

Celje - skladišče

D-Per

65/1981

5000013535,6

COBISS

OSREDNJA KNJ. CELJE

RUDAR

GLASILO KOLEKTIVA

RUDARSKO-ELEKTROENERGETSKEGA KOMBINATA — TITOVO VELENJE

LETO XV

SREDA, 30. DECEMBER 1981

ŠTEVILKA 6

OB NOVEM LETU 1982

Diplomirani inženir rudarstva SLAVKO JANEŽIČ,
predsednik poslovnega odbora naše sestavljene organizacije:

"Prvo leto srednjeročnega obdobja 1981-1985 se izteka, zato pogledjmo, kako smo ga preživeli in kako smo zastavili izpolnjevanje naših srednjeročnih obveznosti!"

V letu 1981 smo kljub težavam, ki so jih povzročile predvsem na splošno zaostrene gospodarske razmere in zunanjetrgovilska situacija naše države, dosegli rezultate, na katere smo lahko ponosni. Zlasti rezultat dela in naporov naših rudarjev, ki so prvič v zgodovini velenjskega rudnika dosegli letno proizvodnjo 5 milijonov ton lignita, je lahko v ponos nam vsem. S svojim delom in rezultati so naši rudarji in delavci TE Šoštanj prispevali k temu, da naša republika ni prehudo občutila pomanjkanja energije.

Delavci obeh naših energetskih delovnih organizacij, rudnika in TE Šoštanj, so poleg tega, da so dali preko 450 000 ton premoga široki potrošnji, 530 000 ton industriji in ga okrog 30 000 izvozili, proizvedli 3 milijarde 738 milijonov kilovatih ur električne energije, kar je za 3 odstotke več, kot jim je naložila elektroenergetska bilanca za leto 1981. Za to proizvodnjo smo porabili 4 819 000 ton premoga, v glavnem iz našega rudnika, nekaj - skupaj 580 000 ton - pa tudi iz drugih jugoslovanskih rudnikov. Tako nam je konec leta ostalo še okoli 450 000 ton premoga v zalogi, kar je rezerva, ob kateri tudi v tej zimi ne bi smelo priti do zastoja v proiz-

Dalje na 2. strani!

Člalom delovnih kolektivov vseh temeljnih organizacij, enovitih delovnih organizacij in delovnih skupnosti v naši sestavljeni organizaciji združenega dela želimo

V NOVEM LETU 1982

mnogo delovnih uspehov in veliko osebne in družinske sreče!

Vso srečo v novem letu 1982 želimo tudi vsem upokojujencem in zunanjim sodelavcem združenih organizacij v SOZD REK - Titovo Velenje.

Druženopolitične organizacije in samoupravni organi SOZD REK-Titovo Velenje

Predsednik poslovnega odbora
naše sestavljene organizacije -
diplomirani inženir Slavko Janežič

... vodnji električne energije v našem kombinatu zaradi primanjkovanja premoga.

Tudi v drugih delih našega kombinata smo naloge za prvo leto srednjeročnega obdobja 1981-1985 dobro izpolnjevali, čeprav smo pogosto občutili pomanjkanje reprodukcijskega materiala, posebno pa rezervnih delov in opreme iz uvoza.

Rezultati prvega leta srednjeročnega obdobja nam torej dajejo upanje in vero, da bomo tudi v prihodnjih letih svoje naloge dobro in docela odgovorno izpolnjevali.

Področje, ki smo mu tudi namenili precej pozornosti, je dograjevanje našega samoupravnega sistema. S prenosom odločanja in dogovarjanja na delavca - neposrednega proizvajalca smo ustvarili razmere, v katerih bodo zaživele reprodukcijske celote in v katerih bomo ob neposrednem dogovarjanju med proizvajalci in uporabniki električne energije lahko dosegli optimalen gospodarski uspeh.

Žal pa v našem kombinatu še nismo na poti uresničevanja vseh dogovorjenih nalog in ciljev samoupravnega organiziranja družbeno-ekonomskih odnosov. Pri tem imam v mislih uveljavljanje sprejetih osnov s takšnimi praktičnimi rešitvami, ki bodo na podlagi krepitve družbeno-ekonomske položaja delavcev v temeljnih organizacijah združenega dela, enovitih delovnih organizacijah in delovnih skupnostih zagotavljale maksimalno možno materialno osnovo vseh organizacij združenega dela v kombinatu.

Preden končam to razmišljanje in vam zaželim srečno novo leto, pa še tole:

'Življenje ni samo delo, ampak je tudi prosti čas, ki ga preživljamo v krogu svoje družine in družbe. Tudi temu moramo v bodoče posvetiti več pozornosti... Našemu delavcu, ne samo tistemu v naših samskih domovih, moramo zagotoviti več kot samo hrano in posteljo. Dati mu moramo tudi možnosti za družbenopolitično, športno in kulturno delovanje!'

S to nalogo v mislih vam vsem želim srečno, zdravo in uspešno prihodnje leto, in da bi ga takega veselo pričakali v krogu svojih najdražjih."

Diplomirani inženir rudarstva
ALOJZ DIACCI, predsednik
kolegijskega poslovnega organa
"Rudnik lignita - Titovo Velenje":

"V delovnem kolektivu Rudnika lignita-Titovo Velenje smo v letu 1981 usmerili prizadevanja in napore predvsem v doseganje čim boljših proizvodnih in gospodarskih rezultatov. Rezultati, ki smo jih dosegli z znatno preseženim letnim delovnim načrtom, dokazujejo, da se rudarji zavedamo težke splošne gospodarske in energetske situacije in vemo, da lahko največ prispevamo k uresničevanju stabilizacijske politike z delom in delovnimi uspehi.

Pri našem vsakdanjem delu smo imeli tudi težave, ki smo jih vse reševali po naših najboljših močeh in sposobnostih. V pro-

izvodnji smo se ubadali s problemi primanjkovanja delavcev, zlasti kvalificiranih rudarjev, s pomanjkanjem rezervnih delov, nekaterih vrst opreme in repromateriala, v poslovanju pa so nas ovirale stalne likvidnostne težave, primanjkovanje dinarskih sredstev za opremo, deviznih sredstev za nadomestne dele in obnavljanje izrabljene opreme kakor tudi primanjko vanje sredstev za nemoteno izgradnjo novih rudniških objektov v Novih Prelogah.

Toda našeti in drugi problemi nas niso zaustavili na poti uresničevanja načrtovanih nalog - nasprotno: doseženi rezultati proti koncu leta so nas ohrabili, da si naložimo še dodatne naloge. Dana pobuda na volilno-programskih konferencah naših osnovnih organizacij ZK v mesecu novembru, da si zastavimo za cilj celoletni odkop 5 milijonov ton 'črnega zlata', je namreč naletela v delovnem kolektivu rudnika na tako široko podporo, da skorajda ni bilo rudarja, ki ne bi te pobude sprejel tudi za svoj osebni cilj. Odločitev, da si naložimo dodatne napore, je tako obrodila sadove v rezultatih, ki so danes pred nami.

S še večjo zavzetostjo, kot smo se v Rudniku lignita - Titovo Velenje v družbenopolitičnih organizacijah in samoupravnih organih v letu 1981 vključevali v priprave na III. kongres samoupravljalcev, smo se vključevali v izvajanje sklepov in stališč, ki jih je sprejel ta veliki zbor. To pa zavoljo tega, ker smo se zavedali, da samo uspešna presaditev teh sklepov in stališč v vsakodnevno prakso lahko obrodí zaželene sadove. Če se sedaj ozremo nazaj, lahko z zadovoljstvom ugotovimo, da so proizvodni in gospodarski uspehi vseh temeljnih organizacij in delovnih skupnosti v našem rudniku dovolj močan dokaz te zavesti.

Marsikaj smo ob delu uspešno uredili tudi na področju informiranja, delovanja delegatskega sistema in uveljavljanja naporov naše družbe za izvajanje politike družbeno-ekonomske stabilizacije nasplo.

Med pomembne dosežke moramo šteti tudi rezultate pri dograjevanju sistema delitve po delu in rezultatih dela, saj smo dosegli stimulatивnejše nagrajevanje neposrednega proizvodnega dela.

V gospodarskem načrtu za leto 1982 pa bomo za osnovno nalogo postavili proizvodnjo 4,7 milijona ton lignita ob čim nižjih stroških in ob resolucijsko uokvirjeni porabi. Tako preprosto opredeljena naloga pa bo vendarle od nas vseh terjala kar največja delovna prizadevanja.

Naš srednjeročni načrt namreč predvideva nadaljnje postopno moderniziranje odkopavanja, da bi dosegli čim večjo produktivnost in znosnejše delovne razmere naših rudarjev. Ta naloga pa bo v prihodnjem letu terjala od nas velike napore, saj moramo zagotoviti dovolj sredstev in uspešno vgraditev ustrezne opreme za povečanje deleža mehaniziranega odkopavanja in zamenjavo že izrabljene opreme - niti sredstev niti strokovnjakov za to pa ne bomo imeli na pretek.

Velike naloge nas prav tako čakajo pri nadaljnjem izvajanju in vesticije v nove objekte v Novih Prelogah. Pri tej investiciji namreč prihajamo v fazo, ko bo treba opraviti številne naloge na področju gradbenih in rudarskih del ter pridobivanja najustrežnejših izvajalcev za izdelavo in namestitve opreme. Skratka, zavedamo se, kakšen pomen ima ta investicija za zagotavljanje nepretrganosti proizvodnje našega rudnika v višini 4,7 milijona ton lignita na leto. Zavedamo pa se tudi, da bo ob omejenih materialnih možnostih naše družbe za investicijsko porabo težko pridobiti potrebna sredstva in da bomo morali zato ravnati čimbolj racionalno z njimi.

Skrbi nas tudi še vedno premajhen interes mladih za rudarske poklice, zato želimo, da čimprej tudi pri nas zaživi tak sistem usmerjenega izobraževanja, ki nam bo zagotavljal potrebne strokovnjake, saj ne gradimo naše prihodnosti toliko na strojih kot na ljudeh. Marsikaj bomo pa morali narediti tudi za skupni in osebni standard naših delavcev, da odpravimo primanjko vanje in zaježimo inflacijo delavcev v našem delovnem kolektivu in tako utrdimo tudi samoupravni družbeno-ekonomski

ki položaj našega rudarja. Med tovrstnimi nalogami nas čaka na prvem mestu dosledna izpeljava samoupravnih, gospodarskih in političnih odnosov v naši delovni in sestavljeni organizaciji ter celotnem elektrogospodarstvu Slovenije v skladu z ustavo, zakonom o združenem delu ter dokumenti zveze komunistov in drugih družbenopolitičnih organizacij.

V prihodnjem letu nas čaka tudi nadaljevanje priprav na kongrese zveze komunistov, zveze sindikatov in zveze socialistične mladine. V okviru teh priprav se želimo tvorno vključiti v oblikovanje kongresnih dokumentov, potem pa v uresničevanje teh dokumentov v praksi. To že zavoljo tega, ker smo rudarji vedno znali preiti od besed k dejanjem in želeli prispevati svoj delež v akciji vseh socialističnih subjektivnih sil za obvladovanje tokov družbene reprodukcije.

Vsem delavkam in delavcem Rudnika lignita-Titovo Velenje in njihovim svojcem želim v svojem imenu in v imenu celotnega kolegijskega poslovnega organa rudnika srečno, uspešno in zdravo novo leto 1982."

Diplomirani inženir elektrotehnike
DUŠAN JANEŽIČ, predsednik
kolegijskega poslovnega organa
"Termoelektrarn Šoštanj":

"Potrebno je, da ob koncu izredno razgibanega leta 1981 preglejamo naše delo, rešene in nerešene probleme in da tako ustvarimo ustrezno osnovo razmišljanja za start v prihodnje leto..."

Izredna razgibanost v letu 1981 se je kazala predvsem v številu problemov, zaostrenih gospodarskih razmerah in izvajanju našega stabilizacijskega programa.

Naša proizvodnja je spričo skrajno prizadetnega dela in medsebojnega sodelovanja vseh zaposlenih delavcev v naši delovni organizaciji potekala zelo dobro. Proizvedli bomo okoli 3 738 000 000 kWh električne energije in s tem prvič po sedmih letih prekoračili našo plansko nalogo iz elektroenergetske bilance Slovenije kar za 3 % ali 114 000 000 kWh. Ob tem so se nam seveda pojavljali tudi problemi. Poleg tekočih problemov in potrebe po remontu bloka 4 je v naši proizvodnji v letu 1981 prišlo še do večjih motenj, kot so porušitev hladilnega stolpa, okvara turbinskega ležaja in ventilov na bloku 5, vendar vse te probleme smo hitro in strokovno odpravili. Pojavljajo pa se nam vedno česče in večje težave pri kurjenju z drugimi premogi, to je iz Kolubare, Kaknja, Laškega, Trbovelj, Senovega, Ugljevika in Stanarev, od koder smo letos dobavili skupno 580 000 ton premoga.

Prepričani pa smo, da bomo tako kot do sedaj tudi v bodoče s kar največjo možno strokovnostjo in zavzetostjo lahko reševali vse ovire, na katere bomo naleteli pri zagotavljanju nemotene proizvodnje in čim višje obratovalne pripravljenosti naših proizvodnih enot.

Tudi drugače je bilo delo v naših elektrarnah izredno razgibano in živahno. Ogromno napora nas je na primer veljalo tudi novo analitično ocenjevanje del in nalog v naši delovni organizaciji in nas bo verjetno še veljalo, saj se ga nam še ni posrečilo izpeljati do kraja.

Ne bi več našteval raznih naših odprtih, še nerešenih zadev! Naj raje poskušam iz bilance naših uspehov in težav v letu 1981 izvleči vodilo za naše delo v bodoče... Če storim to, pa moram reči:

'Z zavzetostjo za delo, z enotnostjo nas vseh, bomo z lahkoto reševali vse naše ovire in težave, bodisi v proizvodnji ali v medsebojnih odnosih tako znotraj našega delovnega kolektiva kakor tudi navzven.'

Vsem delavcem v Termoelektrarnah Šoštanj in drugih delih REK-Titovo Velenje želim srečno, veselo in zadovoljno novo leto 1982."

Predsednik delavskega sveta
delovne organizacije ESO -
inženir strojništva Branko Vede:

"Minilo je leto 1981, leto velikih naporov za našo delovno organizacijo ESO v uresničevanju zadanih planskih nalog v času gospodarske stabilizacije. Naloge, katere smo si zadali ob začetku leta 1981 s planom, bomo izpolnili v celoti in ustvarili še nekaj več sredstev za potrebe nas vseh. Sprejeli in izvajali smo akcijske programe, ki izhajajo iz potreb po večji produktivnosti, boljši gospodarnosti in krepitvi materialnega položaja celotne delovne organizacije ESO, zato tudi uspehi niso manjkali.

V naši delovni organizaciji, v kateri združuje delo okrog 650 delavcev, bomo ustvarili približno 530 000 dinarjev dohodka na delavca in spričo nenehne težnje k čimbolj vestnemu gospodarjenju z družbenimi sredstvi, s katerimi delamo in posluujemo, namenili veliko več sredstev, kot bi morali, za razširitev materialne osnove dela. Leto 1981 bomo torej uspešno končali kljub nenehnemu pomanjkanju in zamudam v dobavi repromateriala in proizvodne opreme. Primanjkovalo nam je tudi kvalificiranih delavcev, kar je bil tudi vzrok, da bomo plan zaposlovanja izpolnili le v višini okrog 95 odstotkov. Kljub temu smo načrtovani celotni prihodek presegli približno za 7 odstotkov, načrtovani dohodek pa za okrog 11 odstotkov.

In kako poslovati v letu 1982?

Tudi v naši delovni organizaciji moramo v letu 1982 delati in poslovati vsaj tako uspešno in prizadevno kot v letu 1981. Še naprej moramo poglobljati tudi samoupravno sodelovanje dela in sredstev za še boljše, na trdnih materialnih osnovah zasnovane skupne programe in razvojne načrte temeljnih organizacij.

V letu 1982 mora zaživeti tudi proizvodnja v našem novem obratu hidravlike, kar bo tudi pripomoglo k boljšim rezultatom dela cele naše delovne organizacije.

Poleg omenjenih se moramo lotiti še drugih nalog, ki smo si jih zastavili v temeljnih planov TOZD v sestavi naše delovne organizacije za srednjeročno obdobje 1981-1985.

Vse te naloge, ki jih - kot vidimo - ni malo, pa bomo delavci v Elektrostrojni opremi zadovoljivo uresničevali le pod pogojem, da bomo vsi delali složno in vsaj z enakim elanom kot do sedaj.

Ob novem letu 1982 želim vsem delavcem ESO in drugih združenih organizacij v SOZD REK - Titovo Velenje veliko sreče, zdravja in zadovoljstva pri vsakdanjem delu in doma. Enako želim tudi vsem našim zunanjim poslovnim sodelavcem ter pionirjem, mladincem in delavcem osnovne šole Veljko Vlahović v Titovem Velenju, katere pokrovitelj je naša delovna organizacija."

Diplomirani inženir strojništva
DRAGAN ROGIČ, direktor delovne
organizacije Plastika:

"Leto 1981 se izteka, z mislimi pa smo že v prihodnjem letu, pri novih idejah, zamislih in načrtih, kako organizirati delo in poslovanje, da bo čim cenejše.

Seveda pa vse nove ideje terjajo trdne temelje, zato se moramo ustaviti pri letu, kateremu se pravkar iztekajo zadnji dnevi...

V letu 1981 bomo v naši delovni organizaciji uspešno realizirali letni delovni načrt - kljub temu, da je bil zelo smelo zastavljen, saj je glede na leto 1980 bil po vrednosti za 45 odstotkov večji. Če k temu dodamo, da je bilo leto 1981 polno prizadevanj za stabilizacijo celotnega našega gospodarstva in da smo se v njem morali spoprijeti s težavami pri oskrbi z repromaterialom, potem moram reči še, da so naši letošnji delovni in poslovni dosežki vsekakor dobri, posebno zato, ker so plod zavestnega sodelovanja in prizadevnosti vseh članov našega delovnega kolektiva na proizvodnem, samoupravnem in družbenopolitičnem področju.

Ekspanzivni razvoj dejavnosti naše delovne organizacije v preteklih letih, ki je vedno temeljil predvsem na našem lastnem kadru in lastnih sredstvih, pa terja za naprej tudi ustreznejše prostore za del naše dejavnosti. Zato smo letos začeli z izgradnjo montažno proizvodne hale za našo TOZD Kovinski izdelki in galanterija, ki nam bo že v letu, ki je pred nami, omogočila večjo realizacijo naših proizvodnih zmogljivosti in s tem nadaljnje zmanjšanje uvoza pakirnih sistemov za potrebe v naši republiki in celi Jugoslaviji. Obenem pa nam bo ustrezna in pravočasna rešitev naših prostorskih težav omogočila tudi vključitev večjega števila invalidov v naš delovni kolektiv in dosego še večjih izvoznih rezultatov naše delovne organizacije.

Prepričan sem, da ob tako dobrih osnovah in prizadevnosti celotnega našega kolektiva na vseh področjih lahko s smelim korakom zakorakamo v novo leto 1982.

Vsem članom delovnega kolektiva naše delovne organizacije in vsem drugim delavcem v REK - Titovo Velenje in njihovim svojcem želim, da bi jim prineslo veliko lepega in dobrega - skratka, čimveč zdravlja in sreče!"

Gradbeni inženir MIRKO ZAGER, direktor delovne organizacije EFE:

"Kot je že v navadi, ob slovesu od starega in vstopu v novo leto ocenjujemo dosežke, ki smo jih ustvarili z delom svojih rok. In tako je tudi letos.

Leto 1981 nikakor ni bilo ugodno za doseganje dobrih poslovnih rezultatov, saj smo se vseskozi srečevali z nešteti problemi, ki smo jih morali rešiti na tak ali drugačen način. Prav gotovo pa ima gospodarjenje v tako zaostrenih razmerah, kot so bile letošnje, tudi spodbudno stran, pri tem mislim predvsem na to, da se iz dneva v dan dviguje zavest vseh delavcev o nujnosti za skrbnejše delo in gospodarjenje, kar vsekakor pozitivno vpliva na splošno gospodarsko situacijo.

Tako smo v letošnjem letu, resda z izjemnimi napor, v naši delovni organizaciji dosegli novi rekord v proizvodnji elektrofiltrskih zidakov, saj smo jih izdelali kar za 43 000 000 normalnih opčnih enot in se tako močno približali cilju celotnega 21-letnega dosedanjega razvoja naše tovarne. Z lastnim znanjem in napor, smo razvili tudi nov proizvod: elektrofiltrski izolativni element, to je izdelek, ki naj bi v naslednjem srednjeročnem obdobju nadomestil naše sedanje EF zidake in za katerega smo na letošnji razstavi RAST YU na Reki prejeli srebrno odličje. Poleg tega smo v proizvodnji izvedli vrsto izboljšav, ki so na oko sicer videti nepomembne, vendar imajo odločilen vpliv na naše poslovanje. Še posebej pa velja ome-

niti tudi izredno racionalno porabo vseh vrst energije v naši tovarni, saj smo pri nekaterih naših izdelkih letos dosegli tudi 25-odstotni prihranek pri energiji.

V letu 1982 so pred nami še zahtevnejše naloge, vendar upamo, da bodo uspehi tudi v naprej zadovoljivi.

Ob tem, ko se veselimo lastnih dosežkov, pa ne smemo spregledati proizvodnih in storitvenih uspehov naših rudarjev, delavcev TE Šoštanj, ESO, Avtoparka, Plastike in Tiskarne... Njihovi uspehi so tolikšni, da jim zanje iskreno čestitamo.

Vsem delavcem delovne organizacije EFE in vsem drugim delavcem v REK Titovo Velenje želim v novem letu veliko nadaljnjih delovnih uspehov in osebne sreče."

Inženir elektrotehnike MARCEL MEDVED, direktor delovne organizacije "Avtoprevoznništvo in servisi":

"Leto, ki se izteka, lahko upravičeno imenujemo leto povečanih naporov in velikih prizadevanj našega celotnega kolektiva za uresničitev vseh zastavljenih ciljev. Obenem pa lahko trdimo, da so ta prizadevanja že do sedaj rodila dobre rezultate in uspehe, ki morda navzven niso toliko vidni, kot jih čutimo, čeprav nekateri prav gotovo pomenijo solidno osnovo za naše bodoče delo.

Kljub ogromnim težavam pri zagotavljanju nujno potrebnih rezervnih delov in materiala, zlasti iz uvoza, za normalno obratovanje naših strojev in v zadnjem četrtletju tudi goriva smo uspešno opravili vsa prevzeta dela. To velja tako za prevoze v osebnem in tovornem prometu in obratovanje naše težke mehanizacije za razkladanje tujih, po železnici prispelih vrst premoga za TE Šoštanj kakor tudi za servisno delavnico. Ob tem smo uspešno dokončali tudi izgradnjo pralnice za avtobuse in osebna vozila in skladišča ter položili asfalt in tako uredili okolico pralnice in delavnice. Sredstva, ki so nam za ta namen manjkala, pa smo nadomestili z lastnim udarniškim delom.

Avtomatska pralnica - pravzaprav dve: za avtobuse in osebna vozila - ki nemoteno obratuje že 3 mesece (vsak delovni dan od 6.-20. ure, ob nedeljah pa od 8.-12. ure), in servisna delavnica, ki smo jo odprli tudi za naročnike izven našega kombinata, obratuje pa v dveh izmenah (od 6. do 22. ure), pomenita prvi korak k zaokrožitvi naših ponudb na področju vzdrževanja motornih vozil. Temu primerno smo spremenili tudi ime naše delovne organizacije v 'Avtoprevoznništvo in servisi', prej pa je - kot veste - vseskozi nosila ime 'Avtopark'. K vsem tem našim uspehom moramo dodati še dosežke pri poglabljanju samoupravljanja in medsebojnih odnosov v kolektivu, vzpostavljanju in uporabi novega sistema delitve po delu in rezultatih dela ter vpeljavi in utrditvi nove organizacije dela.

Naša glavna usmeritev za prihodnje leto pa ostaja še naprej nespremenjena... Zadovoljevali bomo potrebe po osebnem in tovornem prometu in storitvah težke mehanizacije vsem združenim organizacijam v SOZD REK Titovo Velenje, s katerimi smo trdno povezani, saj odpade nanje kar 90 odstotkov vseh naših storitev. V ta namen načrtujemo tudi posodobitev in obnovo naših storitvenih kapacitet.

S širjenjem delavniških kapacitet pa se želimo na eni strani bolj usposobiti za kvalitetnejše in hitreje vzdrževanje in izvajanje popravil naših lastnih vozil in s tem ekonomičnejše poslovanje z lastnimi vozili. Na drugi strani pa želimo zadovoljevati velikokrat izražene potrebe občanov naše občine po ureditvi

celovitega servisa za osebna vozila. To pa bomo v glavnem dosegli že z optimalnejšim izkoriščanjem tehničnih, prostorskih in kadrovskih kapacitet, ki jih že imamo. Ob pralnici nameravamo čimprej izgraditi še objekt za tehnične preglede motornih vozil in odpreti pooblaščen servis od Crvene zastave za vozila iz njenih proizvodnih programov, saj je izdelanih vozil v zavodih Crvene zastave v naši občini največ.

Prizadevamo si tudi prevzeti vse prevozniske storitve, vzdrževanje vozil in vsa dela s težko mehanizacijo za združene organizacije v SOZD REK Titovo Velenje (tudi tista dela, ki presegajo naše zmogljivosti), v ta namen pa se povezujemo s sorodnimi organizacijami naši delovni organizaciji, saj tako bomo lahko delali in poslovali bolj racionalno, kvalitetno, učinkovito in celovito. Menimo, da je tudi to prispevek k stabilizaciji našega gospodarstva!

Trdna podlaga vsem doseženim in načrtovanim rezultatom pa je uspešnejši razvoj samoupravljanja in dosežena enotnost kolektiva, uresničevanje sprejetih stabilizacijskih ukrepov in delitev po delu. Na teh trajnih usmeritvah bomo še naprej gradili svoje delo in razvoj.

Vsem članom velikega delovnega kolektiva našega kombinata čestitam za dosežene uspehe v letu 1981 in jim želim še uspešnejše novo leto 1982."

Grafičar SILVO PEŠAK,
direktor naše delovne
organizacije Tiskarna:

"Nedvomno so dobre želje, ki jih običajno ob vsakem novem letu zaželimo sebi in drugim, tokrat močno 'obremenjene' s stabilizacijskimi težavami. Težave, v katerih je naše celotno gospodarstvo, terjajo od nas vseh povečano aktivnost in marsikdaj veliko večjo iznajdljivost pri kreiranju poslovnih odločitev kot v preteklosti. Lahko rečem, da bomo v naši delovni organizaciji poslovno leto 1981 sklenili dokaj uspešno prav zaradi tega, ker smo se znali prilagoditi tržišču kupcev, pa tudi proizvajalcem temeljnih surovin za našo dejavnost. To seveda ni bilo tako enostavno, saj je tako naša dejavnost kot dejavnost proizvodnje papirja in drugih repromaterialov v Sloveniji in Jugoslaviji doživljala letos silovite pretese spriču pomanjkanja surovin, čezmernega povečevanja cen in pospešenega izvoza tudi ne glede na potrebe domače grafične predelovalne industrije, itd.

Letošnji poslovni rezultati naše delovne organizacije so kljub omenjenim težavam ugodni. Za konec leta predvidevamo, da bomo v primerjavi z letom 1980 dosegli prek 50-odstotni porast celotnega prihodka in približno 55-odstotni porast dohodka. Toda ob tem moram takoj poudariti, da smo to dosegli predvsem s povečanjem fizičnega obsega proizvodnje za preko 8 odstotkov, z večjim izkoristkom vseh kapacitet, s katerimi razpolagamo, poprečno za preko 80 odstotkov, z zmanjšanjem reklamacij od približno 1,2 na 0,7 odstotka vrednosti celotnega prihodka, dalje, s prodajo takšnih vrst izdelkov, pri katerih zaradi zahtevnejših tiskarskih storitev dosegamo večji dohodek in končno - s precej večjo storilnostjo.

V naši delovni organizaciji smo se že dogovorili, da bomo v letu 1982 nadaljevali s podobno poslovno politiko. Interno se sicer bojimo že poprej omenjenih težav s surovinami in drugimi reprodukcijskimi materiali, vendar smo tudi glede tega že navezali ustrezne poslovne stike s proizvajalci repromaterialov, ki jih potrebujemo; z njimi smo sklenili pismene ali ustne dogovore. Glede uvoženih repromaterialov bo večji problem, vendar bomo skušali tudi te težave rešiti z nadomeščan-

njem uvoženih materialov z domačimi. Kadrovske težave pa se nam na osnovi naše dolgoročno zastavljene kadrovske politike počasi zmanjšujejo, saj imamo v ustreznih šolah 9 učencev, kar pa ne pomeni, da smo kadrovske probleme že prebredli. Kljub temu pa v okviru posebnega operativnega plana - razen zaposlitve učencev, ki so v šolah - za leto 1982 ne predvidevamo zaposlovanja novih delavcev.

Z družbenopolitično in samoupravno aktivnostjo v našem delovnem kolektivu v letu, ki mineva, smo zadovoljni. Praktično sleherni izmed nas opravlja bodisi v delovni organizaciji ali izven nje kakšno delegatsko funkcijo. To je ugotovitev, do katere smo prišli ob nedavnih volitvah naših novih samoupravnih organov. Seveda pa se zavedamo, da bo sleherni delegatsko funkcijo v prihodnjem letu treba opravljati še bolj zavzeto in odgovorno, posebno zaradi tega, ker po našem prepričanju imamo za to še precejšnje neizkoriščene možnosti.

Vsem delavcem drugih organizacij združenega dela v SOZD REK - Titovo Velenje želim vsi člani naše delovne organizacije v novem letu 1982 kar največ poslovnih uspehov, zdravja in osebne sreče."

Inženir organizacije dela
FRANC LENART, vodja delovne
skupnosti Družbeni standard:

"Delavci delovne skupnosti Družbeni standard zadovoljni ugotavljamo, da smo za leto 1981 načrtovane naloge še kar uspešno uresničili. Doseženi rezultati so celo nekoliko boljši, kot smo jih v začetku leta predvidevali.

V letu 1981 smo v naših obratih družbene prehrane pripravili in razdelili preko 2 700 000 toplih in hladnih obrokov hrane, poskrbeli za namestitve in zadovoljive bivalne razmere v samskih domovih našega kombinata za okrog 1 100 samcev, organizirali letna in zimska letovanja za preko 8 000 letovalcev in opravljali vsakodnevne gostinske storitve v Delavskem klubu in Vili Široko tako delavcem SOZD REK - Titovo Velenje kot tudi vsem drugim obiskovalcem. Ob presoji opravljenega dela pa ne smemo mimo ugotovitve, da smo večino nalog morali opraviti v precej težkih gospodarskih razmerah. Vendar naša osnovna skrb je kljub temu bila usmerjena v napore, da bi ne glede na težave, ki so izvirale zlasti iz neurejenega nabavnega tržišča in stalne rasti cen, zagotovili vsem uporabnikom naših storitev količinsko in kakovostno ustrezno raven zadovoljevanja njihovih želja in potreb.

Poleg teh problemov smo se v zadnjem letu nekoliko več ukvarjali še z nekaterimi drugimi vprašanji, ki posredno ali neposredno vplivajo na življenje in delo delavcev naše delovne skupnosti. Precej smo se na primer ukvarjali s problemi kadrov, delovnega časa, nadurami, odsotnostmi od dela in še nekaterimi drugimi organizacijskimi vprašanji. V obravnave in reševanja teh problemov so se aktivno vključevali tako samoupravni kakor tudi politični organi naše delovne skupnosti. Vsega seveda nismo rešili, zato bomo morali v prihodnjem letu nadaljevati z reševanjem te problematike.

V želji, da bi naša delovna skupnost tudi v bodoče kar najbolje izpolnjevala svoje delovne naloge, snujemo tudi načrte, z uresničevanjem katerih naj bi prispevali k popestitvi in dvigu kakovostne ravni naših storitev. Upamo, da bomo te načrte v naše lastno zadovoljstvo, zlasti pa v zadovoljstvo vseh drugih delavcev v našem kombinatu, tudi uresničili in tako izpolnili glavni namen naše delovne skupnosti.

Vsem članom delovnega kolektiva SOZD REK - Titovo Velenje in njihovim družinam želim zdravo in srečno leto 1982!"

Diplomirani inženir strojništva
ZDRAVKO TANŠEK, vodja delovne
skupnosti Avtomatska obdelava podatkov:

"Ob koncu poslovnega leta je priložnost za analiziranje dela, poslovanja, družbenopolitične in samoupravne aktivnosti preko celega leta in za prenos ugotovljenih dobrih stvari s tako analizo v prihodnje leto, slabe stvari pa moramo poskušati odpraviti.

Osnova za delovanje naše delovne skupnosti je tekoči letni plan, ki pa je bil letos dokončno potrjen šele junija, kljub temu, da je predlog plana šel v razpravo že novembra v prejšnjem letu.

Če se ozremo na dogovorjene planske naloge, ali drugače rečeno: storitve, ki bi jih naj opravila naša delovna skupnost, lahko ob izteku poslovnega leta ugotovimo, da smo vsa dela opravili, razen dveh manjših nalog. Poleg planskih nalog smo izvršili tudi številna dodatno naročena dela. Zelo smo se trudili, da bi vse naloge opravili v dogovorjenih rokih, kvalitetah in obsegih, kar smo tudi v glavnem dosegli. Storili smo skratka vse, kar je v naši moči. Kdor pravilno razume računalniško obdelavo podatkov, bo tudi vedel, da so njeni rezultati močno odvisni od vhodnih podatkov, od pravilne kontrole in pravičnega popravljanja podatkov, kar pa je naloga uporabnikov naših storitev. Tudi uporaba rezultatov obdelave podatkov je prepuščena uporabnikom. Na srečo pa ugotavljamo, da je naše sodelovanje z uporabniki naših storitev iz leta v leto tesnejše in kvalitetnejše.

Podobno kot prejšnja leta so nas tudi letos pestile številne težave zaradi zastarele in izrabljene računalniške opreme, ki jo uporabljamo, saj je bil naš računalnik poprečno dvakrat na mesec po tri dni v okvarah. Te vrste težav smo premoščali tako, da smo z našimi obdelavami gostovali na tujem računalniku, v ekonomskem računalniškem centru regionalne zdravstvene skupnosti Celje. Vendar tudi pri tem smo naleteli na težave, saj ta računalniški center nima takšne računalniške opreme kot mi. Zato smo v tem centru le z izrednimi napori delavcev naše delovne skupnosti lahko uspešno izvajali obdelave podatkov.

Poleg pogostih okvar sedanjega računalnika imamo velike težave z nenehnim naraščanjem podatkov, saj je teh že toliko, da so kapacitete naših računalniških diskov zanje že zdaleč premajhne glede na to, da na en disk lahko spravimo le okoli 20 milijonov znakov. Sploh naš sedanji računalnik omogoča le že pred mnogimi leti opuščeno tehnologijo obdelave podatkov (zbiranje vhodnih podatkov na enem mestu, zaporedne centralne obdelave in centralni izpisi podatkov); da o naših preživelih računalniških medijih za prenos podatkov niti ne govorimo (vhodni dokument, luknjasta kartica in neskončni papir).

Mislím, da navedene okoliščine zgovorno pričajo, da je nujno potrebno čimprej posodobiti računalniško opremo v našem kombinatu. Pri tem je treba upoštevati tudi, da sedanji računalnik obratuje troizmensko vse redne delovne dni in še ob prostih dnevih (sobotah, nedeljah in praznikih). Iz teh informacij bomo tudi lažje razumeli, zakaj pride - sicer zelo redko - tudi do napak pri naših računalniških obdelavah podatkov in zakaj so naše sedanje obdelave tako 'nerodne'.

Res pa smo letos mnogo naredili na področju poenostavljanja, skrajševanja časov in dokumentiranja obdelave podatkov. Po drugi strani pa moramo upoštevati, da so računalniške obdelave podatkov 'žive', da jih je treba stalno prilagajati dodatnim zahtevam njihovih uporabnikov. Pogosto se tudi dogaja, da uporabniki vztrajajo pri zahtevah po dodatnih pregledih podatkov - kljub temu, da so taki pregledi že izdelani in na raz-

polago pri 'drugem' referentu. Resnično zelo občutimo razbitje nekaterih evidenc na delovne organizacije, na primer kadrovske evidence, evidence osebnih dohodkov, osnovnih sredstev, drobnega inventarja, materialnega poslovanja ipd.

Če analiziramo uresničevanje konec leta 1980 sprejete odločitve za investicijo v nabavo novega, sodobnega računalnika za potrebe našega kombinata, pa lahko ugotovimo, da kljub tolikim problemom pri tej investiciji nismo prišli daleč. Uredili smo le prostor za novi računalnik, pridobili uvozna soglasja republike za uvoz manjkajoče računalniške opreme, ki pa jo bomo smeli uvoziti šele v letu 1983, in izvedli osnovno izobraževanje delavcev za novo računalniško opremo. Od DES Ljubljana smo letos maja dobili v začasno uporabo le tri četrt nam dodeljene uvožene računalniške opreme, ki pa je ne moremo uporabljati, kljub temu pa je za to opremo treba plačevati DES Ljubljana mesečno najemnino, čeprav je delavski svet EGS jasno določil, da naš kombinat odkupi določene enote uvožene računalniške opreme od DES, vendar tega še nismo uspeli realizirati in je zato status te opreme še nerešen.

Nabave domače računalniške opreme (zajemalna oprema za novi računalnik) pa se sploh nismo lotili, ker naše delovne organizacije ne združujejo potrebnih sredstev za nabavo novega računalnika. Na kratko torej lahko povzamem, da je treba v okviru našega kombinata združevati sredstva za uvoženo računalniško opremo, za domačo računalniško opremo, za ureditev računalniškega prostora in za ureditev telefonskih linij za prenos podatkov. Samoupravni sporazum o združevanju sredstev v ta namen je že pripravljen...

Iz ocene poslovanja naše delovne skupnosti v letu 1981 je spričo že nakazanih vzrokov razviden slabši poslovni izid od načrtovanega. Zelo pa nas je prizadela tudi nenehna rast vrednosti ameriškega dolarja od junija lani, saj pomeni izdelek za devizno najemnino za sedanji računalnik bistveno postavko v naših porabljenih sredstvih. Tudi cene neskončnih papirjev in obrazcev so se v začetku leta dvignile za več kot 100 odstotkov. Če upoštevamo še že realizirano protipožarno ureditev računalniškega prostora, ki je v skladu z investicijskim programom za novi računalnik, in plačilo najemnine za osem mesecev za novo računalniško opremo od DES, pa smo v glavnem našli vse vzroke za močno preseženo plansko postavko porabljenih sredstev v naši delovni skupnosti. Zaradi tega bo tudi naš doseženi dohodek prenizek za načrtovano razporejanje.

Pri delovanju družbenopolitičnih organizacij delovne skupnosti AOP pa opazamo napredek, zlasti pri delovanju osnovne organizacije zveze sindikatov, vendar le znotraj delovne skupnosti, navzven pa se še premalo povezujemo.

Delovanje samoupravnih organov v delovni skupnosti pa je izredno dobro, če odštejemo delegate za skupščine vseh SIS, družbenih dejavnosti in materialne proizvodnje, ki so delovali slabo, ker konference delegacij delovnih skupnosti kombinata niso odigrale svoje vloge. Ravno tako čutimo praznino pri delovanju izvršilnih organov in komisij pri delavskem svetu kombinata in sicer zato, ker naša delovna skupnost nima predstavnika v teh organih.

Za sklep naj navedem še nekaj glavnih nalog naše delovne skupnosti za prihodnje in nadaljnja leta srednjeročnega obdobja.

Drugo leto bomo izvajali podobne storitve za uporabnike naših storitev kot letos, saj nam sedanji prezaseden in nezanesljiv računalnik ne dopušča večjih delovnih sprememb. Pripravljali se bomo tudi za prehod na novi računalnik. V prihodnjih letih srednjeročnega obdobja 1981-1985 pa bo naša glavna naloga tudi uvajanje novega, sodobnega računalnika in ukinjanje dela na starem... Torej zagotavljanje možnosti za nujno potreben dvig kvalitete računalniških obdelav podatkov v našem kombinatu in uvajanje novih področij računalniškega vodenja evidenc poslovno-tehničnih podatkov za potrebe uporabnikov naših storitev.

Vsem uporabnikom naših storitev želim veliko uspeha in sreče v novem letu 1982!"

Varnostnik s končano srednjo šolo
za notranje zadeve JOŽE KOPRIVNIK,
vodja delovne skupnosti Zavarovanje:

"Še nekaj dni nas loči od časovnega mejnika, ko se končuje poslovna pot v letu 1981, ki za delavce naše delovne skupnosti ni bila povsem lahka. Zaostrovanje ekonomske krize, poslabšanje splošne varnostne situacije v svetu kakor tudi pri nas daje ugodno klimo sovražnim organizacijam, ki v raznih oblikah poskušajo ob kritičnih momentih še bolj prizadeti družbo in njen družbeno politični sistem.

Ob spremljanju varnostnih razmer moramo kot del celotnega obrambnega mehanizma naše družbe vsekakor posvečati največjo pozornost varovanju življenjsko pomembnih objektov. Kljub temu, da na našem varovalnem področju ne opažamo poskusov sovražnega delovanja, pa nas ne smejo uspavati iluzije, da je lahko vedno tako.

Kar se tiče drugih negativnih pojavov, smo ugotovili nekaj pri merov protipravne odtujitve družbenega premoženja. V dveh primerih je obhodni stražar storilce zalotil na kraju dejanja. Primera smo dali v obravnavo organom za notranje zadeve, kar je tudi pripomoglo pri odkrivanju storilcev, ki so iz deponijskega prostora pri TE Šoštanj odtujili večjo količino bakra.

V noči od 30. aprila na 1. maj 1981 je na obhodu pri objektu skupnih služb delovne organizacije ESO vratar zalotil M. R. iz Celja, cesta Prekomorskih brigad, ki je verjetno želel pobrskati po poslovnih prostorih; sicer je pa svoj namen lahko temeljito pojasnil pri pristojnih organih.

Srečujemo se še s problemi odtujevanja manjšega ključavnicearskega orodja in 'nepogasljive žeje', zaradi katere nekateri delavci v kombinatu med delovnim časom preskakujejo ograje ali se lotevajo drugačnih nedovoljenih izhodov. Pri preprečevanju prinašanja alkoholnih pijač v delovne prostore prihaja tudi do konfliktov z vratarji in celo do fizičnega obračunavanja.

V momentih, ko je alkohol prevladal trezno razsojo posameznikov, so bili vratarji pri opravljanju svojih delovnih obveznosti v štirih primerih fizično napadeni. V enem primeru je bil vratar tudi lažje telesno poškodovan.

Naloge zavarovanja smo izvajali po letnem operativnem planu za naš celotni varovalni kompleks.

Z namenom, da bi stroški zavarovanja za delovne organizacije v kombinatu bili čim manjši in da se držimo meja poslovanja iz letnega finančnega načrta, smo večji del nadurnega dela, ki se je pojavil v mesecu juliju in avgustu zaradi dopustov, prenesli v postopno kompenzacijo z nadomestilom prostih dni po dopustniški sezoni.

Kot je prišlo to leto, prihaja tudi prihodnje s stabilizacijskimi ukrepi, zato se bomo v naši delovni skupnosti že v začetku prihodnjega leta lotili čimbolj racionalnega gospodarjenja.

Veliko osebne sreče in mnogo delovnih uspehov v novem letu - in prijetno novoletno praznovanje želim vsem delavcem v SOZD REK - Titovo Velenje, posebno pa še delavcem naše delovne skupnosti, čeprav vsi zaradi delovnih obveznosti ne bodo mogli silvestrovati med svojci."

Ekonomist JANKO VOVK,
vodja delovne skupnosti
skupnih služb naše
sestavljene organizacije:

"Lahko rečem, da je organiziranost delovne skupnosti skupnih služb naše sestavljene organizacije v letu 1981 dosegla raven in stopnjo notranje povezanosti, ki ji omogoča potrjevanje njeve vloge in pomena znotraj in izven našega kombinata. V delovni skupnosti smo odpravili nekaj izredno perečih kadrovskih vrzeli. Vsakdo lahko ugotovi tudi, da je bilo njeno povezovanje z drugimi delovnimi skupnostmi na ravni SOZD ustrezno.

Vendar če želimo govoriti o delu naše delovne skupnosti, je treba najprej ugotoviti, kolikšna sta v resnici njen pomen in vloga v celem kombinatu...

Iz samoupravnega sporazuma o medsebojnih pravicah, obveznostih in odgovornostih delavcev delovne skupnosti skupnih služb SOZD REK - Titovo Velenje in delovnih organizacij v sestavi SOZD, izhaja, da DSSS SOZD opravlja dela in naloge skupnega pomena za združene delovne organizacije v SOZD. Zato se najprej vprašamo, kako in v kakšnih razmerah je DSSS SOZD opravljala sprejete naloge v planu za leto 1981!

Na to vprašanje lahko odgovorim, da je DSSS SOZD v letu 1981 uspešno opravljala svoje naloge, saj je o njihovem uresničevanju redno seznanjala delovne organizacije v kombinatu in v zvezi s poslanimi poročili od njih ni prejela kakšnih bistvenih pripomb. Seveda pa nobena naloga ni vedno opravljena tako, da je ne bi bilo mogoče še boljše izpeljati. To pomeni, da se v DSSS SOZD zavedamo tudi svojih napak in jih skušamo sproti odpravljati.

Ko že omenjam delo naše delovne skupnosti v letu, ki mineva, moram opozoriti tudi na veliko delo, ki ga je opravila pri izvajanju programa uresničevanja sprejetih sklepov in stališč na problemski konferenci komunistov iz energetskega dela našega kombinata letos 24. marca. Mimo tega vsekakor ne smemo iti, saj je bilo to njeno delo ena izmed skupnih nalog pri uresničevanju skupnih ciljev in interesov delavcev našega kombinata. V naši delovni skupnosti se namreč dobro zavedamo, da uresničevanje glavnih namenov sestavljene organizacije REK - Titovo Velenje pomeni tudi normalno izvajanje naših nalog, se pravi v skladu s samoupravnimi akti sestavljene organizacije.

Še nekaj besed o stabilizacijskih prizadevanjih v DSSS SOZD!

Finančni rezultati nam kažejo, da smo bili letos uspešni tudi pri teh stremljenjih in da bomo še naprej morali gospodarno tehtati med realnimi možnostmi za naše delo in nenehnim povečevanjem obsega skupnih del in nalog, ki jih je treba opraviti v kombinatu. Ta razmerja bomo seveda morali ugotavljati vsi v kombinatu in se odločati za najbolj ustrezna in racionalna.

Povečani obseg skupnih del in nalog se bo zrcalil tudi v delovnem načrtu naše delovne skupnosti za leto 1982, kar pomeni, da bo ta postopek kmalu aktualen. Sploh bo ena izmed temeljnih prihodnjih nalog naše delovne skupnosti nadaljnje razvijanje in izpopolnjevanje svobodne menjave dela. Gibanje celotnega prihodka naše delovne skupnosti iz svobodne menjave dela vsekakor mora postati še bolj odvisno od gibanja dohodka v delovnih organizacijah znotraj kombinata ter od delovne uspešnosti vsakega delavca in celotnega delovnega kolektiva naše delovne skupnosti.

Veliko osebne in družinske sreče in mnogo delovnih uspehov želim v novem letu vsem delavkam in delavcem v našem kombinatu."

Tako hitro naši rudarji že nekaj let niso izpolnili svojega letnega proizvodnega načrta

V petek popoldne, 11. novembra, ob štirih in deset minut so v naši dolini mnogi pohiteli k oknom svojih stanovanj ali se iz vznemirjenosti zmedli pri delu. "Kaj pa zdaj to pomeni?" so se vpraševali po vzroku odmevanja strelav in glasu sirene. Veliko jih je bilo tudi, ki so vedeli za odgovor. "Letni proizvodni načrt rudnika je izpolnjen - 4 700 000 ton lignita je odkopanih!" so resnobno odgovarjali v krogu svojih družin člani delovnih kolektivov jamskih temeljnih organizacij našega rudnika, ki so ta čas doma počivali pred novim delovnim dnem. To smo zvedeli zjutraj naslednjega dne, ko smo se o tem pogovarjali v prezivnici na Jašku Preloge z delavci jamskih temeljnih organizacij našega rudnika iz nočne in dopoldanske delovne izmene. Naš pogovor z njimi pa ni tekla samo o tem... Sicer pa pogledajte, kaj nam je kdo povedal!

Ivan Radoslovnik,
kvalificirani kopač,
dela pri vzdrževanju čel
v jami Preloge:

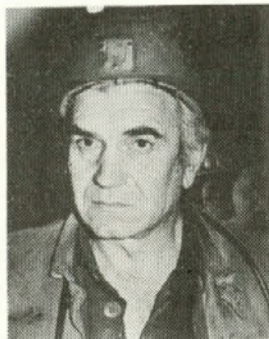
"Zadnjih nekaj let se ni zgodilo, da bi letni plan tako hitro dosegli. Zasluge za to imajo vsi delavci rudnika pri proizvodnji premoga.

Ko je včeraj poknilo, sem takoj vedel, da je plan dosežen. Mislim, da so o tem našem uspehu še kar dobro povedali tudi po televiziji.

Za delo pri vzdrževanju čel v južnem krilu jame Preloge, kjer zdaj delam, res moram reči, da ga v redu 'grabimo', da delamo kot smo nekoč, pred dvajsetimi leti, ko sem se jaz zaposlil pri rudniku... Začel sem kot nekvalificirani kopač v severnem predelu jame Preloge, v etaži na koti +68 - kje smo pa že zdaj? Deset nas je takrat začelo delati skupaj, zdaj pa smo od vseh le še trije ostali v jami. Res ni lahko vse dni delati v jami, kakor delamo zdaj, da bi letos odkopali 5 milijonov ton premoga, a se dá vzdržati. Vsaj zase lahko to rečem, ker sem vsega navajen... Živimo pa še kar; v Lokovici imam svojo hišo, žena je doma, eno hčerko imava...

Za novo leto si želim, da bi bil še naprej zdrav - in rad vesel, da pri delu v rudniku ne bi imel neugod,

kot jih nisem imel do sedaj. Enako želim tudi vsem drugim rudarjem."

Franc Naraglav,
izmenski nadzornik pri
jamski mehanizaciji v
južnem krilu jame Preloge:

"Lani plana nismo tako zgodaj dosegli. Upamo, da bomo do konca leta dali še 300 000 ton premoga, če ne bo prišlo do kakšnih nepredvidenih izpadov. Največ zaslug za tako dober odkopni uspeh imajo rudarji na čelih, a tudi drugi delavci v rudniku so precej pripomogli k uspešnemu poteku letošnje jamske proizvodnje.

Jaz delam pri rudniku že enaindvajset let, delati pa sem začel kot dežurni strojni ključavničar v vzhodnem delu jame Preloge. Sem poročen, žena dela v velenjskem vzgojnoizobraževalnem zavodu in eno hčerko ima va.

Za novo leto želim sebi in vsem ljudem kar največ zdravja in miru - in da bi v njem v našem rudniku pri doseganju letnega proizvodnega plana bili tako uspešni kot letos!"

Vinko Zupanc, vodja čela,
Bogdan Višnar, strelec, in
Ljubo Štraus, kopač (kvalificirani)
na čelu KTU v severnem krilu jame Preloge:

ZUPANC: Kako sem se počutil, ko se je včeraj popoldne oglasila sirena in je poknilo? Vesel in ponosen sem bil, da smo dosegli plan. Zasluge za to pa je treba pripisati vsem - skupni organizaciji in delu v rudniku...

VIŠNAR: Pa temu, ker letos rudarji nismo šli na kolektivni dopust, ampak po želji - zdaj eni, zdaj drugi. In eno "rdečo" delovno soboto smo imeli že takoj na začetku leta.

ZUPANC: Ja, letos je bilo vse boljše urejeno, skoraj nič ni "škripalo". K učinkom v rudniku je veliko pripomoglo tudi medizmensko delo - predajanje dela med izmenami na čelih iz rok v roke. To se je precej poznalo.

ŠTRAUS: Z rezervnimi deli za jamsko mehanizacijo letos tudi še ni bilo prevelikih težav, vsaj za KTU, kako bo prihodnje leto, pa je vprašanje. Moram pa reči, da je KTU kar v redu odkopna mehanizacija za področje, v katerem jo imamo zdaj mi. Z njo lahko gremo tudi v strmino in pridobivamo tudi iz stropa.

VIŠNAR: Vprašanje pa je, ali bomo prihodnje leto lahko toliko odkopali, saj vidimo, da bomo odkopne fronte imeli na splošno manj.

Za novo leto so vsi trije zaželeli svojim sodelavcem na čelu, kjer delajo, in vsem drugim članom delovnega kolektiva rudnika in celega našega kombinata čimveč zdravja in uspehov pri delu in v družini. Zase pa si je eden od njih zaželel tudi zadosti denarja in malo veselja in zabave ob novem letu. "Nekaj že moramo ob novem letu popiti in pojesti, katero zapeti in zaplesati, da pridemo k sebi in dobimo voljo do nadaljnjega dela v jami," je rekel.

Rudarji s čela KTU v severnem krilu jame Preloge Vinko Zupanc (v sredini), Ljubo Štraus (levo) in Bogdan Višnar med pomenkom z nami v prezivnici na Jašku Preloge

Franc Hriberšek,
kvalificirani kopač,
dela pri strojnih
pripravah v jami Pesje
(v enem od moštev št. 7):

"Ko sem včeraj doma - v Ravnah pri Šoštanju, kjer imam kmetijo, na kateri pridelam nekaj poljščin in poleg drugega redim šest glav živine - zaslišal tiste strele in sireno, sem bil vesel, ker sem vedel, da smo izpolnili letni plan rudnika.

K temu uspehu smo pripomogli vsi zaposleni delavci v rudniku, veliko pa tudi vedno več mehanizacije, čeprav so stroji, s katerimi delamo v TOZD Priprave, večidel že precej stari. Stroj za izdelovanje prog, ki ga ima naša številka - to je stroj sovjetske izdelave, vrste GPK - je resda še bolj nov in zato z njim lahko dosežemo še kar lepe napredke. Zdaj, na primer, ko so razmere, v katerih delamo, v redu, pridemo z njim v vseh treh izmenah naprej tudi čez 19 metrov na dan. Oni dan smo - recimo - v vseh treh izmenah dosegli 19,5 metra napredka. Pri pripravah v našem rudniku pa smo dosegali že tudi precej večje dnevne napredke, tudi po 36 metrov in več v vseh tren izmenah... Od ta-

FRANC HRIBERŠEK
S ŠTEVILKE 7 PRIPRAV
V NAŠEM RUDNIKU

krat naprej, seveda, ko smo začeli s strojnim izdelovanjem prog, saj prej - še takrat, ko sem se jaz zaposlil v rudniku, to je v začetku šestdesetih let - tolikšni napredki sploh niso bili mogoči, ker smo vse proge izdelovali ročno in z odstreljevanjem. Imeli smo le lopate, zasekače, razstrelivo, tudi transporterjev še ni bilo, tako da smo vse - material in premog - morali prevažati z jamskimi vozički. Še dobro se spomnim, da je bilo tako še nekaj časa po tistem, ko sem začel delati v rudniku - to je pri prvih pripravah na jugu jame Preloge, na kotah -62 in -47. Takrat je bila tudi varnost pri delu v rudniku še na veliko nižji ravni, kot je danes, in zato je bilo tudi več hudih in najhujših jamskih nesreč. Nikoli ne bom pozabil tiste nesreče - mislim, da je bilo leta 1961 - ko je v jamo vdrl plin in so zgubili življenje naši rudarji Nahtigal, Peruša, Jelen in Petek... Varnost pri delu v rudniku je zagotovo zdaj čisto drugačna. Veliko je k njej pripomogla tudi mehanizacija. Jaz sicer še sploh nisem imel nezgode pri delu, a vsi niso bili tako srečni. Upam, da me bo pri delu sreča spremljala še naprej; tudi doma. Saj zemljo, ki jo imam, bomo zaradi vedno večjih potreb po hrani povsod v svetu morali vedno bolj obdelovati. A nekako bo že šlo. Dva otroka imam, dekle, ki hodi v slovenjegraško ekonomsko šolo, in poba, ki je še v osnovni šoli - in oba nama z ženo veliko pomagata; res, pridna sta.

Kaj si želim za novo leto? Nekaj več tudi denarja, da se bi malo spočil, in da bi v rudniku tudi še naprej proizvodnja tako dobro potekala!"

Oto Flis,
sprva je delal na
odkopih, zdaj pa je
zaradi okvare hrbtenice
že precej dolgo stikalist
pri pripravah
v jami Pesje:

"Tudi strežniki pri jamski mehanizaciji prispevamo nekaj k takim uspehom rudnika, kot je bila letos izpolnitev letnega proizvodnega plana že v prvi polovici decembra, ob koncu leta pa bo odkop dodatnih 300 000 ton premoga. Zase že lahko rečem, da če kaj uporab-

nega opazim med premogom na transporterju, vržem ven. Našel pa sem med premogom že marsikaj. Ni še doigo, ko sem rešil tudi ključ za vijake objemk ločnega podporja.

Raje kot stikalist pa bi - če bi bil še sposoben - delal na čelu kake številke priprav ali - kot sem ob prihodu v rudnik pred več kot 20 leti - na odkopih. Sicer pa še kar gre! Stanovanje imam v Cankarjevi 1 v Titovem Velenju. Žena dela pri traku v TGO Gorenje in še kar lepo zasluži - okrog 900 tisoč starih dinarjev na mesec, ker je že delavka s 25 let delovnega staža. Pa hči je že odrasla in ima delo - v otroškem vrtcu Rožle je vzgojiteljica. In še 6 letnega sinčka imava z ženo - načrtovala sva ga že prej, a sva potem dolgo odlašala...

Mirko Labus,
kvalificirani kopač,
dela pri vzdrževanju
čel v severnem
krilu jame Preloge:

"K rekordoma, ki smo ju te dni dosegli rudarji Rudnika lignita Titovo Velenje - 5. decembra dnevno proizvodnjo 22 100 ton lignita in že 11. decembra izpolnitev letnega proizvodnega načrta v višini 4,7 milijona ton lignita - so dosti pripomogli visoka delovna zavest delovnega kolektiva rudnika, razmeroma dobra organizacija dela ter uspešno uvajanje in delovanje jamske mehanizacije.

Ta dva rekorda, ki se jima bo do konca leta pridružil še odkop dodatnih 300 000 ton lignita, skoraj v celoti za ceno našega dela ob prostih sobotah in tudi nedeljah med letom, sta izredno pomembna. Vendar ne samo zato, ker dokazujeta požrtvovalnost nas rudarjev iz Titovega Velenja pri zagotavljanju potrebnih količin lignita za slovensko energetiko in široko porabo, nekaj pa tudi za izvoz, ampak tudi zato, ker smo ju dosegli brez najhujših delovnih nezdod.

O proizvodni uspešnosti rudnika smo veliko razpravljali tudi na nedavni volilni konferenci osnovne organizacije zveze komunistov TOZD Jama Preloge, ki ji pripadam. Vendar ne samo o uspešnosti, ampak tudi o problemih v organizaciji dela, pri delovni disciplini delavcev, fluktuaciji, ravnanju z delovnimi sredstvi in materialom in pri stanovanjski izgradnji.

V razpravi na volilni konferenci smo med drugim ugotovili tudi medsebojno povezanost problemov na omenjenih področjih. Prišli smo na primer do spoznanja, da so slabosti v organizaciji dela vzrok nezadostni zaščiti tehničnih sredstev na jamskih deloviščih, recimo električnih kablov, kakor tudi odhajanju cele vrste še čisto uporabnih stvari s premogom iz rudnika, in da je organizacija odprave teh slabosti v gospodarje-

nju v prvi vrsti naloga nadzornikov in poslovodij. Nadalje smo ugotovili, da pomanjkljivo uvajanje nanovo sprejetih delavcev v delo na eni strani onemogoča doseganje načrtovanih delovnih učinkov, na drugi strani pa je eden od glavnih vzrokov velike fluktuacije delavcev; torej tudi razmer, ki otežujejo normalno organizacijo dela. Iz osebnih izkušenj in izmenjave mnenj z drugimi jamskimi delavci - zlasti tistimi, ki so kot jaz prišli od daleč - namreč lahko trdim, da so za stalnost, prizadevnost in discipliniranost delavca pri delu po sprejemu na delo odločilni prvi tedni in meseci; torej obdobje uvajanja v delo in poskusnega dela. Vendar pretežno samo tehnično uvajanje je preozko - razširiti ga je treba tudi na širše življenjsko in delovno okolje, kar za našo delovno organizacijo konkretno pomeni: za normalno vključitev novincev tudi v življenje stanovalcev naših samskih domov, prebivalcev Titovega Velenja in okolice, zlasti pa za delovanje v samoupravnih organih in družbenih organizacijah znotraj našega kombinata in na občinski ravni.

Nasprotna mnenja, da za vse to ni časa, so zmotna, saj veliko več časa, kot bi ga terjalo pošteno uvajanje, vzame 'gašenje' problemov zaradi slabega uvajanja.

Za normalno vključitev novincev v življenje stanovalcev naših samskih domov je gotovo premalo le nekaj muzike, omogočanje igranja šaha, namiznega tenisa in podobnih iger - treba mu je organizirati tudi prireditve, kot je ples, vključevanje v folklorne skupine, društva in podobno.

Velik problem je tudi primanjkovanje ustreznih najemnih družbenih stanovanj. Ta problem občutim tudi jaz, vendar upam, da mi ga bosta moja temeljna in delovna organizacija kmalu rešili. Pravzaprav sem pred to konferenco imel že rešenega, saj sem že bil pri vrhu spiska za dodelitev novih najemnih družbenih stanovanj delavcem iz TOZD Jama Preloge, žal pa je potem bilo rečeno, da mora rudnik vrniti šest stanovanj TE Šoštanj in da zato tudi jaz ne bom dobil zaželenega novega stanovanja. Zdaj namreč živim z družino, tremi otroki in ženo, v že pretesnem dvosobnem stanovanju v Jenkovi 11 v Titovem Velenju in bi se rad preselil v malo večje stanovanje v novem bloku v soseski Šalek II.

Taka odločitev me je seveda zelo razburila, saj delam v rudniku, in to ves čas v jami, že 18 let in bi si zato zaslužil ustrežnejše stanovanje. Mislim sem celo, da so me iz spiska za dodelitev stanovanj črtali zato, ker sem v razpravi na volilni konferenci osnovne organizacije ZK preveč vneto sodeloval pri kritiki slabosti v organizaciji dela v rudniku. V tem razburjenju sem se tudi na marsikoga obrnil, mu povedal, kaj mislim o takem obravnavanju mojega stanovanjskega problema, in navsezadnje dobil zagotovilo, da bodo mojo prošnjo za dodelitev ustrežnejšega stanovanja kmalu ugodno rešili. Torej le lahko upam, da se bom lahko preselil iz tesnega stanovanja v Jenkovi 11, kjer sem zdaj tudi predsednik hišnega sveta za krilo 'b'. To pa je kaj ne-hvaležna obveznost, saj so stanovalci navajeni, da se najraje zaprejo za vrata svojih stanovanj in jih ne briga veliko, kaj se dogaja po hodnikih, pred blokom in v

okolici. Koliko smo si v hišnem svetu prizadevali, da bi zbudili in združili zanimanje stanovalcev za skupne koristi! Nekaj smo tudi naredili: pred blokom smo zasadili nekaj topolov in okrasnega grmičja, uredili parkirne prostore in privoze za otroške vozičke, postoriti pa bi bilo treba še kup drugih stvari. Vendar kako, ko pa sva ostala aktivna le še s čistilko, delavci v delovni organizaciji DOM, ki ima na skrbi vzdrževanje družbenih stanovanjskih poslopij v naši občini, pa tudi niso preveč segreti za resnično pomoč."

Anton Planinc,
predsednik koordinacijskega
sveta osnovnih organizacij
ZSMS v našem rudniku:

"Te dni doseženi proizvodni uspehi našega rudnika so velika spodbuda za nadaljnji uspešen potek akcije naših rudarjev za vestnejše delo, skrbnejše gospodarjenje, učinkovito samoupravljanje, pri kateri zelo prizadevno sodelujemo tudi mladi delavci, v bodoče pa bomo še bolj. Na volilno-programski konferenci koordinacijskega sveta osnovnih organizacij ZSMS v rudniku, ki bo v soboto, 19. decembra, ob 17. uri v zgrabi sodišča in občinskih organov družbenopolitičnih organizacij občine Velenje, bomo na primer zavzeli tudi stališča za doslednejše uresničevanje vseh sklepov letošnje problemske konference komunistov iz energetskega dela našega kombinata, zlasti pa sklepov, ki se nanašajo na izvajanje samoupravnega sporazuma o medsebojnih razmerjih pri ustvarjanju in razporejanju skupnega prihodka iz proizvodnje termoelektrične in toplotne energije v kombinatu. V tej zvezi bomo terjali, da se udeležba vsake TOZD v skupnem prihodku ugotavlja pravično - v odvisnosti od njenih doseženih proizvodnih rezultatov, da bodo osnove za ugotavljanje udeležbe znane za celo poslovno leto vnaprej, saj bodo delavci v TOZD le tako vedeli, v kakšnih razmerah bo do pridobivali prihodek, kar je pogoj, da bodo motivirani za boljše delo, večjo produktivnost, zmanjšanje stroškov; skratka za boljše gospodarjenje, ki je osnova za izboljšanje položaja delavcev v združenem delu.

Na konferenci bomo mladi delavci rudnika poleg tega zastavili učinkovitejšo metodo svojega delovanja. V ta namen bomo ustanovili komisije za posamezna delovna področja, ki bodo v glavnem samostojno vodile in odgovarjale za delovanje mladine na svojem delovnem področju. Pri tem bomo dali največ poudarka komisiji za proizvodno področje in komisiji za usposabljanje mladih delavcev rudnika za delovanje v samoupravnem sistemu znotraj kombinata.

Enega od osnovnih pogojev za izvajanje teh naših stališč in usmeritev smo si že zagotovili, ko smo zamenjali vodstva osnovnih organizacij ZSMS v rudniku, ki niso v redu delala.

Zavedamo pa se še enega perečega problema mladih delavcev v rudniku, in sicer pomanjkljivega uvajanja novincev, ki pa ga mladina sama ni zmožna rešiti,

saj je zanj prezahteven tudi zaradi krute ekonomske nujnosti, da naš rudnik zagotovi družbi čimveč premoaga."

Hasan Mahmutović,
po poklicu kvalificirani
kopač, dela pa pri
prevzemu materiala
za jamske obrate:

"Tudi delavci v temeljni organizaciji Jamski transport precej prispevamo k proizvodnim uspehom rudnika. V akciji za doseg letnega odkopa 5 milijonov ton lignita moramo transportirati v jamske obrate za kakšnih deset odstotkov več lesa, gramoza, cementa, železa in drugega materiala. Precej večji je tudi promet pri uvozu in izvozu strojev in naprav. Včasih se nam tu zunaj ali pod jaškom zaradi povečanega prometa tudi kaj zatakne, zameša in je zato treba hitreje ukrepati, a se da zdržati, ker smo se vsi delavci, ki sodelujemo pri jamski proizvodnji odločili, da bomo storili vse, da do konca leta odkoplujemo še 300 000 ton lignita.

Moram pa omeniti, da se je moja žena včeraj popoldne med delom - dela v OŠ Veljko Vlahović - hudo ustrašila, ko je zaslišala strele in sireno. Mislila je, da se je zgodila kaka nesreča. Potem ko je prišla domov, pa je bila z mano vred vesela, ko sem ji povedal, da smo tako oznanili izpolnitev letnega plana v rudniku.

Sploh lahko rečem, da nas je vse, ki delamo v rudniku in živimo od rudnika ta akcija poživila. Samo da bi zaradi nje ne bilo več nezgod v jamskih obratih! Upam pa, da jih ne bo - da bomo novo leto praznovali tudi v veselju zaradi te delovne zmage..."

Uredništvo

Dvanajsterica mladincev iz delovne skupnosti
našega rudnika Zračenje je v nedeljo,
13. decembra, delala udarniško v jami Preloge

UDARNIŠKO DELO NAS IZGRAJUJE

Tako so zapisali mladi delavci iz delovne skupnosti našega rudnika Zračenje, ko so za nedeljo, 13. decembra načrtovali udarniško akcijo za izdelavo zaščitnega protipožarnega plašča v progri na koti +30 v vzhodnem delu jame Preloge.

Rečeno – storjeno: zaščitni protipožarni plašč so izdelali, hkrati pa so področje, v katerem so delali udarniško, še počistili.

Za izdelavo zaščitnega plašča so porabili 51 vreč malte in 20 vreč cementa in tako zaščitili proti požarom 37 metrov dolgo jamsko progo ali prostor s površino okoli 45 kvadratnih metrov.

Ta mladinska udarniška akcija je – kot smo že povedali – potekala v nedeljo, 13. decembra, in to od 6. do 12. ure, udeležili pa so se je:

Šefik Demirović, Fikret Demirović, Muhamed Kadrić, Sead Kalabić, Šemso Ahmetović, Ibro Mustafić, Ramo Sarač, Hakija Suljkanović, Miralem Čekrić, Bojan Božić, Pero Kokot in Ibrahim Mujkanović.

K temu seznamu moramo dodati, da se je Miralem Čekrić vključil v akcijo kar po končanem delu v nočni izmeni, vodja akcije pa je bil kvalificirani kopač Fikret Demirović, ki si je to kvalifikacijo pridobil v RŠC Titovo Velenje in je zdaj tudi sekretar in referent za idejnopolično dejavnost osnovne organizacije ZSMS v delovni skupnosti Zračanje.

Na naše vprašanje, kaj jih je vodilo k odločitvi za udarniško delo v nedeljo, ko drugi počivamo, so udeleženci akcije odvrnili:

"To bi naj bil naš prostovoljni prispevek k uresničevanju odločitve delovnega kolektiva našega rudnika, da bo letos dosegel odkop 5 milijonov ton premoga. Vendar ne edini, saj smo pripravljene organizirati še kakšno takšno udarniško akcijo ali sodelovati na podobnih akcijah mladincev iz drugih osnovnih organizacij ZSMS v rudniku. Torej bi naj s to našo akcijo dali tudi pobudo za oživitev prostovoljnega udarniškega dela vseh mladih delavcev v naši delovni organizaciji – tudi mladink, saj je v jami kup del, ki jih ni mogoče postoriti med obratovanjem rudnika in bi jih zmogla tudi dekleta."

Bo ta pobuda padla na plodna tla? Upajmo!

Mimogrede povejmo še nekaj besed o vodji te nedeljske udarniške akcije – Fikretu Demiroviću.

Fikret je prizadeven delavec, saj se ob delu še naprej izobražuje v rudarski nadzorniški šoli pri RŠC. Pouk v njej mu vzame kar štirikrat na teden ves prosti čas, kljub temu pa je aktiven tudi v svoji osnovni organizaciji ZSMS. Takšen je bil tudi med služenjem vojaškega roka, saj je v JLA dobil za vzorno izpolnjevanje vojaških obveznosti zlato plaketo in si s tem za nadaljnje šolanje zagotovil pravico do štipendije iz Titovega sklada. To pravico je prvo leto šolanja v nadzorniški šoli tudi koristil, sedaj – za šolsko leto 1981/82 – pa je štipendijo iz Titovega sklada odstopil skladu za potresno področje Črne Gore... "Zato, ker dovolj zasluživa z ženo zase in sinčka, ki sva ga dobila!" je razložil Fikret to svoje veliko humano dejanje. Žena namreč tu di dela, v TGO Gorenje, in tudi najemno družbeno stanovanje sta dobila od rudnika, tako da – kot pravi – nič ne pogrešata.

Čestitajmo Fikretu za zgled, ki jih daje – posebno za

odpoved denarju, ki bi ga lahko dobival s štipendijo iz Titovega sklada, v humanitarni namen, saj take ljudi dandanes z lučjo pri belem dnevu težko najdemo!

Pripravil Lojze Ojsteršek

Z volilno-programske konference
osnovne organizacije ZSMS delovne
skupnosti skupnih služb rudnika

DELOVANJE OSNOVNE ORGANIZACIJE MORAMO BISTVENO IZBOLJŠATI

V torek, 8. decembra, smo mladinci delovne skupnosti skupnih služb rudnika v Prešernovi 10 v Titovem Ve-

Udeleženci udarniške akcije v nedeljo, 13. decembra, v vzho dnevem delu jame Preloge iz delovne skupnosti našega rudnika Zračanje; spredaj prvi z desne strani Fikret Demirović, vodja akcije

lenju izvedli volilno-programsko konferenco svoje osnovne organizacije ZSMS. Udeležba je bila 58-odstotna, na dnevnem redu konference pa smo imeli:

1. izvolitev organov konference,
2. poročilo o delu naše osnovne organizacije v preteklem mandatnem obdobju,
3. poročilo verifikacijske komisije,
4. predlog programske usmeritve za prihodnje mandatno obdobje,
5. razpravo,
6. razrešnico dosedanjemu predsedstvu osnovne organizacije,
7. volitve predsedstva za prihodnje mandatno obdobje in
8. razno.

Po izvolitvi delovnega predsedstva, verifikacijske in volilne komisije nam je Marjeta Mastnak, dosedanja predsednica naše osnovne organizacije, prebrala poročilo o delu osnovne organizacije v preteklem man-

datnem obdobju. Iz njega je bilo razvidno, da smo bili aktivni na športnem in kulturnem področju, s preostanima družbenopolitičnima organizacijama v delovni skupnosti pa skoraj nič nismo sodelovali.

V osrednjem delu konference je volilna komisija, katere predsednik je bil Tone Ocepek, člana pa Nevenka Kuvkova in Ida Kumer, predlagala, da bi v novo predsedstvo naše osnovne organizacije naj izvolili:

1. Matjaža Lesjaka za predsednika,
2. Valerijo Oremuž za sekretarko, za odgovorne članke za posamezna področja aktivnosti pa:
3. Jožico Lemež za MDA in SLO,
4. Nevenko Kukovico za idejnopolično dejavnost,
5. Zdenka Založnika za socialno varstvo,
6. Melito Novak za informiranje,
7. Ido Kumer za šport in
8. Romano Črep za zapisnikarico.

Predlog volilne komisije je bil soglasno potrjen.

V nadaljnjem delu konference smo sprejeli več sklepov. Naj navedem glavna dva:

1. Aktivnost osnovne organizacije moramo bistveno izboljšati.
2. Delo bomo odslej organizirali v komisijah za posamezna področja in ga na vseh področjih okrepili, predvsem pa se bomo vključevali v delo delegacij za skupščine SIS in družbenopolitičnih skupnosti ter enot narodne in enot civilne zaščite, SDS, sindikata in ZK.

Področne komisije bodo delovale po delegatskem principu v odnosu na osnovne organizacije in koordinacijski svet osnovnih organizacij ZSMS v rudniku, z njihovim delovanjem pa bi naj osnovne organizacije ZSMS rudnika obvladale tudi naloge, ki so jih doslej prepustile drugim DPO. Menimo namreč, da bomo tako izboljšali reševanje problemov mladih delavcev, ki jih je nič koliko in tudi mali niso, posebno stanovanjski in kadrovski problemi.

Ob koncu konference, v točki "razno", smo ponovno obravnavali odločitev naših rudarjev za doseg odkopa 5 milijonov ton lignita do konca leta in jo pozdravili, saj se zavedamo, da današnji čas terja ekonomsko stabilizacijo in z njo v zvezi blažitev energetske krize in da je zato vsaka pridobljena tona lignita zelo pomembna.

Konferenco pa smo sklenili z zahvalo celotnemu dosežanju predsedstvu naše osnovne organizacije, zlasti pa Marjeti Mastnak, ki mu je ves čas prizadevno predsedovala, ter z željo novemu predsedstvu, da bi uspešno nadaljevalo prevzeto delo.

(Melita Novak, referentka za informiranje v osnovni organizaciji ZSMS delovne skupnosti skupnih služb rudnika)

ZAHVALA

Vsem, ki so nam kakor koli pomagali v letu 1981, se iskreno zahvaljujemo in jim želimo srečno in uspešno novo leto.

Aktiv invalidov
v Rudniku lignita-Titovo Velenje

V NEKAJ VRSTAH

Zakaj bomo nekaj našega lignita tudi izvozili?

Avtor prispevka na prvi strani te številke Rudarja je med drugim omenil, da bomo letos okrog 50 000 ton našega lignita tudi izvozili, kar pa je gotovo omemba, ki terja dodatno pojasnilo...

Pri tem izvozu gre za izvoz 10 000 ton našega lignita po že pred leti sklenjeni pogodbi z Italijo. 40 tisoč ton našega lignita - energetskega, neuporabnega za široko potrošnjo - pa bomo na pobudo izvršnega sveta SR Slovenije, da bi tudi naš kombinat nekaj prispeval k izboljšanju zunanjetrgovinske bilance naše republike, ter na osnovi sklepa izvršilnega odbora za gospodarjenje pri delavskem svetu naše sestavljene organizacije in izvedenih razprav v našem rudniku izvozili v Avstrijo, in to iz letošnje čezplanske proizvodnje premoga v našem kombinatu. Torej iz proizvodnje, ki so jo naši rudarji realizirali v okviru akcije za odkop dodatnih 300 000 ton lignita v letu 1981./Uredništvo/

Sporočilo blagajne vzajemne pomoči našega kombinata

V januarju 1982 ne bo rednega sprejemanja (to je prvi delovni dan v mesecu) novih vlog za posojila pri blagajni. To pa zaradi tega, ker mora blagajna vrniti vse kredite, ki jih je v letu 1981 dobila od posameznih OZD v kombinatu za dodeljevanje samopomoči in kratkoročnih posojil svojim članom.

Redno sprejemanje novih vlog za najem posojila pri blagajni bo zopet v februarju 1982, in to kot po navadi: prvi delovni dan v mesecu, v sobi 21 nad pošto Titovo Velenje, v času od 6.-14. in od 16.-17. ure.

/Bruno Trebičnik, predsednik upravnega odbora blagajne/

Smučarski tečaji

Ponovno obvestilo komisije za šport in rekreacijo v SOZD

Kot v letu 1981 bomo tudi v letu 1982 v času zimskih počitnic organizirali začetne in nadaljevalne smučarske tečaje za delavce našega kombinata in njihove družinske člane. Interesenti se morajo prijaviti Jožetu Grubelniku v sobi 44 nad pošto Titovo Velenje ali po telefonu na interno številko 261. Tečaji bodo potekali v gorskem turističnem centru Golte nad Mozirjem.

Rok za prijavo je do petka, 8. januarja 1982.

Udeleženci tečajev bodo morali sami plačati samo kar to za smučanje in hrano. Poskrbeli bomo tudi za prevoz na smučišča in nazaj. Avtobusi bodo vse dni, ko bodo potekali tečaji - to je od vključno 25. januarja do vključno 13. februarja - odhajali iz Titovega Velenja ob 8. uri, in sicer izpred Rdeče dvorane, vračali pa se bodo ob 16. uri.

PORTRETI NAŠIH DELAVCEV IN UPOKOJENCEV

Jože Aljaž, poslovodja zračenja v našem rudniku

Pozno popoldne dan pred letošnjim 3. julijem. Ustavi-va se za točilno mizo v Delavskem klubu, kamor naju je pot zanesla iz sejne dvorane skupščine občine Velenje, kjer se je pred nekaj minutami končala seja delavskega sveta našega kombinata v počastitev dneva rudarjev in praznika naše sestavljene organizacije. Na njej so mu izročili visoko odlikovanje predsedstva SFRJ - red dela z zlatim vencem: za njegov prispevek k povojni izgradnji naše domovine!

Opazujem ga, ko v rokah tako odsotno vrti kozarec vina, da se tekočina malodane razlije čez rob posode. Potem me nenadoma pogleda skozi očala in bolj sebi kot meni reče:

"Ko človek dobi za svoje delo tako visoko odlikovanje, nehote ugotovi, da je star, da ni več daleč čas, ko bo moral v penzijo."

Medtem ko iščem primeren odgovor na te njegove besede, ga obkroži skupina sodelavcev in mu med stiska njem obeh rok čestita za dobljeno odlikovanje.

- - -

Sredi vročega poletnega opoldneva mesec dni pozneje sedeva za mizo v njegovi pisarni na Jašku Škale. Jože Aljaž je pravkar prišel z rednega jamskega obhoda. Mokri lasje se mu še motno svetlikajo, in rdečica, ki mu jo je kopanje nagnalo na lica, mu še ni povsem zginila z obraza. Brez posebnega uvoda se zapleteva med spomine, iz katerih izluščiva drobne kamenčke in jih sestavlja v mozaik njegove prehojene življenjske poti.

Rodil se je sredi maja pred petdesetimi leti v Ljubljani kot zadnji od štirih otrok v eni izmed mnogih takratnih delavskih družin, ki so s težavo sestavljale konec s koncem. Da v družini ni bilo lakote, je skrbel oče Franc, ki je cele dneve po mestu razvažal kvas, mati - Katica - pa je skrbela, da so bili njuni otroci čisti in da so imeli urejen dom. Njena naloga ni bila vedno najlažja, saj so se pri iskanju ustrenejšega prostora za življenje pogosto selili, iz Šiške v Rožno dolino, po prihodu okupatorja pa najprej v bivši sokolski dom, od tam v neko opekarniško skladišče na rob Ljubljane in šele po vojni v novo družbeno najemno stanovanje v središču mesta. Oče je kmalu po okupaciji moral na prisilno delo, otroci pa so nadaljevali njegovo delo pri razvažanju kvasa in pridno hodili v tedanjo meščansko šolo.

Po vojni, leta 1947, je Jože začel hoditi v tehnično šolo rudarske stroke. Najprej se je vpisal na strojno teh-

nično šolo, a kaj ko zanj ni dobil štipendije, na rudarskem oddelku pa je obstajala tudi ta oblika finančne podpore. Moral se je torej oprijeti rudarstva, zlasti potem, ko se je oče pri gradbenem podjetju Gradis hudo poškodoval pri delu, postal stoodstotni invalid in kmalu zatem tudi umrl.

Leta 1950, po uspešno opravljeni diplomii na rudarski tehnični šoli, je bil z dekretom takratne ljudske oblasti poslan v velenjski rudnik. Po ustaljeni praksi je leto dni okušal vse fizične in druge napore rudarskega poklica, nato postal pomožni nadzornik in leto pozneje rudarski nadzornik za odkope.

"Potem, ko sem res okusil skoraj vsa jamska dela," pripoveduje Aljaž, "sem bil prestavljen za nadzornika v jamsko investicijsko skupino, kjer sem skupaj z drugimi člani te skupine pripravljaval tehnično dokumentacijo in kontroliral delo v jami med pripravo novih odkopnih polj za redno odkopavanje premoga. Pri tem delu sem bil dobrih pet let in še bi ostal, če ne bi zbolel za tuberkulozo.

Po vrnitvi z zdravljenja sem nato nekaj časa delal pri tehnični statistiki, leto dni v službi za varstvo pri delu in zatem postal etažni tehnik. Leta 1964 pa sem prevzel dela in naloge poslovodje odkopov. Osem let sem opravljal to delo, leta 1972 pa sem postal poslovodja pri zračenju."

Danes se Jože svojih začetkov dela v velenjskem rudniku spominja z opazno prizadetostjo, sicer brez solzavosti, vendar poslušalca ob njegovi pripovedi prešine spoznanje, da ne more povsem skriti žalosti za leti, ki so zdrvela mimo njega.

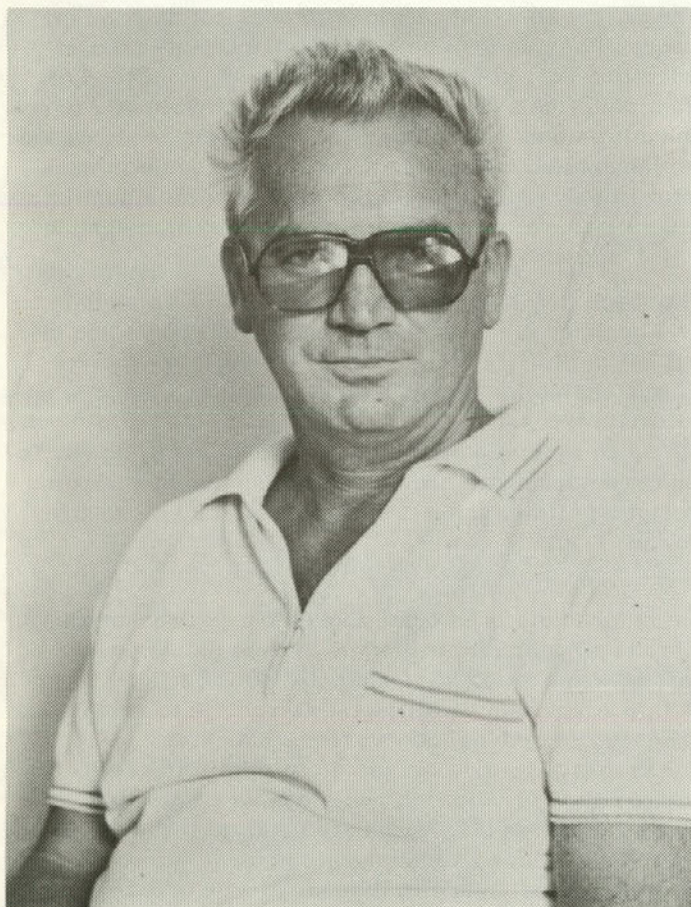
"Včasih so bili v jami bolj pristrčni odnosi med rudarji," reče mimogrede in s tem delno razkrije tudi vzroke te žalosti. Takoj zatem pa trdo doda, da je tudi velika nestalnost jamskih delavcev "požrla" marsikatero od navad, ki so rudarjem nekoč lajšale ure dela pod zemljo.

Jože Aljaž je zadovoljen z delom, ki ga opravlja sedaj. Vendar tej svoji ugotovitvi takoj pridene misel, da mora človek biti prilagodljiv, drugače v jami dolgo ne zdrži. Njegovo sedanje delo, poslovodja v delovni skupnosti Zračenje, ima torej tudi slabe strani. "Najhujša je zlasti pogosta izpostavljenost velikim temperaturnim razlikam," meni, "kljub temu pa moramo prepihe, ki izvirajo od tod in krhajo zdravje našim delavcem, zamenariti, če se spomnimo delovnih razmer v našem rudniku okrog leta 1950. Takrat in še nekaj časa pozneje so si morali rudarji v stranskih odkopnih poljih jame Škale tudi dvakrat na dan sleči hlače, jih ožeti in spet obleči, da so lahko delali dalje. Kolikokrat smo morali bežati pred preveliko koncentracijo plinov, pa zdaj še komaj kdo ve," sklene naš sobesednik opisovaje razmer, ki jih je povzročalo pred leti pomanjkljivo zračenje v našem rudniku.

"Čeprav tudi danes jama preseneča z nenadnimi in močnimi vdori plinov, ki so tudi posledica vse hitrejšega odkopavanja premoga," nadalje pripoveduje Jože Aljaž, "pa je dandanašnje zračenje v našem rudniku vse kaj drugega, tako z vidika preprečevanja večjih koncentracij plinov kakor tudi z vidika preprečevanja velikih nihanj temperature jamske klime."

Med najinim nadaljnjim razgovorom ugotovim, da kaj bistvenega o njegovem delu več ne bova izbrskala, zato pogovor preusmerim na Jožetovo družbenopolitično aktivnost.

"Kmalu po prihodu v velenjski rudnik sem postal sekretar rudniškega mladinskega komiteja," se spominja Jože začetkov svojega delovanja na družbenopolitičnem področju. "Vzporedno s tem sem postal član občinskega in okrajnega komiteja takratne Zveze mladine Slovenije. Nekaj let pozneje so mi delavci RLV zaupali naloge sekretarja rudniškega komiteja zveze komunistov, po letu 1970 pa sem bil neprestano predsednik delavskih svetov; najprej predsednik sveta delegatov tedanje delovne organizacije RLV, nato predsednik delavskega sveta organizacijske oblike RLV, ki

JOŽE ALJAŽ

je nastala po letu 1974, in potlej delavskega sveta delovne organizacije REK Velenje, nazadnje pa delovne organizacije RLV v sklopu SOZD REK Velenje.

Glede na to, da se zdaj počasi spravljam v penzijo," s posiljenim nasmehom na ustih zaokroži Jože te spomine, "pa upam, da mi ne bo treba več sprejemati tako odgovornih samoupravnih in političnih nalog."

Zato pa mu ostajajo bogati spomini na delo, ki ga je opravil na tem področju... Posebno rad se spominja svojega delovanja v vrstah mladine, katere aktivnost je bila pred leti vtkana v vse pore družbenega dogajanja, danes pa je po Jožetovem mnenju obtičala bolj na robu družbenopolitičnega življenja.

"Bili so resda drugačni časi," pravi o tem, "vendar spet ne toliko drugačni, da bi lahko opravičili današnje – skoraj bi lahko rekel – mirovanje mladine. Včasih," nadaljuje, "smo delovali bolj aktivistično. Ko smo, recimo, načrtovali akcije za izgradnjo našega mladega mesta, smo sedli med sodelavce in jih znali pridobiti za udarniško delo. Tudi nobena politična akcija ni bila izpeljana, da v njej ne bi tvorno sodelovala mladina. Mladi ljudje so imeli v sebi več poleta, morda tudi zaradi svežih spominov na pravkar minulo vojno, v kateri so prispevali ogromen delež za našo svobodo," naglas razmišlja Aljaž in kima predse.

Najin pogovor se izteka. Sestavila sva mozaik njegovih spominov na življenjsko pot, ki jo je prehodil. Veliko življenjske poti je še pred njim, čeprav pravi, da se bo s tega in onega področja umaknil. Vendar tako lahko se ne bo. Še vedno je član marsikateri organizacije in organa. Še vedno njegova beseda nekaj zaleže. Ne kaže mu verjeti, da se počasi umika v zavetje družinskega življenja. Premlad je še, da bi lahko izpregel. Morda res potrebuje nekaj predaha, da pri sebi naredi obračun opravljenega dela. Potem se mora vrniti v boj, ki dan za dnem terja večje napore in ne more potekati uspešno brez borcev s takimi življenjskimi izkušnjami, kakor jih ima Jože Aljaž iz delovne skupnosti našega rudnika – Zračenje.

- bo -

Branko Andjelić, jubilant 20 let dela v našem rudniku

Branko Andjelić je pred dvanajstimi leti prišel v Velenje, se zaposlil v rudniku kot kopač premoga, stanoval pa je najprej v naših samskih domovih. Ko pa je po nekaj mesecih dobil garsonjero, se je za njim priselila še njegova žena Ilinka s sinom, in odločili so se, da si tukaj uredijo dom.

O svojem prihodu v Šaleško dolino in prvih dneh rudarjenja je Branko povedal:

"Doma sem iz Prijedora, kjer sem delal v delovni organizaciji Keramika, v kateri je bil zaslužek vedno boren, in ko je začela še upadati njena proizvodnja, sem uvidel, da si moram poiskati delo drugje. Industrija takrat še ni bila razvita tako, kot je danes, zato tudi za zaposlitev ni bilo lahko. Pot v Slovenijo je pred mano ubrala že sestra, in ker mi je življenje v Velenju naslikala v lepih barvah, sem se tudi jaz podal 's trebuhom za kruhom' v Šaleško dolino. Postal sem rudar! Pa se nisem spremenil v pravega rudarja takoj, ko sem se spustil pod zemljo, toda v enem mesecu sem se le vživel v delo v rudniških rovih in si našel med sodelavci v temeljni organizaciji Priprave takšne tovariše, kakršnih nisem imel prej še nikjer.

Mislim, da se vsak, ki je voljan delati, lahko navadi na delo v jami. Komur pa za delo ni, se seveda nikoli ne bo vživel v 'knapovščino' in bo najbrž že po nekaj dneh obupal. Jaz sem si rekel: 'Če zmorejo vsi okrog

mene, zmorem tudi jaz,' in se dela nisem ustrašil.

Ko je na naše delovišče nekoč vdrl plin, se je eden smrtno ponesrečil, a niti takrat nisem pomislil, da bi zapustil jamo, saj ljudje umirajo tudi na cesti, v postelji...

Potolklo me ni v rudniku nikoli, saj sem se v začetku zgledoval po starejših rudarjih, kmalu pa sem si pridobil lastne delovne izkušnje.

Toda, kot vidite, sedaj kljub vsemu nimam opravka s premogom, kajti zbolel sem na želodcu in tudi z mojimi pljuči je nekaj narobe. Začasno so me prestavili v delovno skupnost Kopalnica, sedaj pa sem tukaj že skoraj dve leti. Vedno, ko grem k zdravniku, z velikim upanjem čakam njegovih besed, da sem zdrav, da se lahko vrnem v jamo, saj tukaj se počutim slabo, zelo slabo."

- Kaj pa je tako zelo narobe v Kopalnici, saj vendar tukaj opravljate mnogo lažje delo, kot ste ga v jami?

"To je res, vendar navajen sem dela med rudarji, tukaj pa se počutim nezaželenega in nekoristnega. Vsak dan vidim svoje nekdanje sodelavce, vidim množico rudarjev, ko hitijo v rudniške rove in se utrujeni, črni od premoga vračajo iz njih. Hodijo mimo mene, se pogovarjajo, a zame se ne zmeni nihče. Pa še ni dolgo od takrat, ko sem bil tudi jaz med njimi!

Jeseni sem se srečal s svojim nekdanjim poslovojem v jami, Maksom Praprotnikom, in obljubil mi je, da bom lahko delal tam, kjer sem bil že deset let, ko se bom vrnil v jamo. Če pa ne bom ozdravel, bom zapustil velenjski premogovnik in se vrnil v svoj rojstni kraj. Za vedro, krpo in metlo lahko poprimem povsod in verjamem, da so kje boljši odnosi med delavci in vodstvenim kadrom, kot so v tej delovni enoti Rudnika lignita - Titovo Velenje.

Če se obrnem k našemu poslovoju, naletim kvečjemu na grobo besedo. Res, moral bi imeti lepši odnos do nas - delavcev. Nista kazni in zmerjanje pravi način, če hočeš delavcu povedati, da je naredil napako, in mu pokazati, kako naj dela.

Delavec ne sme reči svojemu 'šefu' nič, če ta dela narobe, a vendar tudi nekateri 'šefi' velikokrat ravna napak. Samo naj delavec nekaj reče, takoj je najslabši, najbolj len in njegovo delo nikoli več ne bo zadosti dobro opravljeno... Vedno imajo nekateri polna usta nasvetov in ukrepov za večjo disciplino nas - delavcev. A povejte mi, kako naj jaz z metlo in krpo kršim disciplino, saj opravljam svoje delo in le toliko dvignem oči, da vidim, kaj počenjajo nekateri okrog mene. Takrat pa vidim marsikoga od tistih, ki se tako radi gredo 'šefe', kako pijejo v tej kantini kavo kar cele ure in razpravljajo o delovni disciplini.

Vidim tudi ljudi, ki hodijo z dela s polnimi žepi, a zjutraj s sabo niso prinesli prav nič, vratarji pa jih ne vidijo. Če vratarji vsega dela ne zmorejo, če jih je premalo, je primernih delavcev - invalidov še dovolj."

- Pa ste o tem kdaj že spregovorili na kakšnem sestanku?

"Ja, saj bi se rad pogovoril o tem in še o marsičem drugem, pa nisem bil na nobenem sestanku že skoraj dve leti; to je tako dolgo, kolikor sem zaposlen v Kopalnici. Moji prejšnji sodelavci iz jame imajo sestanke v samoupravni delovni skupini kar na čelu, v delovni skupnosti Kopalnica pa pravijo, da nimam kaj iskati na njihovih sestankih, ker sem med njimi samo začasno. Že večkrat sem rekel, da bi tudi jaz rad šel na se stane, a ko imajo sestane, se poslovođa vedno potrudi, da mi poišče kakšno delo, rekoč: 'Ti nisi naš, ne spadaš v našo delovno skupnost, zato raje tukaj počisti!'

Tako vse, kar zvem o proizvodnji, o doseganju rudniškega plana, slišim le prek razglasne postaje in iz naključnega pogovora z rudarji.

Tukaj se počutim kot v zaporu, osamljen od vseh in vsega, saj se vsi obnašajo do mene, kot da sem kaj zagrešil. Pa se tako ne počutim samo jaz - tako se počutimo vsi, ki smo tukaj začasno. V jami tega ni. Tam smo imeli vsi enake pravice in obveznosti, in pomagali smo si med seboj. Če rudar zgubi malico, kar se lahko hitro zgodi, mu dá vsak malo svoje in naenkrat ima dve. Kaj pa tukaj? Zakaj so takšne razlike, zakaj naenkrat ne spadam nikamor, saj smo vendar vsi v eni delovni organizaciji?

Kar pogledajte, kako je bilo pred kratkim, ko so delavci iz Kopalnice odšli na izlet k neki lovski koči! Rad bi bil šel z njimi, zato sem že prej vprašal sodelavce, če me vzamejo s seboj. Vsi so bili za to, ko pa je poslovođa izrekel zadnjo besedo, nisem bil več njihov... Ko so se zjutraj odpeljali, sem moral ostati doma. Toda okrog dvanajste ure sem sedel na avtobus in se odpeljal za njimi, samo da sem videl, kako se zabavajo..."

Če ne bi imela pred očmi zagrenjenega Brankovega obraza z begajočim pogledom, ki kot da išče nekoga, ki bi mu znal, ki bi mu hotel pomagati, bi si na vrtajoče vprašanje, ali je vse to res, je to sploh mogoče, že zdavnaj odgovorila z nikalnico. Tako pa mi Brankove besede odzvanjajo v mislih, in vse bolj vem, da smo ljudje tisti, ki gledamo na človeka le kot na delovno silo, kot na stroj, ki ga lahko odložimo na odpad in za vedno pozabimo nanj, ko odsluži svojemu namenu - delu. Vendar človek ni stroj! Zanimivo je, da vsak zase to prav dobro ve, ko pa gre za nekoga drugega, pa naj bo to naš sosed, znanec, sodelavec..., nam zmožnost za pravičnost, prijateljstvo zakrni.

Res je, da je današnji ritem življenja zelo hiter, a nikakor ne tako hiter, da bi smel poteptati vse tiste, ki jim zaradi bolezni, utrujenosti ali česa drugega zastajajo koraki. Prav to je povedal Branko, ko ni mogel razumeti, da so ga včasih mnogi poznali, sedaj pa ga ti isti ljudje niti ne pogledajo. Kaj nas je bitka za boljše življenje, za vedno večje materialne dobrine res privedla že tako daleč, da smo otopeli za vse razen za svoje dobro?

Če bi bil Branko človek, ki bi mu grobe besede poslovođe ne mogle priti do živega, bi se obrnil stran, zaklel in pozabil. Če bi bil takšen, bi mu bilo vse -

BRANKO ANDJELIĆ

EVGEN DERVARIČ

eno, če ga nekdanji sodelavci ne poznajo. Sploh ne bi premišljeval o tem, kako so se ljudje do njega obnašali prej, ko je bil še rudar, in kakšen je njihov odnos do njega zdaj, ko težkega rudarskega dela skoraj ne zmore več. Če bi bil takšen človek, bi bil vesel tudi, da mu ni treba hoditi na sestanke. A on je človek, ki o vsem dosti premišljuje in se mu krivice zarežejo globoko v srce, saj je nepravilnost življenja spoznal in občutil že kot otrok, ko mu je vojna poleg brezskrbnih sanj ubila tudi očeta; kmalu pa se je moral posloviti tudi od svojega rojstnega kraja, si poiskati v Sloveniji boljši zaslužek in se zanj vživeti v novo okolje, kjer pa mnogi ljudje nanj še vedno gledajo kot na priseljenca, tujca.

"Imam nekaj prijateljev, znancev, s katerimi se rad zapletem v pogovor, če se kje srečamo, toda na dom ne hodim k nikomur, saj vem, da ima vsak človek svoje težave, svoj način življenja. Sploh pa živita v Titovem Velenju tudi brat in sestra z družinama in mi si vedno pomagamo med seboj.

Saj se dobro počutim v tem lepem mestu, a močno me zabolijo besede, ki jih pogosto slišim na račun nas, ki smo prišli v velenjski premogovnik na delo iz različnih krajev Jugoslavije in smo si v tej dolini skušali urediti dom. Pred kratkim mi je nekdo vrgel v obraz: 'Vi, cigani bosanski, ste prišli sem, da jeste naš kruh!' Zakaj gledajo nekateri Slovenci tako na nas, saj vendar tudi mi delamo in nič, prav nič ne dobimo zastonj! Jugoslavija je republika bratstva, enotnosti, enakopravnosti..., a v svojem življenju sem žal večkrat spoznal, da je narodnost še kako pomembna tudi v naši državi.

Med rudarji pa teh razlik ni, kajti vsi – Slovenci, Hrvati, Srbi, Bosanci, Muslimani..., so enako črni od premoga, potni, utrujeni. Tudi zato je moja največja želja, da bi čimprej ozdravel in se znova zaposlil v jami. V Kopalnici nas, ki smo začasno na lažjem delu, gledajo, kot da nočemo več delati, kot da smo sami krivi, ker nismo zdravi. Toda vsak molči, noče se izpostavljati in se raje tolaži z mislijo, da bo kmalu odšel nazaj v jamo. Tudi zame je mnogo boljše, če umolknem, saj sem že tako preveč povedal, a še marsikaj bi lahko rekel o odnosih, ki vladajo tukaj!"

Draga Borovnik

Evgen Dervarič, vodja našega obrata družbene prehrane ob Kidričevi cesti v Titovem Velenju

Vodja našega obrata družbene prehrane ob Kidričevi cesti ima veliko dela in to delo ni enostavno. Večkrat je zelo naporno, hkrati pa zelo razgibano in zato po svoje tudi zanimivo. To je delo z ljudmi in za ljudi!

Kot 'glava' družbene prehrane raziskuje tržišče, sklepa pogodbe o gostinskih storitvah in zastopa obrat v poslovanju. On predlaga hišni red v obratu in skrbi, da se ga vsi zaposleni resnično držijo. Odgovoren pa je

tudi za izvajanje vseh sklepov samoupravnih organov, ki se nanašajo na obrat družbene prehrane. Skrbeti mora, da finančno in materialno poslovanje obrata poteka v skladu z zakoni in da je vse delo delavcev v obratu v skladu s tržnimi, sanitarnimi in drugimi predpisi. Nadzira izvajanje gostinskih in kuhinjskih del, sodeluje pri sestavi jedilnikov. Skratka, odgovoren je za delovanje celotnega organizacijskega sistema obrata. Če je kaj narobe v skladišču, pralnici, kegljišču, kuhinji, blagajniškem poslovanju, odgovarja on. Poleg vsega tega skrbi še za pravočasni obračun porabe živil in drugega materiala v posameznih mesecih, odreja občasne inventure, predlaga nakupe nove opreme in opravlja še druga podobna dela in naloge. K njemu se stekajo tudi pritožbe gostov!

To je le nekaj del in nalog, ki so navedene v opisu del in nalog vodje te delovne enote naše delovne skupnosti Družbeni standard, a koliko je še manjših opravkov, ki marsikdaj raztegnejo njegov praviloma osemurni delavnik kar do večera! Kljub vsemu pa pravi, da njegovo delo ni prenaporno. Vedno ima pred očmi samo eno željo in en cilj: da bi bili gostje zadovoljni! Da, takšen je Evgen Dervarič, ki je mnogim znan tudi kot dolgoletni bivši upravnik Delavskega kluba in človek, ki je trinajst let skrbel za oddih rudarjev v počitniškem domu v Fiesi.

"V gostinstvu delam že več kot dvajset let in to ni samo moj poklic, to je moje veselje. Najprej sem bil natakar, saj sem se za natakarja tudi izučil. Ko pa sem nekoč v Postojni stregel nekemu omizju iz Velenja, so me povabili na delo v velenjski delavski klub. Tako sem se leta 1961 zaposlil v tem rudniškem lokalu in šest mesecev še delal v njem kot natakar, potem pa prevzel dela in naloge upravnika kluba. Leta 1966 sem začel poleg Delavskega kluba voditi še delo v Domu rudarjev v Fiesi in bil upravnik tega doma trinajst let. Delo sem si razdelil tako, da sem bil v poletni sezoni v Fiesi, čez leto pa v Velenju. Vsi, moji sodelavci in jaz, smo v tistem času delali cele dneve. Tri leta sem bil tudi upravnik Vile Široko v Šoštanju, eno leto pa zaradi bolezni ekonom za družbeno prehrano in gostinstvo v našem kombinatu. Zdaj pa že nekaj let vodim delo v tem obratu družbene prehrane."

- V m e n z i obrata, ki ga vodite, se hranijo predvsem stanovalci naših samskih domov, torej rudarji. Kako so zadovoljni s hrano?

"Najprej naj vam povem, da pripravimo v naši kuhinji vsak dan tri vrste kosil za povprečno 1 500 abonentov. Od treh jedilnikov je eden vedno dieten, vendar po njem ne sprašuje veliko abonentov. Sicer pa jedilnike sestavljamo za vsak naslednji teden, in to, kadar je potrebno, v sodelovanju s komisijo stanovalcev samskih domov za prehrano, torej upoštevamo želje delavcev, ki stanujejo v samskih domovih našega kombinata. Pred kratkim smo reševali tudi vprašanje hladnih večerij, kajti abonenti z njimi niso bili zadovoljni. Zdaj smo večerje malo popestrili in zaenkrat kaže, da jim je hrana všeč. Po mojem opažanju pa najraje jedo pasulj, pečenko, krompir, solato in torte. To sklepam po tem, da ostanejo krožniki vedno prazni, kadar jim pripravimo te jedi. Zame in za vse delavce v kuhinji je seveda najpomembnejše, da so naši abonenti zadovoljni

s hrano. Trudimo se, resnično se trudimo, a vedeti je treba, da imamo ljudje zelo različne okuse in da se vsem željam ne da ustreči."

- Koliko stane kosilo v t e m obratu?

"Za kosilo je treba odšteti 50 dinarjev, vendar zaradi tako nizke cene večkrat poslujemo z izgubo, ki jo skušamo pokriti z zunanjo prodajo, ki na srečo ni majhna, in zato zaenkrat še lahko vztrajamo pri tako skromni ceni. Jedi po naročilu namreč prodajamo nekoliko dražje. Hrano po naročilu smo poskušali servirati tudi v zgornji restavraciji. V njej bi vsakemu gostu lahko postregli pri mizi; ne tako kot v spodnjem prostoru, kjer si mora pladenj z jedjo prinesiti na mizo vsak sam. Toda med našimi gosti za tak način postrežbe ni bilo navdušenja. Nekaj časa smo pripravljali tudi zajtrke, pa smo jih zaradi premajhnega števila abonentov prav tako morali opustiti."

- Tu in tam smo slišali, da odnos samcev do strežnega osebja ni vedno takšen, kot bi moral biti. Je to res?

"Nekateri se resnično zelo grdo vedejo do naših delavk, a večina stanovalcev samskih domov se obnaša vljudno. Vsi nestrpneži in nesramneži kaj kmalu opazijo, da so prej in boljše postreženi, če so vljudni, zato svoje divjaško obnašanje kmalu spremenijo. Pogosto pa jih kar kdo izmed prijateljev pouči, da ne ravnajo pravilno. Je pa nekaj drugega, kar ni težava samo naše menze, temveč vseh menz, kakršna je naša. Obiskovalci so namreč že kar neusmiljeni do pohištva in jedilnega pribora. Menza je stara šele pet let, vendar porabimo že ogromno sredstev za njeno vzdrževanje."

- Koliko delavcev pa je zaposlenih v t e m obratu?

"Zaenkrat nas je sedeminštirideset, skupaj s tistimi, ki delajo v okrepčevalnicah, pa nas je sedemdeset. Največ je pri nas zaposlenih žensk, ki pa so zaradi materinstva in mnogih drugih družinskih obveznosti pogosto odsotne od dela. Vseeno lahko rečem, da je naše osebje pridno, delavno. Vendar bomo morali, sploh v sedanjem, stabilizacijskem času, še bolj poprijeti za delo, da bomo zadovoljili rudarje in vse druge ljudi, ki se hranijo pri nas."

- Najin pogovor je kar mimogrede ušel z začrtane smeri, saj njegov namen je bil, da se pogovarjava o vaši dvajsetletnici dela, da se s spominom vrneva v vašo "prehojena" leta pri našem kombinatu.

"Vse sem že delal v gostinstvu: bil sem natakar, kuhar, skladiščnik, upravnik... Moje veliko veselje je bilo kuhanje. Od vsakega kuharja, s katerim sem delal, sem se nekaj naučil. Pravzaprav sem se vedno skušal od vsakega človeka kaj dobrega naučiti in tako sem se naučil tudi prisluhniti željam gostov, kmalu pa sem že zlahka ugotovil, kaj je komu najbolj všeč, kaj si najbolj želi. To mi je precej pomagalo pri mojem delu v Fiesi, kjer sem s poznavanjem različnih značajev ljudi dosegel, da so se naši rudarji na oddihu prijetno počutili."

Najlepša leta zame so bila, ko sem se priselil v Velenje in prevzel vodenje Delavskega kluba. Do takrat je bil to samo gostinski lokal, v tej lepi, novi stavbi pa smo takoj začeli organizirati štirinajstdnevne likovne

razstave slovenskih akademskih slikarjev in drugih likovnih ustvarjalcev. Vsak torkov večer smo imeli rezerviran za kulturni program. Ob teh večerih smo poslušali različne izvajalce, vse od Slovenskega okteta do zabavnih ansamblov, si ogledovali nastope manjših dramskih skupin, poslušali politična in znanstvena predavanja... Klub je takrat zaslovel pod geslom 'Kultura in gostinstvo!'. Veliko so nam pri tem pomagali vodstveni delavci rudnika, pa tudi gostje so nas s svojim navdušenjem za takšno zlitje zabave in kulture podprli, čeprav jih v začetku ni bilo ravno veliko in še ti so prihajali največ zaradi televizije, ki smo jo v klubu tudi imeli že od vsega začetka. Po petih letih smo vse to opustili, kajti takrat sem prevzel še delo upravnika v Fiesi in me zato polovico leta ni bilo v Ve-

in prestrog do svojih sodelavcev. Vedno sem iskal pridne sodelavce in navadno sem jih tudi imel. S srcem smo delali, zato pa tudi uspehov ni manjkalo, skupaj smo jih dosegali in skupaj smo se jih veselili.

Tudi obrat družbene prehrane je kolektiv, kjer delavci delo, pohvale in kritike doživljamo kolektivno.

Vsi prebivalci Titovega Velenja pa bi se morali zglelovati po našem udarniškem delu, naši zavesti in delovnem elanu pred dvajsetimi, petindvajsetimi leti, ko smo vsi sodelovali na delovnih akcijah, kosmo gradili prve stavbe in šli tudi v jamo na udarniško, in naš današnji življenjski standard bi bil še mnogo bolj-
ši!"

D.B.

IVAN VRANC

Ivan Vranc, jubilant 25 let dela pri našem rudniku

Najbrž ste skoraj vsi takoj prepoznali obraz moža na fotografiji. Mnogi ste ga vrsto let srečevali, ko je odhajal na delo v jamo, veliko pa vas je, ki ga poznate po prijaznem nasmehu, po vedno prijaznih besedah, ki vam jih namenijo, ko opravlja svoje sedanje delo - delo vratarja, večinoma v Prešernovi 10 v Titovem Velenju.

Vsi, ki imate pri svojem delu stike z ljudmi, veste, kako težko je biti vselej ustrežljiv in vsaj na videz brez skrbi. Prav takšen pa je naš vratar Ivan Vranc.

"Osemnajst let mi je bilo," mi je pripovedoval, "ko sem postal velenjski rudar. Hitro sem vzljubil delo pod zemljo, čeprav je bilo v začetku zame zelo naporno. Toda pomagali so mi starejši rudarji - in čim več sem si pridobil delovnih izkušenj, tem bolj se je med nami krepilo prijateljstvo. Zdaj, ko že nekaj let opravljam dela in naloge vratarja, se z vedno večjo grenkobo spominjam nekdanjih let v rovih, ko sem bil zdrav in sem se vsak dan poln moči in volje do dela spustil pod zemljo. Ne, ne morem vzljubiti svojega sedanjega dela tako, kot sem vzljubil delo na čelih. Marsikdo si misli: 'Saj mu ni hudega, za mizo bo pa že sedel, zapisoval izhode, dajal napotke ljudem...' Vendar, rečem vam, kdor je dvajset let delal v proizvodnji, kdor je bil dvajset let 'knap', si navadno drugega dela sploh ne želi. Tako tudi jaz nisem nikoli pomislil, da bi opustil rudarski stan, toda 1976. leta sem si v jami težko poškodoval gleženj desne noge in ta poškodba je spremenila moje življenje. V jamo nisem mogel več!"

- Kje vse pa ste doslej bili vratar, varnostnik?

"Prvo leto sem bil vratar v naših samskih domovih, in bolje je, da me ne sprašujete, kaj vse sem tam videl in doživel, saj so se dogajale stvari, ki se nikakor ne bi smele. Najbolj nemirni so bili stanovalci samskih domov ponoči, ko so se vinjeni vračali spat in pri tem z glasnim govorjenjem, petjem, prepiranjem in tudi razbijanjem povzročali neznosen nemir. Mnogi v

lenju. Vedno pa se teh pet let spominjam z veseljem, s ponosom. Poudarjam pa, da takrat nisem delal osem ur na dan, ampak od jutra do večera. Slehernega gosta sem počakal in se od njega poslovil, ko je odhajal iz lokala. Skoraj vse znane osebnosti, ki so v prejšnjih letih obiskale Velenje, sem gostil na banketih. Ko je prišel v naše mesto maršal Tito, sem tudi sodeloval pri sprejemu. Tribuna je bila na Titovem trgu, iz Delavskega kluba pa smo nosili osvežilno pijačo in takrat sem tovarišu Titu prinesel kislo vodo.

Moj poklic je tak, da sem skoraj vedno zraven, ko se ljudje zabavajo, za mojo zabavo pa je časa bolj malo. Če pa sem odkrit, moram priznati, da mi delo pomeni največ. Srečen sem, če so moji gostje zadovoljni, zato včasih slišim očitek, da sem predober za goste

domovih so si želeli počitka, a se jim je le redko posrečilo, da so v miru prespali noč. Edina rešitev je bila, da smo stalne razgrajače preselili v barake v Šoštanju. Vse, kar sem lahko naredil jaz, pa je bilo le to, da sem jih poskušal umiriti s prigovarjanjem, s prijazno besedo, saj so že malo ostrejša beseda samo še stopnjevale njihovo razgrajanje.

Delovna skupnost Zavarovanje, kamor zdaj spadam, je organizirana tako, da se vratarji zamenjujemo, in tako so me predstavili za vratarja pri glavnem vhodu na področje jaška Škale. Toda tam je precej prometa, in moral sem odpirati avtomobilom vhodna vrata, kar pa je bilo za mojo poškodovano nogo prenaporno, zato so me po enem mesecu zopet prestavili, tokrat za vratarja v ESO. Tam sem delal eno leto in v tem času opazil marsikaj, saj so mnogi delavci zapuščali svoje delo že pred štirinajsto uro. Zato sem vrata enostavno zaklenil in nikogar nisem smel spustiti ven, če ni imel dovoljenja.

Potem sem dobil delo v upravni zgradbi SOZD, v Rudarski 6, kjer tudi nisem ostal dolgo. Zopet so me premestili, in sicer v delovno organizacijo Plastika. Tudi moji tamkajšnji doživljaji so podobni tistim iz ESO; veliko je pač delavcev, ki radi smuknejo pred koncem delovnega časa domov.

Kmalu pa se mi je zdravje zopet poslabšalo, zato sem se smel vrniti v Rudarsko 6, sedaj pa pogosto delam tudi v Prešernovi 10. In raje delam v tej, drugi upravni stavbi, saj vanjo prihaja več strank, torej je tudi zame več dela in mi zato delovni čas hitreje mine.

Večkrat sem presenečen, razočaran, ko vidim, kako se nekateri delavci v Rudarski 6 in Prešernovi 10 obnašajo. Med drugim opažam, da mnogi pojedjo malico že okrog osme ure zjutraj, ko pa je pravi čas za malico, zapuščajo zgradbo, češ da gredo ven za pol ure, ker ne malicajo. Jaz, kakor tudi drugi vratarji, vsakega posameznika ne morem nadzirati. Ne morem niti vedeti, kam res odhajajo, ko mi izročajo dovolilnice za izhod, saj sedim v vratarnici in za njimi ne morem. Vem pa, da vsi njihovi opravitki niso vedno delovni, in prepričan sem, da bi njihovi vodstveni delavci lahko ugotovili, kdaj kdo malica, kdaj med delovnim časom odide po svojih opravkih... Pa kaj, ko pa prav nekatere od teh naših vodstvenih delavcev velikokrat vidim, da med delovnim časom popijejo veliko preveč alkohola!

Delam v dveh izmenah in tudi v popoldanskem času se oglasi veliko obiskovalcev, ki sprašujejo po delovnih urah tega in onega popoldne. Pred nekaj meseci so namreč poskusno uvedli popoldansko delo nekaterih strokovnih delavcev enkrat na teden, a je takrat bilo strank kot nalašč premalo, zato so ga potem ukinili.

Moram pa povedati, da sem z organizacijo in odnosi med delavci v delovni skupnosti Zavarovanje zadovoljen. Nekateri vratarji smo sicer včasih tudi ob sobotah in nedeljah dežurni, a zavedati se moramo, da naše delo to terja. Mogoče samo še to, da marsikje vratarnice niso postavljene na pravem mestu, nekatere pa tudi niso opremljene tako, kot bi morale biti."

Ivan se je rodil na Stranica, občina Slovenske Konjice. Ko ga povprašam o njegovem otroštvu, strne vso pripoved v nekaj kratkih stavkov in pri vsaki besedi zamišljeno obmolkne. Iz njegovih razdrobljenih besed razberem, da se je rodil kot nezakonski otrok, da so imeli doma le malo zemlje, ki družine - kajti mati se je pozneje poročila in dobil je polbrata - nikakor ni preživljala v izobilju. Ko je napočil čas Ivanovega šolanja, je divjala vojna in prve črke, prve številke so ga naučili v nemškem jeziku. Svoje spomine na otroštvo je sklenil s trpkim spoznanjem: "Rasel in zrasel sem v pomanjkanju!"

Vse drugačna pa je njegova pripoved, ko se spominja prihoda v Velenje.

"Takoj, ko sem prišel v Velenje in sem postal rudar, sem dobil tudi sobo v samskem domu, jedel pa sem v menzi v Rudarskem domu. Torej sem si življenje za začetek dobro uredil in kar naenkrat je minilo osem let. Takrat pa sem spoznal Faniko, doma je iz Domžal, se iz samca prelevil v zakonskega moža in kmalu postal tudi oče. Rudnik mi je priskrbel tudi družinsko stanovanje, a povem vam, da sem zanj opravil tudi veliko udarniških ur.

O, pa smo z veseljem delali in vsake delovne akcije se je udeležilo veliko udarnikov, saj smo vedeli, da gradimo za svoje lepše življenje. Najbolj mi je ostala v spominu regulacija reke Pake, pri kateri je sodelovalo največ ljudi. Zdaj je naše mesto naš ponos in lepo je živeti v njem, a midva z ženo sva zrasla na podeželju in nikoli ni v naju ugasnila želja po svoji hiši z vrtom. Zato sva pred leti začela graditi in lani smo se preselili na Vinsko goro. Čeprav hiša še ni popolnoma urejena, predvsem to velja za njeno okolico, smo v njej srečni. Najpomembnejši pa je čistejši zrak kot v mestu in mirno življenje, brez hrupa avtomobilov in glasov sosedov, ki jih tanke stene v bloku ne morejo zadržati."

Zgodbo svojega življenja je Ivan sklenil z mislijo: "Vse bi bilo še mnogo lepše, če bi lahko opravljal svoj poklic, za katerega sem se odločil na pragu vstopa v samostojno življenje - če bi lahko ostal rudar!"

D.B.

Silva Vidovič, dokumentaristka v delovni skupnosti AOP

Silva Vidovič je rojena v Šempetru, vendar že osem let živi in dela v Velenju. Zaposlena je v naši delovni skupnosti Avtomatska obdelava podatkov (AOP), kjer opravlja dela in naloge dokumentaristke, zato jo vsak obiskovalec, ki pride v AOP, najprej zagleda. Letos ji poteka deseto leto dela v združenem delu, o začetkih svojega dela v našem kombinatu in svojem sedanjem delu pa je povedala:

"Prvič sem se zaposlila leta 1971 v kmetijskem kombinatu Žalec. Tudi tam sem delala pri računalništvu.

Luknjala sem kartice za avtomatsko obdelavo podatkov. V časopisu pa sem zasledila razpis prostih del in nalog operaterja na luknjalnih verificirnih strojih v velenjskem rudniku, ki je takrat začel uvajati avtomatsko obdelavo podatkov. Takoj sem napisala prošnjo, kaj ti takšnega dela sem bila navajena. Še posebno pa me je pritegnila pripomba v razpisu, da bo kmalu na voljo tudi stanovanje. Mož je že prej delal v velenjskem rudniku, potem sva se nekaj časa na delo vozila oba, a kmalu sva res dobila garsonjero, takoj nato pa sva se preselila v obljubljeni družinski stanovanje.

Pet let sem opravljala delo operaterke, zdaj pa tri leta delam kot dokumentaristka. Sprejemam vhodne podatke. To so podatki, ki jih prinesejo iz posameznih

SILVA VIDOVIČ

organizacij združenega dela v našem kombinatu, da jih pri nas računalniško obdelamo. Poleg tega vodim evidenco teh podatkov, pa tudi pregledam, če so sploh popolni, kajti računalnik je kljub vsem odlikam samo stroj, ki obdela le podatke, ki jih dobi. Te podatke potem dam naprej operaterkam, da jih zluknjajo na kartice in verificirajo, nakar jih obdela še računalnik, jaz pa jih na izhodnih tabelah pošljem uporabnikom ali pa jih izročim kurirjem.

Pomembno je, da sem na delu že ob šestih zjutraj, ko kurirji prinašajo podatke za obdelavo. Drugi delavci naše delovne skupnosti, razen operaterjev, imajo drsni delovni čas, saj ima vsak registrirno uro, ki si jo vklopi, ko pride na delo. Dokler še nismo imeli teh ur, sem kontrolirala tudi prihajanje delavcev na delo

in seveda njihovo odhajanje domov. Vendar je mnogo boljše sedaj, ko to namesto mene opravljajo ure. Tudi vse težave zaradi nediscipline smo z urami zlahka odpravili, kajti kdor zdaj odide po delovnih opravkih med delom, se vpiše v knjigo izhodov, kdor ima svoje privatne opravke, pa si izklopi uro. Ko zmanjka tega mojega dela, pa še tipkam vse potrebne dokumente za našo delovno skupnost."

- Kakšne podatke vse pa obdeluje vaš računalnik?

"Vsak dan sprejemam v avtomatsko obdelavo delovne naloge, podatke o nesrečah pri delu za službe za varstvo pri delu, podatke za kadrovske evidenco, dobavnice za premog... Poleg tega obdelujemo še podatke za materialno poslovanje za Termoelektrarne Šoštanj in tovarno usnja v Šoštanju. Konec meseca pa se temu pridružijo podatki za izplačilo osebnih dohodkov in za osnovna sredstva. Tako gre dnevno skozi računalnik poprečno 4 000 kartic s podatki. Prav ta računalnik pa je tudi največja težava naše delovne skupnosti, vseh šestindvajsetih v njej zaposlenih delavcev, kajti star je in premalo zmogljiv za količino podatkov, ki je iz dneva v dan večja. Pogosto je tudi v okvari. Tudi danes se trudimo, da bi ga čimprej popravili, saj se približuje konec meseca, ko bomo začeli obračunavati osebne dohodke, in tudi dnevni podatki se nam kopičijo."

- Kako pa se delavci pripravljate na vpeljavo novega računalnika?

"Zaenkrat se nam res še ne mudi, saj nam ga obljublajo šele za leto 1983. Toda organizatorji programerji so že obiskovali tečaj, kjer so se s spremembami, ki jih bo povzročil v našem delu, vsaj malo seznanili. Zdaj pravijo, da jim posebnih šol ne bo treba obiskovati. Ker pa nov računalnik mojega dela ne bo prav nič spremenil, o pripravi nanj niti veliko ne vem."

- Kaj vam je najbolj všeč v Titovem Velenju?

"Najlepše zame je, da človek še vedno lahko sredi vseh stolpnic, cest in parkirnih prostorov najde travo, drevesa, rože, da si nekoliko spočije oči. Vidim pa, da smo še pred nekaj leti znali bolj paziti na okolico, kot znamo danes. Kakor vsi Velenjčani sem tudi jaz ponosna, da nosi naše mesto ime maršala Tita, in prav zato si bomo morali spet prizadevati, kot smo si nekdaj, da uredimo svoje okolje kar najlepše, da tudi ohranimo vse, kar imamo."

- Kot zaposlena ženska, mati, žena in gospodinja imate najbrž veliko dela. Ali vam ostane vsaj malo prostega časa?

"Ob popoldnevih se s hčerko - ime ji je Nataša, hodi pa v četrti razred osnovne šole - učiva, piševa domače naloge... Ko učenja zmanjka, pa vzamem v roke šivanje, rada pa preberem tudi kakšno zanimivo knjigo. Knjige me včasih tudi tako zapeljejo, da mi zmanjka časa za gospodinjska dela. Včasih zvečer z možem obiščeva tudi katero od predstav v domu kulture, saj kulturno življenje je v naši dolini v zimskem času še kar razgibano. Čeprav je v mestu lepo, pa moram priznati, da konec tedna najrajši preživim v Šempetru, kjer se odpočijem in si nabere moči za naslednji delovni teden."

Kot vidite, se v mojem življenju prepletata delo pri računalništvu in družina. S tem sem tudi popolnoma zadovoljna, saj svoje delo rada opravljam, s sodelavci se dobro razumem, družina pa mi je v veselje."

D.B.

Bogdan Zager, jubilant 30 let dela iz naše Tiskarne

Bogdan Zager je vzdrževalec strojev v delovni organizaciji našega kombinata Tiskarna in letos mu – kot že rečeno – poteka trideseto leto v združenem delu. Sicer pa je ta naš portretiranec kot lastovica, ki vedno prileti nazaj v rojstni kraj, saj se je po triindvajsetih letih vrnil v Šaleško dolino. Povedal mi je, zakaj je prišlo do tega, da se je odselil iz Šaleške doline in lani znova poiskal pot vanjo.

"Rodil sem se leta 1932 v Šoštanju, preživel bolj ali manj brezskrbno otroštvo in se v splošno ključavničarski delavnici, ki je zdaj priključena Gorenju, izučil za ključavničarja. Prva leta zaposlitve so mi potekala v šoštanjski tovarni usnja, a bil sem mlad in želja po spremembi me je leta 1957 vodila v svet. Ustavil sem se v Mariboru. No, če vam povem, da je moja žena Mariborčanka, boste že razumeli, v čem je bil zame čar Maribora. Tudi zaposlitev sem takoj našel pri Mariborskem tisku in tam ostal do lanskega leta."

- Torej ste zaposleni v delovni organizaciji Tiskarna eno leto?

"Povabili so me, mi ponudili stanovanje, pa sem prišel. Potrebovali so vzdrževalca strojev, predvsem grafičnih, kajti preden sem prišel, so ob večjih okvarah strojev klicali človeka iz Zagreba. Seveda pa je to stalo precej denarja in terjalo nekaj časa, čeprav je delovne stroje treba kar najhitreje popraviti, da delo ne zastane za dlje časa. Poleg tega tiskarniški stroji niso enostavni. Za popravilo terjajo veliko znanja, dolgoletno prakso, natančnost."

- Kakšno je vaše sedanje delo v primerjavi z delom v Mariboru?

"Pri Mariborskem tisku smo imeli več strojev in tudi večji so bili, zaradi tega nas je bilo trideset vzdrževalcev in jaz sem bil vodja oddelka za vzdrževanje. Tukaj pa sem sam, kajti strojev je manj in dela zame ni preveč, čeprav se včasih pokvari kakšen stroj tudi zaradi malomarnosti delavcev. Tako se tukaj pač največ zadržujem pri strojih, z ljudmi pa imam manj stikov. Na splošno pa se v novem delovnem okolju dobro počutim. Res pa je, da sem v prejšnji delovni organizaciji več sodeloval pri samoupravljanju delavcev, saj sem bil član delavskega sveta, predsednik stanovanjske komisije in še kaj, zdaj pa sem si rekel, naj se za te zadeve zanimajo mlajši delavci."

- Kako pa so pogledali v Mariborskem tisku, ko so videli, da odhajate?

"Veste, bili so prepričani, da se samo šalim. Nekateri so celo mislili, da jih hočem s svojo odpovedjo izsiljevati; si tako pridobiti novo stanovanje, večji zaslužek. Šele ko sem odšel, so videli, da sem mislil resno. Takrat so poskušali vse, da bi me zadržali, in še zdaj me vabijo nazaj, saj imajo večkrat težave s popravili strojev."

- Delovna organizacija Tiskarna vam je priskrbelo dvo sobno stanovanje v bloku na Jenkovi cesti ob Paki. Ste z njim zadovoljni?

"V stanovanju živiva z ženo in sva popolnoma zadovoljna, saj je večje kot sva ga imela v Mariboru. Dvomim pa, da nama bo kdaj vseh tudi stanovanjski blok, v katerem je najino stanovanje. Naše stopnišče je vedno polno odpadkov, ki jih odvržejo otroci. Vendar niso pravi krivci za tako stanje otroci, saj so ravno oni največji reveži, ker so prikrajšani za otroško igrišče. Pred blokom, za njim ali kje drugje v bližini sploh ni prostora za najmlajše, ki pa se neke seveda morajo igrati. Torej se lovijo gor in dol po stopnicah, kričijo, jočejo in skratka, počnejo vse, kar spada na travo, v peskovnik. Če bi živel v vsakem stanovanju v tem bloku samo en otrok, bi jih bilo vseh okrog sto sedemdeset, skoraj vsaka družina pa ima vsaj dva otroke. Torej je nekaj za otroke – in tudi za nas, starejše stanovalce v tem bloku – treba storiti. Najprej pa potrebujemo dve čistilki, ki bosta čistili vsaka svoje stopnišče."

Nikar me ne razumite napačno! Vsega tega nisem povedal zato, ker nimam več majhnih otrok. Moja dva otoka sta že zaposlena in sta ostala v Mariboru, vendar spominjam se še, kje in kako sta se igrala."

O Titovem Velenju je Bogdan povedal:

"Ko sem odšel iz Šaleške doline, Velenja še skoraj ni bilo. Poslovil sem se le od napol dograjenih hiš, ki so 'rastle' ob cesti proti jezeru. Vrnil pa sem se v lepo mesto, na katerega je lahko vsak njegov prebivalec ponosen. Jaz sem srečen, da živim v njem, saj imam več miru, kot sem ga imel v Mariboru, kjer sem živel v centru mesta in sem bil vedno vezan na avtomobil. Tu pa na delo lahko kar 'skočim', trgovine so bližu, sploh se mi zdi, da je vse takoj za prvim ovinkom. Za volan se usedem le, kadar se z ženo nameniva na izlet v okolico, na klepet k sorodnikom v Šoštanj in seveda tudi na obisk v Maribor."

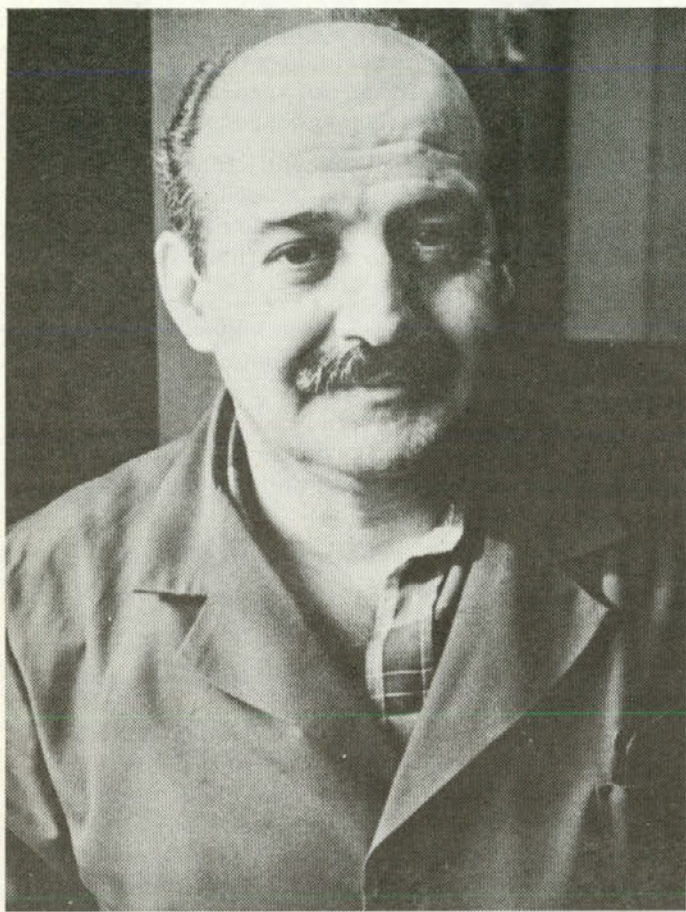
Tudi s kulturo, zabavo nismo prebivalci Titovega Velenja nič manj 'preskrbljeni' kot Mariborčani, saj so v Rdeči dvorani in v kulturnem domu velikokrat predstave, ki si jih je vredno ogledati."

Za sklep pogovora sem Bogdanu samo še zaželela, da bi se vedno kar najboljšo počutil v našem mestu.

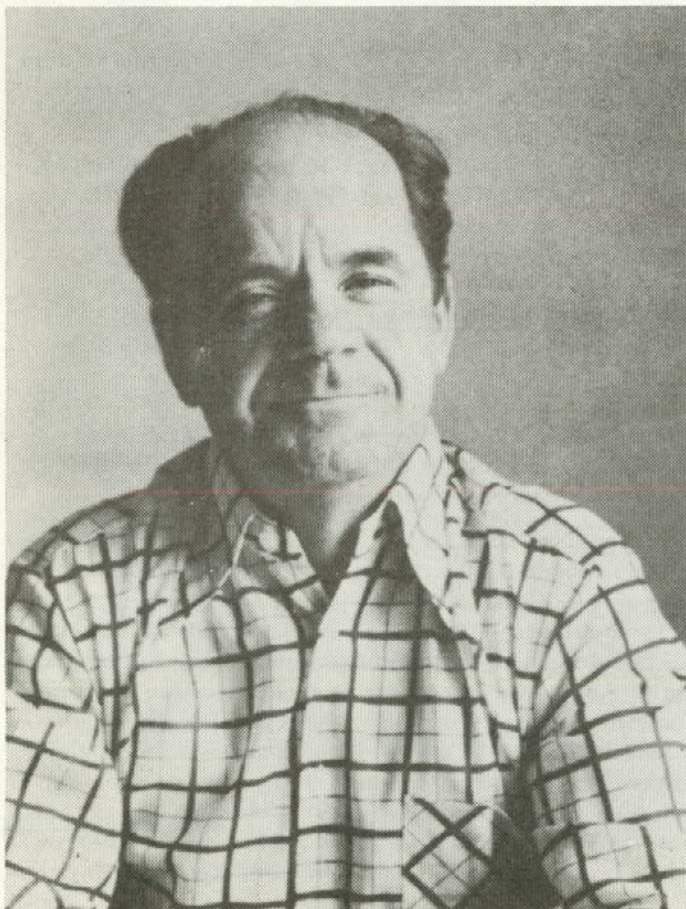
D. B.

PREKLICUJEM VELJAVNOST

delovne izkaznice SOZD REK Titovo Velenje št. 125601, izdane pred 22. 12. 1981 – Šahbaz Jukić (Jenkova 27, Titovo Velenje).

BOGDAN ZAGER

JOŽE ZAVRATNIK

Jože Zavratnik,
referent za reševanje
stanovanjskih vprašanj
delavcev v našem kombinatu

Ena izmed delovnih sobot v začetku letošnjega poletja naju priklepa za mizo v njegovi pisarni. Za okni se preliva sončen dan, ki človeka vabi v naravo – in kar šel bi, četudi samo do parkirnega prostora pred našo poslovno zgradbo, kjer danes med maloštevilnimi avtomobili gospodarijo vrabci in golobi. Obdobje letnega oddiha se sicer še ni razmahnilo, razvada, da naši delavci ob delovnih sobotah izkoriščajo tudi dneve letnega dopusta, pa je poglobljen razlog za mir, ki vlada v zgradbi in ob njej. Razmere za nemoten potek najinega pomenka so spričo tega nadvse ugodne.

"Kaj bi zdaj radi vedeli," me z rahlim nasmehom, toda globokim in skorajda pojočim basom vpraša moj sobesednik. Njegova izgovorjava, zlasti njegov še vedno nekoliko preveč široki "e" in trda izgovorjava črke "l", ga izdajo, da je eden od ljudi, ki so prišli v naše mesto iz krajev, ki silijo kar v tri slovenske pokrajine: v Koroško, Štajersko in panonski del. Omenim mu svoje razmišljanje in tako 'odprem' eno izmed prvih obdobji njegovega življenja.

Rodil se je pred petdesetimi leti na Stari cesti pri Ljutomeru. Bil je prvi izmed petih otrok. Majhna kmetija, komaj kakšno ped večja od siromašnih viničarij tam okoli, je številno Zavratnikovo družino hitro potisnila na pot pri dnu takratne socialne lestvice. Kmalu je moral zdoma: za ohranitev golega življenja se je priključil množici tistih pomurskih ljudi z obronkov Slovenskih goric, ki so s hlapčevanjem živeli iz rok v usta. Tako so minevala leta njegove zgodnje mladosti in prva leta odrasčanja.

Po zadnji vojni se je prepustil toku te lačne armade, ki je zapuščala podeželje in odhajala v mesta. Ustavil se je šele v Ljubljani, kjer se je v letih nezmanjšane pomanjkanja zaradi ekonomske blokade po sporu naše države z informbirojem izučil za kvalificiranega zidarja. V začetku petdesetih let se je vrnil na Štajersko in se zaposlil pri šoštanjskem "Gradisu". Sodeloval je pri izgradnji prvih večjih stanovanjskih blokov v Šoštanju in Velenju, v prostem času pa je z udarniškim delom gradil zadrugi dom in kinodvorano v Velenju. Skoraj dve leti je zatem prebil v vojaški suknji v Banja Luki, po vrnitvi pa se je zaposlil v velenjskem rudniku.

"Doma so me čakale žena in dve hčerki," pojasnjuje Jože svoje razloge za odhod v jamo. "Zato je bilo treba zaslužiti več, in to v krajšem času, kot je odmerjen zidarjem, da bi kakšno urico lahko prebil tudi v krogu svoje družine."

Spomladi leta 1954 je bil Jože Zavratnik prestavljen v ekonomsko enoto gradbena dejavnost takratnega RLV, in sicer za vodjo zidarskih del pri regulaciji reke Pa-

ke skozi naše mesto. Poleg rednega dela je v tem obdobju veliko delal tudi udarniško. Spet sta hčerki - Jožica in Biserka - zelo poredko videvali svojega očeta, žena - Anica - pa čez dan le takrat, kadar se mu je pridružila pri udarniškem urejanju struge reke Pake ali pri udarniški izgradnji centra novega Velenja. V tem obdobju, ko je družina čakala na novo družbeno stanovanje in je bilo treba za pridobitev stanovanja opraviti od 200 do 250 udarniških ur, sta Jože in Anica zbrala kar 350 udarniških ur in si s tem pridobila pravico do dodelitve trisobnega stanovanja.

Minevala so leta in sredi šestdesetih let spet srečamo Jožeta v jami; sedaj kot instruktorja velenjskega rudarskega šolskega centra, ki mlade rudarje seznanja z osnovami zidarskih del v jami. Pri tem delu Jože ostane dve leti, potem pa dokončno zapusti podzemski svet velenjskega rudnika.

Leta 1967 namreč prevzame delo pri stanovanjski enoti delovne organizacije RLV in začne opravljati dela in naloge nadzornega organa za vse stanovanjske zgradbe, s katerimi gospodari rudnik.

Danes Jože s prizanesljivim smehljajem gleda na pot, ki jo je prehodil v štirinajstih letih nehvaležnega dela, pri tem pa trezno ugotavlja, da stanovanjska stiska danes ni manjša, kot je bila pred dvajsetimi leti. "Le v tem je razlika," pravi, "da je prosilec za družbeno najemno stanovanje pred desetimi leti in še prej nekoliko več prispeval k izgradnji stanovanja, četudi le posredno - z udarniškim urejanjem okolice novih stanovanjskih zgradb, izgradnjo cest in drugih objektov širšega družbenega pomena - danes pa marsikdo misli, da mu družba mora zagotoviti stanovanje, ne da bi sam karkoli prispeval za rešitev svojega stanovanjskega problema."

Po njegovem mnenju je zadnja leta skoraj povsem izginil tudi občutek za ohranjanje družbene lastnine. Le tako si Jože lahko razlaga to, da je večina novih stanovanjskih objektov kmalu po vselitvi stanovalcev v tako slabem stanju.

Še preden lahko mojega sobesednika opomnim, da težkih razmer v stanovanjskem gospodarstvu ne kaže pripisovati samo uporabnikom stanovanj, svoje kritične izkušnje razširi še na okoliščine, mimo katerih dober poznavalec razmer na tem področju prav gotovo ne more. Najprej ugotavlja, da je stanovanj premalo, da je tehnična dokumentacija površno pripravljena, da postavljene roke za izgradnjo izvajalci praviloma podaljšujejo tudi po deset in več mesecev, da je kvaliteta opravljenih del zelo slaba, da cena kvadratnega metra novega stanovanja preseže vse razumne meje in da tem nepravilnostim še zdaleč ni videti konca.

"Vse to pa razmeroma mirno plačujejo naši delavci, ki včasih resda malo godrnjajo, sprejmejo celo kak sklep, s katerim to ali ono službo obvežejo, da razišče posamezne nepravilnosti, v glavnem pa brez pripomb plačujejo astronomske cene za kvadratni meter stanovanjske površine," ugotavlja moj sobesednik premišljeno in ne brez grenkobe v glasu.

Na glas pomislim, da rešitve za odpravo takih razmer najbrž morajo biti, vendar Jože o tem noče govoriti, reče le: "Vprašajte tiste, ki problemom v stanovanjs-

kem gospodarstvu segajo do obisti. Vendar občutek imam, da tudi oni niso prepričani v to, da obstaja kdo, ki bi znal odgovoriti na vsa vprašanja, ki zadevajo probleme v stanovanjskem gospodarstvu."

Naš sobesednik - letos tudi delovni jubilar - ima za seboj trdo življenje. Kalila ga je revščina v mladosti, obnova porušene domovine, kalilo ga je delo v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah.

Eno mandatno dobo je bil predsednik sveta stanovanjske enote in član delavskega sveta delovne organizacije RLV, nekaj let sekretar osnovne organizacije ZK in potem zveze sindikatov v "gradbeni dejavnosti" pa član odbora sindikalne organizacije RLV. Novembra letos, ob dnevu republike, pa je minilo trideset let, odkar je član zveze komunistov.

Ker v minulih letih ni imel nikoli veliko časa za družinsko življenje, so se mu nekdanje vsakdanje obveznosti v prostem času sedaj spremenile v navado. Že osemindvajset let namreč prepeva v velenjskem moškem pevskem zboru "Kajuh". V tem času je bil dve leti tudi predsednik tega društva, sedaj pa opravlja naloge podpredsednika. S tem seznam njegovih obveznosti še ni izčrpan. V skupnih službah naše sestavljene organizacije Jože opravlja naloge člana delavskega sveta, pri samoupravnih interesih stanovanjski skupnosti aktivno dela v komisiji za solidarnostna stanovanja, v svoji krajevni skupnosti Titovo Velenje - desni breg pa si prizadeva obuditi delo krajevne samouprave, zlasti v soseski III, kamor spada tudi stolpnica, kjer v družbenem najemnem stanovanju živi skupaj z ženo Anico.

Za ljudi, kakršen je naš delavec Jože Zavratnik, dela res nikoli ne zmanjka. Sreča je, da so med nami tudi taki občani.

- bo -

Gabrijel Oblak, upokojeni rudarski nadzornik

Uredniški odbor mi je naložil nalogo, da za novoletno številko Rudarja pripravim razgovor z upokojenim rudarskim nadzornikom Gabrijelom Oblakom iz Žalca. Pa sem se napotil k njemu!

Kot veste, so hmeljarji v Žalcu svoje zeleno zlato že zdavnaj pospravili s polj, zato je ta del Savinjske doline preglednejši kot naša, Šaleška dolina, ki je zaradi termoelektrarn pogosto zavita v meglo. Toda kljub tej preglednosti, čistemu ozračju in svojemu prizadevanju - saj sem se oglasil na postaji milice, v domu upokojencev in zavil celo v nekaj gostiln, kjer pa natakariče Gabrijela sploh niso poznale - sem se zamudil več kot uro samo z iskanjem njegovega prebivališča. Avtomobil sem pustil v središču mesta, potem ko sem spoznal, da bom prevozil preveč kilometrov, če ne bom "vzel poti kar pod noge". Ko se je že počasi mračilo, sem le prišel na pravo sled in kmalu obstal pred hišo Oblakovih. Pozvonil sem in pozdravil

me je prijazen nasmeh domače gospodinje, Gabrijelove žene Marije. Kar odleglo mi je pri srcu, ko mi je potrdila, da sem pozvonil na prava vrata.

Toda v kuhinji, ko sem snel rosna očala in stisnil roko mladostnemu možaku, me je obšel dvom, da vendarle ne stojim pred pravim človekom. Tako mlad je videti, da nisem mogel verjeti, da je že upokojen. No, letnica njegovega rojstva in zatrjevanje, da ni nobene pomote, sta me prepričala, da je pravi.

Rodil se je 16. februarja 1927 v Zabukovici, osnovno

GABRIJEL OBLAK S SVOJIM VNUČKOM

šolo končal v Grižah in se kot petnajstleten fant zaposlil v rudniku v rojstnem kraju. Prva leta vojne je še delal kot rudar, a hkrati že sodeloval v narodnoosvobodilnem boju z ilegalnim delom, leta 1944 pa je prišel za puško v Tomšičevi brigadi. V svobodni domovini je odslužil še nekaj mesecev vojaščine, potem pa se je vrnil v premogovnik, od koder je leta 1949 odšel v nadzorniško šolo v Ljubljano, ki jo je končal v dveh letih. Nasmeh mu zalije obraz, ko se spomni tistih časov: "Učitelji so takrat hitreje učili kot danes, učenci smo bili bolj željni znanja, kot so sedaj, najpomembnejše pa je bilo, da je delo pri izgradnji domovine čakalo naših rok in zato je naše šolanje trajalo kratek čas. Delavci takrat 'plavili' nismo poznali, pa tudi

zdravnikov ne, da bi ocenili našo sposobnost za delo. Vsi smo bili zdravi, srečni, da smo svobodni!"

Gabrijel pa je bil tudi vesel, družaben fant, ki je deset let igral klarinet v rudarski godbi, nato pa še pet let v kvintetu privabljal ljudi na plesišče. V teh letih je spoznal tudi Marijo, se z njo poročil, sedaj pa pes-tuje že zgovornega vnučka.

Leta 1958 sta se z Marijo odločila za pomemben korak v življenju: začela sta graditi hišo. "Denarja je bilo le toliko, da sva kupila gradbeni material, delala pa sva sama in prijatelji so nama pomagali," se spominja Gabrijel.

Ko nadaljujeva potovanje s spominom skozi njegovo življenje in se ustavlja pri pomembnejših letnicah, prideva tudi do leta 1966, ko je bil opuščen rudnik v Zabukovici in se je moj sogovornik prvič spustil v rove velenjskega premogovnika.

"Kot pomočnik rudarskega poslovođa sem delal v Zabukovici, v Velenju pa sem opravljal delo nadzornika. Zame se je kar precej stvari spremenilo, ko sem se zaposlil v Velenju. Tudi zaslužek se mi je povišal, kar z 88 na 103 stare tisočake, zato pa sem imel več težav s prevozom na delo, saj sem zanj porabil na dan kar štiri ure. Lepi spomini so mi ostali na ta moja 'knapovska' leta," strne svoje razmišljanje in takoj preide k današnjim razmeram v rudarstvu:

"Rudarji pridno delajo, vendar o njihovem napornem delu zvemo iz dnevnikov in po televiziji zelo inalo, skoraj nič. Pa bi morali pisati in govoriti prav o teh 'črnih možeh', ki dan za dnem stopajo v nevarno podzemlje. Kar pogledajte, koliko piše povsod o pevcih, o športu, največ o nogometu in nogometaših, ki povedo celo, da sicer dobro zaslužijo, a glede na nogometne napore veliko premalo. Le malokdo pa prisluhne rudarjem in marsikdo jim celo zavida zaslužek, ki ga imajo. Rudarji pa so vendar tisti, ki skrbijo, da nam je lepó, toplo. Res niso filmske, pevske ali nogometne zvezde, garači so!

Tako kot premalo zvemo o trdem delu rudarjev, v dnevnem tisku ne zasledimo tudi novic, ki se tičejo nas, upokojenih rudarjev. Lahko bi nas obvestili vsaj, da nam pripadajo karte za premog, da smo povabljeni na praznovanje rudarskega praznika, kajti upokojenci, ki ne živimo v Titovem Velenju, zvemo to z veliko zamudo in še takrat le od kakšnega znanca."

Naslednja prelomna letnica v Gabrijelovem življenju je 1975, ko se je upokojil. S tem letom pa se nikakor ni prenehal zanimati za delo v rudniških rovih. Najbolj ga zanima vsak napredek v mehaniziranem odkopavanju.

"Poznam nekaj novejšega jamskega podporja, zelo rad pa bi videl tudi 'hemscheidt' in 'dowty', saj rudarji mi pripovedujejo, da lahko s to mehanizacijo kar na sredini čela zavrtajo v strop. Res me vse to zanima in ne morem pozabiti let, ki sem jih preživel med rudarji. Posebno zato ne, ker izhajam iz rudarske družine. Tudi moj oče je bil rudar, zato je o tem delu pri nas doma že včasih pogosto tekla beseda."

Opazujem svojega sogovornika, njegov obraz brez gub, bujne lase in še nekatere znake njegovega mladostne-

ga videza in ne morem si kaj, da ga ne bi vprašal, zakaj si tako mlad človek ne poišče zaposlitve. Gabrije-
lov odgovor me prepriča, da on že ve, kaj je prav in kaj ne.

"Veste, če si človek z delom resnično 'prisluži' upoko-
jitev, si tudi zasluži, da jo uživa. Družba pa naj da
vsakemu tolikšno pokojnino, da se bo z njo lahko pre-
življal. Pa še nekaj je! Mnogi mladi ljudje, ki so se
šolali, sedaj zamanj čakajo na zaposlitev, saj se ne-
kateri upokojenci ne morejo posloviti od svojega dela.
Sicer pa vemo, kako je s tem! Na lopato in kramp
nihče ne čuti takšne navezanosti, da ju ne bi izpustil
iz rok, ko zbere dovolj delovnih let, na 'stolčkih' pa
mnogi radi obsedijo."

Gabrijel je povedal še to, da je dela zanj okoli hiše
vedno dovolj, preostali čas pa mu zapolni vnuk in ta-
ko dnevi kar bežijo. Poleg vsega pa žena Marija tako
lepo skrbi zanj, da se je pohvalil, da se lahko njej
zahvali za svoje dobro počutje in mladostni videz.

Za sklep je vsem našim rudarjem čestital za odkop pe-
tih milijonov ton premoga in jim tudi za prihodnje leto
zaželel uspešno delo, predvsem delo brez nezdod.

Pripravil Lojze Ojsteršek

Karel Roškar, eden od dveh dobitnikov nagrade v naši delovni organizaciji ESO za uspešno delo v letu 1981

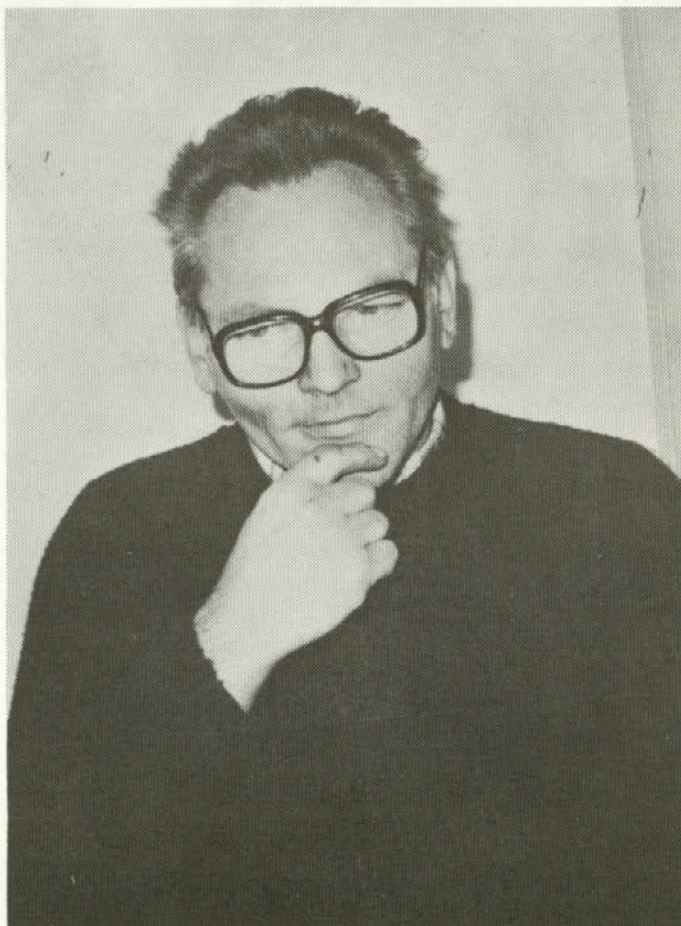
Naša navada je že od nekdaj, da se proti koncu leta
oziramo na preteklo leto, primerjamo načrtovano z
doseženim, željeno z dobljenim... Prav je, da se
spomnimo tudi ljudi, ki jim, žal, navadno ne posve-
čamo dovolj pozornosti med letom, ker so tihi, red-
kobesedni, toda vestni, pridni delavci. Takšen je tudi
Karel Roškar, električar v temeljni organizaciji Elek-
tro obrati v ESO. V to sem bila prepričana takoj, ko
me je pozdravil z besedami: "O sebi pa res nimam
kaj povedati!" Nasmeh mi je kar ušel, kajti nekaj
takšnega sem pričakovala od človeka, ki prejme na-
grado za uspešno delo. Ja, to nagrado so v delovni
organizaciji ESO letos podelili tudi Karlu Roškarju. O
tem, kaj mu nagrada pomeni, je povedal:

"Še zdaj sem presenečen, saj nisem niti pomislil, da
bom dobil kakšno nagrado... Dobljena nagrada pa mi
pomeni priznanje in hkrati obvezo, spodbudo, da bom
tudi v prihodnje delal kot doslej."

S tem se je Karlova zgovornost že končala, in spozna-
la sem, da bo mnogo lažje beseda stekla o delu, zato
sem pogovor preusmerila k njegovim tridesetim letom
dela.

"Prvo zaposlitev sem našel v Sarajevu, torej daleč od
mojega rojstnega Maribora. Pet let sem bil višji vod-
nik v Titovi gardi v Sarajevu, od koder mi je ostala
kopica spominov, med drugim tudi spomini na leta v

orkestru garde, v katerem sem igral kontrabas in po-
zavno. Pa kljub vsemu lepemu sem si zaželel nazaj v
Slovenijo, se res vrnil in si nekaj časa še iskal pri-
meren kraj za življenje, leta 1961 pa sem se odločil
za mlado, rudarsko Velenje. Zaposlitev sem dobil ta-
koj, saj rudnik je vsakega sprejel z 'odprtimi rokami'.
Najprej sem delal v obračunski pisarni, a zaslužek je
bil slab, zato sem se odločil, da si prislužim večji
kos kruha pri jamski mehanizaciji. Toda mojemu
zdravju naporne razmere niso koristile, zato sem kar
kmalu moral delo zopet zamenjati. Tako sem leta 1972
začel delati v ESO pri remontu, pozneje sem nekaj let
opravljal delo v oddelku za ekspedit in transport, a

KAREL ROŠKAR

kot vidite, sedaj zopet delam pri remontu in sem vod-
ja skupine. Naša skupina popravlja jamske 'S' motor-
je, če pa je potrebno, se lotimo tudi popravil drugih
aparatur.

- Kaj pa lahko rečete o delovni disciplini?

"Ni takšna, kot bi morala biti! Pa kaj, ko si jo skoraj
vsak zamišlja po svoje in si išče tudi svoja opravičila
za nedelo. Res pa je tudi, da nagrajevanje po delu ni
urejeno tako, kot si želimo, zato se marsikdo vpraša,
zakaj bi si prizadeval pri delu, če pa bo zaslužil ena-
ko kot tisti, ki bo naredil malo ali nič.

Pestijo pa nas tudi težave z repromaterialom, ki nam
ga zmanjkuje; tudi brez njega smo že ostali, a zaen-

krat smo ga še poiskali tam, kjer ga je kdaj kdo pozabil, založil, odvrigel. Kaj pa v prihodnje? Jaz bi rekel, da so naši šefi tukaj za to, da ga priskrbijo, delavci pa, da z njim delamo, saj vsi vemo, da vsa dela, ki jih opravimo za jamo, morajo biti kvalitetno opravljena."

Karlov sodelavec, v čigar pisarni sva se pogovarjala, se je pridružil najinemu pogovoru in opozoril Karla, češ kaj ne boš nič povedal o svojih slikah. Najbrž bi mi Karel res zamolčal to plat svojega življenja, če bi nanjo 'pozabil' tudi njegov kolega. Tako pa je spregovoril:

"Že vrsto let rad slikam z oljnatimi barvami, najrajši pejsaže. Letos 25. maja sem tudi razstavljaval v avli ESO. Sodelavcem so bile slike všeč. Lahko bi celo vse prodal, če bi hotel. Zdaj slikam za revijo Hotenja, ki bo objavila devet mojih slik. Slikanje - to je moje veselje, ki pa mi seveda vzame marsikateri popoldan in tudi noč."

Karel je človek, ki le redko počiva. V Škalah, kjer je doma, ga sosedje poznajo po tem, da mu dela okoli hiše nikoli ne zmanjka. Sodelavci o njem povedo, da je pošten, priden delavec, zato ga imajo radi in menijo, da si je nagrado res zaslužil.

Tudi mi mu čestitamo za dobljeno priznanje in želimo, da ostane takšen, kot je. Njegove besede, ki jih je izrekel za sklep najinega pogovora... "Vsak delavec mora delati tako, da bo z dela lahko odšel z zavestjo, da je naredil nekaj koristnega."... pa se nam bodo morale vtisniti v spomin, in ko bo prišel tisti veliki dan, da se bo to res zgodilo, se bomo na koncu leta vsi lahko pohvalili, da smo uspešni delavci.

Za uspešno delo v letu 1981 je bil v ESO nagrajen tudi Stane Tajnik, ki dela v temeljni organizaciji Krovsko-ključavničarski obrat, njega pa bomo predstavili v prvi januarski številki Informatorja.

Draga Borovnik

Najuspešnejši delavci iz naše sestavljene organizacije na letošnjem občinskem, republiškem in zveznem tekmovanju kovinarjev

Z DOSEŽENIMI REZULTATI NISO (POVSEM) ZADOVOLJNI

Ustvarjalno delo je v naši družbi vrednota, ki delovnega človeka osvobaja in oblikuje v aktivnega samoupravljalca, to je delavca, ki odloča o svojih delovnih razmerah in rezultatih svojega dela tako v temeljni organizaciji združenega dela in v krajevni skupnosti kakor

tudi v ožji in širši družbenopolitični skupnosti.

Proizvodno delovna tekmovanja, ki so tema razgovorov v okviru tega prispevka z nekaj našimi delavci, ki so letos sodelovali na takih tekmovanjih, so obenem tudi učinkovit način medsebojnega spoznavanja, izmenjav izkušenj in predstavitev delovnih uspehov delavcev. Kot taka pa so pomemben prispevek v borbi za kvalitetnejše delo, večjo produktivnost pri delu, večji dohodek temeljnih samoupravnih organizacij in še bolj ši družbeno-ekonomski položaj našega delavca.

Eden izmed pomembnih namenov vsakoletnih tekmovalnih srečanj delavcev kovinarjev pa je tudi, da v delovnem in ustvarjalnem ozračju zaznamujejo dan kovinarjev - 10. oktober, ko se je pred 71 leti vključil v sindikat jugoslovanskih kovinarskih delavcev tovariš Tito.

Teh nekaj misli je treba poudariti, če hočemo razumeti vse večji pomen, ki ga v Sloveniji in celi Jugoslaviji namenjamo proizvodno delovnim tekmovanjem kovinarjev.

V naši občini je letošnje, po vrsti že peto tekmovanje kovinarjev potekalo v prvi polovici septembra. Na njem se je zbralo 54 tekmovalcev iz devetih organizacij združenega dela in občinskega obrtnega združenja. Poleg teoretičnega dela, v katerem so se kovinarji pomerili v poznavanju samoupravnih odnosov, varstva pri delu in strokovne teorije, so svoje moči odmerili tudi pri izdelavi predpisanega izdelka. Pri njem so o uspehu odločali kar štirje kriteriji: kvaliteta izdelka, količina porabljene energije in materiala, porabljeni čas za izdelavo in zunanji videz izdelka.

Osem najboljših uvrščenih kovinarjev na občinskem tekmovanju se je nato udeležilo republiškega tekmovanja strugarjev, rezkalcev, orodjarjev, strojnih ključavničarjev in varilcev, ki je potekalo od 18. do 20. septembra v Mariboru. "Izkupiček" naših predstavnikov na tem tekmovanju je bil skromen; na prvi pogled celo precej slabši kot lani na enakem tekmovanju v Ljubljani. Na prvo mesto se je namreč uvrstil samo Mirko Ravnjak, na drugo samo Miran Kumar (oba sta tekmovala v varjenju in delata v temeljni organizaciji TE Šoštanj-Vzdrževanje), na tretje mesto pa samo Zlatko Sobota, takrat še kvalificirani varilec, sedaj pa strojni delovodja v temeljni organizaciji ESO-Strojni obrati. Za udeležbo na zveznem tekmovanju sta si tako iz našega kombinata "pritekmovala" pravico le Mirko Ravnjak in Miran Kumar, vendar sta se tudi tadva iz glavnega črnogorskega mesta, kjer je zvezno tekmovanje potekalo, vrnila praznih rok, in to zaradi diskvalifikacije.

Preden damo besedo omenjenim trem našim tekmovalcem, povejmo še, da taka delovna tekmovanja v naši republiki še zdaleč nimajo tolikšne veljave in tradicije kot v drugih republikah in obeh avtonomnih pokrajinah. To potrjuje tudi podatek, da smo letos v Sloveniji izvedli šele peto, na zvezni ravni pa že petnajsto proizvodno delovno tekmovanje kovinarjev.

Sedaj pa dajmo besedo našim trem najboljšim uvrščenim tekmovalcem!

ZLATKA SOBOTO, strojnega delovodjo, rojenega pred štiriintridesetimi leti v Varaždinu, smo našli v proizvodnem obratu temeljne organizacije ESO-Strojni obrati.

V začetku pomenka z njim smo zvedeli, da je letos praznoval že desetletnico dela v delovni organizaciji ESO. Povedal nam je tudi, da je poročen, da z ženo in dvema otrokoma stanuje v tesnem dvosobnem stanovanju v Titovem Velenju. Ponovil je torej tisto, kar nam je povedal že lansko leto približno ob tem času, ko so bili za njim veliki uspehi na občinskem, republiškem in zveznem tekmovanju kovinarjev. V svoji panogi, to je pri polavtomatskem varjenju v zaščiti ogljikovega dioksida, je lani na občinskem in republiškem tekmovanju dosegel prvo mesto, na zveznem tekmovanju pa je bil drugi.

"S svojimi nastopi na letošnjih tekmovanjih sem nekoliko manj zadovoljen kot z lanskimi, saj sem dosegel precej slabše uvrstitve," je začel razlagati po uvodnem pomenku Zlatko Sobota. "Vzrokov za to je več. V obdobju, ko so se drugi tekmovalci pripravljali na občinsko tekmovanje, sem na primer jaz ležal v bolnišnici za posledicami prometne nesreče. Kljub temu sem se potem, ko sem bil že na medicinski rehabilitaciji v Topolšici, udeležil občinskega tekmovanja in na njem v svoji panogi celo zmagal."

- Pred odhodom na republiško tekmovanje ste menda rekli, da se v Mariboru, kjer je bilo to tekmovanje, ne smete uvrstiti boljše kot na tretje mesto. Ste res rekli tako in zakaj?

"Res sem rekel tako. Že na občinskem tekmovanju namreč nekateri niso verjeli, da sem sposoben za visoke uvrstitve. Tam sem sicer zmagal, vendar pa veliko volje za nadaljnje tekmovanje res nisem imel, saj so mi je nekaj pobrali sodelavci, ki so namigovali, da bolniški dopust in delovno tekmovanje ne sodita skupaj, vznevoljili pa so me tudi zdravniki, ko so menili, da udeležba na tekmovanjih nikakor ne bo ugodno vplivala na moje zdravstveno počutje. Kljub temu sem se udeležil tudi republiškega tekmovanja in na njem zasedel tretje mesto, ki pa mi ni omogočilo udeležbe na zveznem tekmovanju, vendar sem z njim dokazal, da kot varilec pri polavtomatskem varjenju v zaščiti CO₂ še ne sodim med staro šaro."

- Kljub slabšim letošnjim uvrstitvam pa zaradi tega verjetno ne boste zapustili vse širšega kroga kovinarjev, ki se udeležujejo teh tekmovanj?

"Zaenkrat mislim, da se neposrednih preizkušenj ne bom udeleževal več. Letos sem namreč uspešno končal šolanje za poklic strojnega delovodje in začel opravljati dela in naloge skupinovodje varilcev v temeljni organizaciji ESO-Strojni obrati. In še zaradi drugih obveznosti imam sedaj manj časa za varjenje, in tako izgubljam spretnost, ki je neobhodna za vrhunske dosežke na tekmovanjih kovinarjev. Toda tega ne

V delovni organizaciji ESO so podpisali samoupravni sporazum o proizvodnji in izkoriščanju jamskega podporja

V torek, 15. decembra, so v delovni organizaciji Elektrostrojna oprema podpisali samoupravni sporazum o proizvodnji in izkoriščanju jamskega podporja. Pobudo za sklenitev tega sporazuma so dali splošno združenje rudnikov premoga Jugoslavije, splošno združenje predelave kovin Jugoslavije, zvezni odbor Sindikata delavcev energetike in petrokemije Jugoslavije in zvezni odbor Sindikata delavcev proizvodnje in predelave kovin Jugoslavije.

Zaenkrat so ga od predvidenih podpisnic proizvajalk jamskega podporja podpisale le naša delovna organizacija Elektrostrojna oprema, Geomašina-Zemun, Strojna tovarna Trbovlje in sestavljena organizacija GOŠA-Smederevska Palanka. Od predvidenih podpisnic uporabnic jamskega podporja pa so ga podpisale delovne organizacije Rudnik lignita-Titovo Velenje, Rudnik črnega pre-

MED PODPISOVANJEM SPORAZUMA

moga Breza, Rudnik Kakanj, Istrski rudnik Raša-Labin, Rudnik premoga Kreka-Tuzla in sestavljena organizacija REK Edvard Kardelj-Trbovlje.

Spisek podpisnic torej še ni izpolnjen, saj so predstavniki nekaterih predvidenih podpisnic opravičili svojo tokratno odsotnost zaradi težavnih vremenskih razmer in obljubili, da bodo sporazum podpisali do 15. januarja 1982.

Izbira kraja podpisovanja tega samoupravnega sporazuma prav gotovo pomeni priznanje delavcem delovne organizacije ESO za dosežke pri razvoju jamskega podporja, obenem pa jih obvezuje, da storijo vse za še hitrejšo obvladovanje proizvodnje elementov te osnovne jamske opreme. Če ne bodo tako ravnali, se jim namreč lahko kaj hitro zgodi, da bodo ob vodilno nalogo pri opremljanju jugoslovanskih rudnikov s podzemnim pridobivanjem.

- bo -

jemljem tragično, saj mi razporeditev k novim delovnim nalogam omogoča večji vpliv na spodbujanje tekmovalnega duha pri delavcih, ki jim varjenje zaenkrat pomeni še samo vsakdanje delo... Prepričan sem, da bom s svojimi tekmovalnimi izkušnjami v tej smeri dosegel veliko več, kot sem lahko dosegel sam na tekmovanjih kovinarjev."

MIRKO RAVNJAK, kvalificirani varilec v temeljni organizaciji TEŠ-Vzdrževanje, nam je o svojih udeležbah na letošnjih tekmovanjih kovinarjev povedal tole:

"Za pripravo na letošnja tekmovanja nisem imel veliko časa. V obdobju tekmovanj smo namreč imeli polne roke dela z remontu na 4. in 5. bloku - torej na obeh največjih proizvodnih enotah naših termoelektrarn. Praktičnih priprav mi zato resda ni manjkalo, le časa za osvežitev teoretičnega znanja ni bilo. Kljub temu - ali pa ravno zato - sem bil toliko bolj vesel svoje odlične uvrstitve na občinskem in republiškem tekmovanju kovinarjev, saj sem na obeh v panogi plamenskega varjenja dosegel prvo mesto.

Nekaj več teoretičnih priprav sem imel za sabo samo pred nastopom na zveznem tekmovanju in na njem bi se lahko prav dobro uvrstil, če ne bi pri praktičnem delu napravil napake, s katero se še danes ne morem sprijazniti.

Zaradi časovne stiske sem namreč na zveznem tekmovanju med praktičnim preizkusom znanja naredil grobo napako pri vpenjanju posameznih elementov za končni izdelek in to napako odkril šele potem, ko sem elemente med seboj pritrdil že z zvarki. Zavaljo tega pa mi ni preostalo nič drugega, kot da pokličem kontrolorja in tako tekmovanje končam z diskvalifikacijo, saj na takih tekmovanjih varilec nima pri rokah klavdiva ali brusilnega stroja.

Edino opravičilo za to površnost vidim v tem, da v naši delovni organizaciji v glavnem varimo visokokvalitetne materiale, kjer je kvaliteta opravljenega dela mnogo pomembnejša od porabljenega časa."

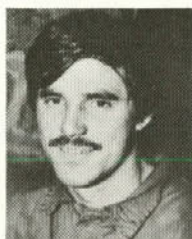
- Slišali smo, da ste se nekaj dni po končanem zveznem tekmovanju udeležili tudi sprejema, ki ga je za predstavnike slovenskih kovinarjev priredil predsednik CK ZKS tovariš France Popit.

"Res je. Teden dni po vrnitvi iz Titograda sem se z delegacijo kovinarjev iz naše republike udeležil sprejema pri predsedniku slovenskih komunistov. V daljšem razgovoru smo mu razgrnili naše dosedanje uspehe in prizadevanja za krepitev množičnosti na tekmovanjih kovinarjev, tovariš Popit pa je govoril o aktualnih nalogah, ki tudi nas kovinarje čakajo pri nadaljnjem razvoju samoupravnih družbeno-ekonomskih odnosov."

- In kakšni so vaši načrti?

"Kadarkoli bom utegnil, se bom udeležil delovnih tek-

movanj kovinarjev, saj so mi v minulih letih že zlezla 'pod kožo'. Res, navadil sem se že, da vsako leto med pripravami na tekmovanja pridobim kopico svežega znanja s področja samoupravnega organiziranja naše družbe in varstva pri delu in si tako osvežim in obogatim strokovno znanje na področju varjenja. Še bolj kot doslej si bom prizadeval tudi spodbujati svoje sodelavce za vključitev v taka tekmovanja. V naši občini namreč dela najmanj trideset poklicnih varilcev, občinskega tekmovanja pa se jih udeleži samo tretjina, včasih pa še toliko ne. Nasploh pa menim, da bodo v Sloveniji tekmovalna delovna srečanja kovinarjev postala resnično pomembna šele takrat, ko se bodo vanje vključile tudi tiste slovenske občine, ki sedaj še stojijo ob strani, saj takih občin ni malo."

MIRANA KUMRA, kvalificiranega ključavničarja, smo zmotili pri delu v skupini delavcev temeljne organizacije TEŠ-Vzdrževanje, ki so v času našega obiska delali na kotlu bloka 4.

V začetku pomenka z njim smo zvedeli, da dela v temeljni organizaciji TE Šoštanj-Vzdrževanje že šest let, da je medtem v Ljubljani opravil tečaj za varilce in da je svoje letošnje tekmovalne uspehe dosegel s pldavtomatskim varjenjem v zaščiti argona.

"Letošnjih tekmovanj kovinarjev sem se udeležil sploh prvič," je poudaril takoj po uvodnem delu pomenka, "zato sem bil doseženih rezultatov še toliko bolj vesel. Prvo mesto na občinskem in drugo na republiškem tekmovanju je veliko več, kot sem se nadejal. Kljub temu pa nisem povsem zadovoljen, saj na zveznem tekmovanju nisem pokazal vsega, kar znam.

V Titogradu sem namreč v teoretičnem delu tekmovanja dosegel solidno 5. mesto, pri praktičnem delu pa so me sodniki diskvalificirali. Rekli so, da moj izdelek ni narejen v skladu z njihovimi normami, jaz pa sem jim povedal, da so njihove norme malce po svoje prirojene, in tako sem bil ob solidno končno uvrstitvi. Nič zato! Upam, da bom možnosti za dokazovanje svojega teoretičnega in praktičnega znanja imel še veliko.

Še bolj kot doseženi slab rezultat pa me je v Titogradu vznemljila razlika v interesih za ta tekmovanja, saj je bilo očitno, da druge republike in avtonomni pokrajini namenajo proizvodno delovnim tekmovanjem delavcev veliko več pozornosti kot naša republika. To se je videlo že po tem, da so tekmovalci iz drugih delov Jugoslavije prišli na tekmovanje enotno oblečeni. Iz razgovorov z njimi pa sem zvedel, da se začenjajo pripravljati kar dva meseca pred nastopi. Poleg tega imajo precejšnje ugodnosti pri vsakodnevnem delu, saj v glavnem opravljajo dela in naloge instrukturjev. To pa pomeni, da njihove priprave na ta tekmovanja ne omejuje proizvodno delo in da so s tega vidika gotovo v nasprotju z bistvenim namenom teh

vsakoletnih srečanj."

Svoje vtise z letošnjih tekmovanj kovinarjev je Miran Kumar sklenil z ugotovitvijo, da v Sloveniji, kot kaže, ta srečanja zaenkrat še niso tako množična kot v drugih republikah in avtonomnih pokrajinah, zato pa so na boljši poti in bodo zavoljo tega postala tudi množična, če bodo vsi slovenski kovinarji imeli enake možnosti za pripravljanje nanje... Drugače povedano: delitev kovinarjev na reprezentančne in tiste, ki so kovinarji po vsakodnevem proizvodnem delu, nima perspektiv, saj se bi zaradi nje kaj kmalu zredčile še tako goste vrste kovinarjev v okoljih, kjer tako delitev dopuščajo.

Pripravil Bojan Ograjenšek

ODŠLI V POKOJ

Alojz VRČKOVNIK, upokojen 25. maja

Rojen 19. julija 1927 v Topolšici.
Poročen z Marijo, rojeno Gregorc.

Od 15. julija 1957 je delal v TE Šoštanj. Zaposlil se je kot kvalificirani pleskar, nazadnje pa je opravljal dela in naloge skupinovodje v TOZD Vzdrževanje.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože FAJDIGA, upokojen 25. julija

Rojen 2. februarja 1925 v Lepi njivi pri Šoštanju.

Od 1. septembra 1958 je delal v TE Šoštanj. Zaposlil se je kot nekvalificirani delavec. Pred upokojitvijo je v TOZD Vzdrževanje opravljal dela in naloge pomožnega ključavničarja pri vzdrževanju pomožnih naprav elektrarniških kotlov.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože KUMER,
upokojen 2. avgusta

Rojen 13. decembra 1927
v Šmartnem ob Paki. Poročen
z Angelo, rojeno Pavšek.

Vse od 2. aprila 1956 je delal v TE Šoštanj. Zaposlil se je kot elektromehanik. Nazadnje je opravljal dela in naloge vodje elektrostrojnih del v TOZD Vzdrževanje.

Leta 1958 je opravil izpit za visoko kvalificiranega elektromehnika.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in reda dela s srebrnim vencem.

Aktivni udeleženec NOB.

Marta Jovan, upokojena 14. avgusta

Rojena 9. avgusta 1925 v Podgorju pri Slovenjem Gradcu.

Mati enega otroka.

Od 1. marca 1964 je delala v TE Šoštanj. Zaposlila se je kot uslužbenka in opravljala dela in naloge korespondentke vse do upokojitve.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Anton VRABIČ,
upokojen 15. avgusta

Rojen 16. januarja 1932
v Svetem Florjanu pri Velenju.
Poročen z Ivanko, rojeno Pečovnik.

Od 17. marca 1966 je neprekinjeno delal pri REK Velenje. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami zahod, zdaj skupaj z nekdanjo Jamo Vzhod - Jama Preloge. Leta 1969 je bil premeščen v Jamo vzhod in leta 1974 v Plastiko - TOZD Plastični izdelki, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Zvone STEINBERGER,
upokojen 15. septembra

Rojen 25. julija 1921
v Pesjem pri Velenju.

Vse od 2. marca 1954 je delal v TE Šoštanj. Zaposlil se je kot ključavničar in opravljal v TOZD Vzdrževanje, odkoder je odšel v pokoj, dela in naloge skupinovodje za splošno vzdrževanje elektrarniških naprav.

Leta 1962 je opravil izpit za visoko kvalificiranega ključavničarja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Aktivni udeleženec NOB.

Franc MEH,
upokojen 22. septembra

Rojen 18. julija 1931
v Ravnah pri Šoštanju. Poročen
z Jožico, rojeno Jan.

Od 21. julija 1953 je neprekinjeno delal pri REK Velenje. Zaposlil se je kot nekvalificirani delavec v Jami vzhod. Leta 1976 je bil premeščen v Jamo zahod, sedaj Jama Preloge, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1959 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1963 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Franc OŠTIR,
upokojen 29. septembra

Rojen 28. septembra 1927
v Celju. Poročen z Antonijo,
rojeno Rednak.

Od 23. marca 1971 je neprekinjeno delal pri REK Velenje, s krajšo prekinitvijo pa že od leta 1949. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jamskih gradnjah. Leta 1972 je bil premeščen v Jamo vzhod in leta 1977 v Zračenje, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1973 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Franc AUBREHT,
upokojen 24. septembra

Rojen 2. februarja 1931
v Šentjanžu pri Žalcu. Poročen
z Marijo, rojeno Žoher.

Od 20. julija 1953 je neprekinjeno delal pri REK Velenje, s krajšo prekinitvijo pa že od leta 1949. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1977 je bil premeščen v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1955 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1957 za kvalificiranega kopača in leta 1965 še za visoko kvalificiranega jamskega delavca-strelca.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ivan KOLAR,
upokojen 13. oktobra

Rojen 16. junija 1923
v Sentilju pri Velenju. Poročen
z Marijo, rojeno Virant.

Od 1. avgusta 1947 je neprekinjeno delal pri REK Velenje. Zaposlil se je kot kvalificirani tesar v rudniškem zunanjem obratu. Leta 1957 je bil premeščen v nabavni oddelek skupnih služb rudnika, konec leta 1957 nazaj v rudniški zunanji obrat, sedaj TOZD Zunanja dejavnost, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1967 je opravil izpit za lesnega manipulanta.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in reda dela s srebrnim vencem.

Aktivni udeleženec NOB od leta 1944 dalje.

Josip ŠTUMERGER,
upokojen 25. septembra

Rojen 15. februarja 1947
v Jelovcu pri Ivancu. Poročen
z Anko, rojeno Cikač.

Od 7. marca 1972 je neprekinjeno delal pri REK Velenje. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1974 je bil premeščen v rudniške zunanje obrate in leta 1978 v Kopalnico, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1973 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača.

Franc ŽERDONER,
upokojen 15. oktobra

Rojen 25. marca 1928
v Prelogah pri Velenju. Poročen
z Marijo, rojeno Skobir.

Od 8. decembra 1942 je neprekinjeno delal pri združenih organizacijah v REK Velenje. Zaposlil se je kot kvalificirani obratni električar v rudniškem elektrostrojnem obratu, sedaj delovna organizacija ESO, kjer je delal do upokojitve v TOZD Elektro obrati.

Leta 1966 je opravil izpit za visoko kvalificiranega električarja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože ŠTURM,
upokojen 16. oktobra

Rojen 3. aprila 1934
v Cvižlerjih pri Kočevju. Poročen
z Vido, rojeno Šolar.

Od 2. marca 1961 je neprekinjeno delal pri REK Velenje. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jami vzhod, sedaj Jama Preloge, kjer je delal vse do upokojitve.

Leta 1963 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Leopold MIKEK, upokojen 1. novembra

Rojen 26. februarja 1931 v Lepi njivi
pri Šoštanju. Poročen z Marijo, rojeno Turinek.

Od 11. oktobra 1960 je delal v TE Šoštanj. Zaposlil se je kot nekvalificirani delavec. Pred upokojitvijo je delal pri odplavljanju pepela od bloka 3.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Edvard SLADIČ,
upokojen 1. novembra

Rojen 20. avgusta 1930
v Kisovcu v Zagorju. Poročen
s Stanislavo, rojeno Podlogar.

Od 24. junija 1955 je neprekinjeno delal v rudniku. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1977 je bil premeščen v Jamsko mehanizacijo, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1960 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1963 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Franc OBLIŠAR,
upokojen 7. novembra

Rojen 20. februarja 1922
v Velenju. Poročen z
Ivanko, rojeno Brešar.

Od 10. februarja 1952 je neprekinjeno delal pri REK Velenje. Zaposlil se je kot nekvalificirani delavec v

rudniškem elektrostrojnem obratu. Leta 1957 je bil premeščen v Klasirnico, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1958 je opravil izpit za kvalificiranega strojnika.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Viljem FERENČAK,
upokojen 9. novembra

Rojen 15. junija 1933
v Novem mestu. Poročen
z Jožefo, rojeno Končnik.

Od 15. januarja 1960 je neprekinjeno delal v rudniku. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1977 je bil premeščen v Steber 8, zdaj Jama Pesje, konec leta 1977 v Jamo Preloge, leta 1978 v Jamo Pesje in leta 1979 nazaj v Jamo Preloge, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ivan DROFENIK,
upokojen 14. novembra

Rojen 3. maja 1950
v Brestovcu v Šmarju pri Jelšah.

Od 7. septembra 1977 je neprekinjeno delal pri REK Velenje. Zaposlil se je kot nekvalificirani delavec v rudniškem zunanjem obratu. Leta 1978 je bil premeščen v Gradbeno dejavnost, kjer je delal do upokojitve.

Mihael KRT,
upokojen 14. decembra

Rojen 27. januarja 1940
v Ravnah pri Šoštanju. Poročen
z Angelo, rojeno Mori.

Od 1. marca 1962 je neprekinjeno delal v rudniku. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Pripravah, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1963 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1965 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

(Po podatkih iz kadrovskih služb delovnih organizacij)

in oddelka socialne službe SOZD REK - Titovo Velenje za invalidsko in pokojninsko zavarovanje pripravila Vesna Kores.)

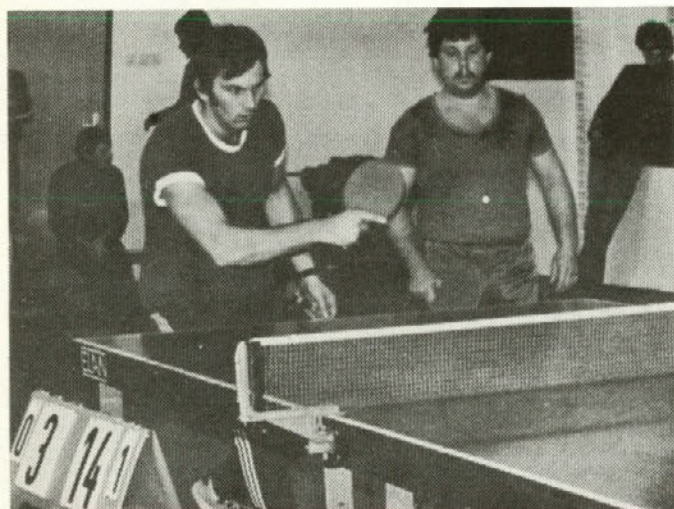
ŠPORT IN REKREACIJA

Naše letošnje delavske športne igre

Rezultati tekmovanj v zadnjih panogah letošnjih iger

NAMIZNI TENIS

Na dolgu iz 23. številke Informatorja (z dne 13. 11. 1981) smo še za objavo uvrstitev vseh ekip, ki so se udeležile tek-

Z našega tekmovanja v namiznem tenisu; potekalo je 5. in 6. novembra v telovadnici podružnične OŠ v Pesjem.

movanja v tej panogi naših letošnjih delavskih športnih iger. Pa jih pogledjmo!

UVRSTITVE EKIP V NAMIZNEM TENISU

1. ESO-EKVD	11. Tiskarna
2. ESO-SO	12. AOP
3. TEŠ-Vzdrževanje	13. Zunanja dejavnost
4. J. mehanizacija	14. RŠC-RPP
5. Zračenje in Kopalnica	15. J. transport
6. Avtopark	16. Plastika
7. Gradbena dejavnost	17. Jama Preloge
8. Klasirnica	18. Priprave
9. Jama Škale	19. Jamske gradnje
10. Jama Pesje	20. DSSS RLV

Druge tekmovalne enote - DSSS SOZD, Družbeni standard, Mizarska dejavnost in TEŠ-Proizvodnja - niso poslale svojih ekip na tekmovanje v tej panogi.

ODBOJKA

Prvi del tekmovanja v odbojki je potekal 18. in 20. novembra

v telovadnici podružnične OŠ v Pesjem in drugi - finalni del 24. in 26. novembra v telovadnici OŠ KDK v Šoštanju.

Tekmovanja v tej panogi pa se je udeležilo le 16 od vseh predvidenih 24 ekip - in še nekatere od ekip, ki so se ga udeležile, so se obnašale med tekmovanjem vse prej kot resno, saj se je od vseh predvidenih srečanj kar 10 srečanj končalo brez boja. To je razvidno tudi iz izidov srečanj, ki jih objavljamo.

RAZPORED IN IZIDI SREČANJ

J. mehanizacija	: Mizarska dejavnost	2 : 0 b.b.
TEŠ-Proizvodnja	: DSSS SOZD	2 : 0 b.b.
Klasirnica	: J. Pesje	2 : 1
AOP	: Zračenje in Kopalnica	2 : 0
TEŠ-Vzdrževanje	: J. Škale	0 : 2 b.b.
Gradbena dejavnost	: RŠC-RPP	2 : 0
Plastika	: J. transport	2 : 0 b.b.
ESO-EKVD	: DSSS RLV	2 : 0 b.b.
Družbeni standard	: Priprave	0 : 2 b.b.
Tiskarna	: Avtopark	2 : 0
J. Preloge	: Zunanja dejavnost	2 : 0 b.b.
J. gradnje	: ESO-SO	0 : 2 b.b.

Finalni del tekmovanja

J. mehanizacija	: TEŠ-Proizvodnja	2 : 1
Klasirnica	: AOP	2 : 1
J. Škale	: Gradbena dejavnost	0 : 2 b.b.
Plastika	: ESO-EKVD	0 : 2
Priprave	: Tiskarna	2 : 0
J. Preloge	: ESO-SO	2 : 0
J. mehanizacija	: Klasirnica	2 : 0
Gradbena dejavnost	: ESO-EKVD	0 : 2
Priprave	: J. Preloge	2 : 0 b.b.

KONČNA UVRSTITVE EKIP

1. ESO-EKVD	9. Plastika
2. J. mehanizacija	10. Tiskarna
3. Priprave	11. ESO-SO
4. Gradbena dejavnost	12. J. Škale
5. Klasirnica	13. J. Pesje
6. J. Preloge	14. RŠC-RPP
7. TEŠ-Proizvodnja	15. Zračenje in Kopalnica
8. AOP	16. Avtopark

Tekmovanja se niso udeležile ekipe tekmovalnih enot Mizarska dejavnost, DSSS SCZD, TEŠ-Vzdrževanje, DSSS RLV, Družbeni standard, Zunanja dejavnost, Jamske gradnje in J. transport.

V ekipi ESO-EKVD, ki se je uvrstila na prvo mesto končne lestvice, so igrali: Ivan Kompan, Vili Podojsteršek, Janko Kugonik, Jože Voglar, Jože Srebotnik, Danijel Drev in Ivan Hrastnik.

VLEČENJE VRVI

V vlečenju vrvi - zadnji panogi naših letošnjih delavskih športnih iger - so imele "glavno besedo" ekipe naših jamskih TOZD, saj so bili člani teh ekip ne le najtežji, ampak tudi najmočnejši, kar se je videlo po tem, da je njihov HO-RUK na srečanjih pomenil hiter konec merjenja moči za nasprotno ekipo. Izredna zagnanost in precejšnja izenačenost najjačjih ekip sta večkrat pripeljali v nevarnost celo vrv.

Tekmovanje v tej panogi je potekalo v Rdeči dvorani 7., 8. in 9. decembra, in sicer po ligaškem sistemu.

KONČNA LESTVICA ZA I. TEKMOVALNO LIGO

1. Priprave	11	11	0	22 : 1	22
2. RŠC-RPP	11	10	1	20 : 2	20
3. J. Preloge	11	8	3	17 : 6	16

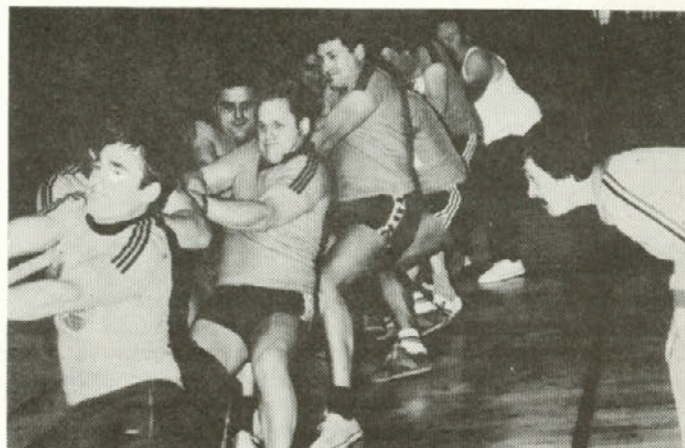
KONČNA LESTVICA ZA I. TEKMOVALNO LIGO

4. J. mehanizacija	11	7	4	15: 9	14
5. Zračenje in Kopalnica	11	7	4	14: 8	14
6. ESO-EKVD	11	6	5	13:10	12
7. Klasirnica	11	6	5	12:10	12
8. J. transport	11	4	7	8:15	6 (-2)
9. ESO-SO	10	3	7	6:14	4 (-2)
10. J. Pesje	10	1	9	2:18	-6 (-8)
11. DSSS RLV	8	0	8	0:16	-10
12. Avtopark	10	0	10	0:20	-11

KONČNA LESTVICA ZA II. TEKMOVALNO LIGO

1. Gradbena dejavnost	11	10	1	20: 2	20
2. J. Škale	11	10	1	20: 2	19 (-1)
3. Zunanja dejavnost	10	9	1	18: 2	17 (-1)

Kot vidimo, je udeležba tudi v tej, na splošno tako zanimivi športni panogi za naše delavce, letos bila slaba, saj je v obeh ligah tekmovalo le 15 ekip, moralo pa bi jih tekmovali 24.

Ekipa ESO-EKVD v akciji

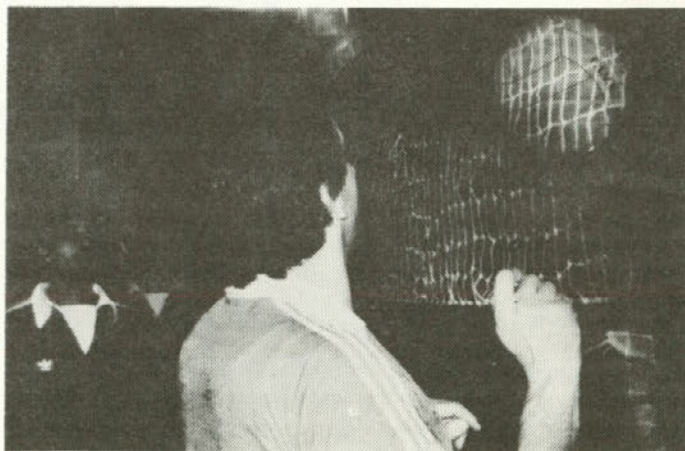
Doseženo število točk tekmovalnih enot za osvojitve pokalov in plaket množičnosti sodelovanja na naših letošnjih delavskih športnih igrah

MESTO	ENOTA	SMUČANJE	KEGLJANJE	ŠAH	STRELJANJE	RIBOLOV	KROS	PLAVANJE	ATLETIKA	NAMIZNI TENIS	MALI NOGOMET	ROKOMET	ODBOJKA	VLEČENJE V RVI	SKUPAJ
1.	Jamska mehanizacija	79	76	78	105	35	25	30	29	68	210	67	20	72	894,0
2.	ESO-EKVD	93,7	65,2	34,2	133,4	31,2	24,2	-	34	82	182,8	20	20	20	740,7
3.	Klasirnica	79,2	49,8	37	42,4	36,8	29,8	25,6	34	49,8	122,6	54	49,8	20	630,8
4.	Zračenje in Kopalnica	42,1	52,7	20	20	38,2	1,9	-	39	97	20	20	20	55,2	426,1
5.	ESO-SO	68,2	68	22,8	34	29,8	24,2	5,6	24,2	20	65,2	20	20	20	422,0
6.	Tiskarna	68,3	68,5	17,2	50,1	37,2	4,3	-	41,5	57,2	-	-	74,4	-	418,7
7.	Jama Preloge	40	40	20	20	26	24	-	27	20	110	20	20	20	387,0
8.	Plastika	126,3	20	62,2	20	34	8,4	14	2,8	20	20	20	20	-	367,7
9.	TEŠ-Proizvodnja	75,3	52,7	31,4	21,9	3,8	-	5,7	-	-	108,4	-	20	-	319,2
10.	TEŠ-Vzdrževanje	56	58	26,6	25,5	-	1,1	-	2,2	20	79,6	20	-	-	289,0
11.	Jama Pesje	53,6	20	26,6	20	31	23,3	-	1,1	20	20	20	20	20	275,6
12.	Avtopark	95,1	20	20	20	31,2	2,8	2,8	-	20	20	20	20	-	271,9
13.	Zunanja dejavnost	50,8	58,4	20	20	28,4	-	-	5,6	20	20	20	-	20	263,2
14.	Jama Škale	22	20	30,1	-	25,5	-	-	-	20	84	20	20	20	261,6
15.	RSC-RPP	20	20	20	20	33,3	33,3	5,7	7,6	20	20	20	20	20	259,2
16.	Jamski transport	48,8	20	28,4	-	36,8	25,6	4,2	2,8	20	20	20	-	20	246,6
17.	Priprave	20	20	20	20	26	1	-	3	20	20	20	20	48	238,0
18.	DSSS RLV	56,9	-	20	20	32	8,4	-	4,6	20	20	20	-	-	201,5
19.	Gradbena dejavnost	13,2	20	-	20	-	8,4	-	19,6	20	20	20	20	20	181,2
20.	AOP	40,2	20	20	20	-	-	-	-	20	20	20	20	-	180,2
21.	Družbeni standard	13,2	20	20	20	34	-	-	2,8	-	20	-	-	-	130,0
22.	DSSS SOZD, EFE in Zavarovanje	55,3	20	20	31,4	1	1,9	-	-	-	-	-	-	-	128,5
23.	Jamske gradnje	6,6	20	20	20	-	11,2	-	5,6	-	20	-	-	-	103,4
24.	Mizarska dejavnost	6,6	20	20	20	-	-	-	-	-	20	-	-	-	86,6

Na rob našim letošnjim delavskim športnim igram

Menimo, da je prav, da tako kot o drugih dejavnostih tudi o naših letošnjih delavskih športnih igrah povemo nekaj za sklep. Torej k stvari!

Prvo, kar kaže omeniti, je: naše delavske športne igre bi morali razdeliti na "šport" in na "rekreacijo" - in še ta šport bi naj bil usmerjen predvsem v aktivni počitek, razvedrilo. Torej bi tudi pri takem športu naj bili tekmovalni rezultati drugotnega pomena, manj pomembni kot množičnost vključevanja v posamezna tekmovalna, kar smo pri letošnjih igrah deloma že uveljavili. Prvo-, drugo- in tretjevrščne ekipe v okviru celotnih iger bodo namreč prejele pokale množičnosti, prvo-, drugo- in tretjevrščne ekipe v posameznih panogah pa plake te množičnosti, medtem ko so prejšnja leta te trofeje pripadle najboljšim trem ekipam zgolj po doseženih tekmovalnih rezultatih.

Trenutek z našega tekmovalja v odbojki (v telovadnici podružnične OŠ v Pesjem)

Razmisliti kaže tudi, ali ne bi bilo dobro, da bi v okviru naših delavskih iger organizirali tudi več skupnih rekreacijskih akcij, kot so na primer pohodi, kolesarjenje, plavanje, teki in podobno.

Nadalje, razmisliti bomo morali tudi o ustreznosti sedanjega načina točkovanja množičnosti udeležbe na tekmovanjih v posameznih panogah iger. Če se ozremo na letošnje izkušnje, namreč pridemo do vprašanja, ali smo res našli najboljšo zamenjavo točkovanja predvsem za dosežene tekmovalne rezultate s točkovanjem za množičnost sodelovanja pri igrah. To vprašanje se nam zastavlja zavoľjo tega, ker se je kot posledica te spremembe pojavila veliko večja nedisciplina in vse prej kot športno obnašanje nekaterih posameznikov med tek-

Nagradni natečaj

Oglejte si oštevilčene fotografije na tej strani in straneh 38-39. Po ogledu opišite eno ali več fotografij, in sicer tako, da opis posamezne fotografije ne bo presegel 60 besed.

Najboljše opise po našem mnenju, bodisi resne ali šaljive, bomo nagradili s knjižnimi nagradami in jih objavili v Informatorju.

Zraven opisov navedite svoj točni naslov in jih do 20. januarja 1982 pošljite:

Uredništvu glasila Rudar-Informator, Prešernova 10, Titovo Velenje (IV. nadstropje, soba 58, telefon interno 260).

Še to!

Zraven vsakega opisa zapišite številko fotografije, na katero se opis nanaša.

Srečno!

Uredniški odbor

movanji, ne nazadnje pa tudi zmanjšano zanimanje nekaterih tekmovalnih enot za posamezne panoge iger; torej odsotnosti ekip iz nekaterih tekmovalnih enot od tekmovanj v posameznih panogah.

Razmisliti bo torej treba še o marsičem... Le to, da si športni referenti v našem kombinatu zaslužio vse priznanje za svojo požrtvovalno volontersko, neplačano delo, ne terja nobene razmišljanja!

Sicer pa bomo o vseh odprtih vprašanjih v zvezi z našimi delavskimi športnimi igrami še pisali kmalu po novem letu, zato tokrat pogledjmo samo še tole tabelo (Tabela na sosednji strani!)

IVAN HRASTNIK, ESO-Elektro obrati

1

2

3

Prispevek Petra Rezmanca iz Jamske mehanizacije

HUMANIZACIJA

V črno
z železno mehanizacijo
brezskrbno rijemo.
Rešujemo
knapovske križe.

Kroce
s kombajnom menjujemo.

Stroji režejo,
vozijo,
podpirajo,
z jeklom ga grizejo.

Kroce
ostajajo...

PIR

Ob ročki pira
pozabljam
na pikanje v križu.
V dimu cigaret
se misli
sučejo v strop.

Ob ročki pira
preklinjam dan
prvega vstopa v jamo,
pa vzljudil sem delo.
"Knap sem!"
ponosno oznanjam,
ko srce ledeno
razžira
alkohol.

TRUD

Ob vsakem
vstopu v globino
pozabim
na širino zemlje nad glavo.
Z zobmi rijem
v korenine,
kjer je v silnem viharju
umiralo drevje.

Umazan,
oznojen
vsak dan
košček duše v temi izgubim.
Vsak dan
se izgubljam v rov,
vsak dan bolj
si roko utrdim,
dokler je ne utrudim.

ŠIHT

Dišeči prihajajo v jamo,
smejejo se,
zlagajo čik,

Adi

ta od blizu je,
oni od daleč,
ta Belovojc je,
oni Bosanec.

Do mal'ce ga grabijo,
po malici spet.
Požirajo prah,
dvigujejo flajš.
Ta s kroco ga zajbra,
oni ga vrta.

Za malico kruh
čaj in meso
iz dneva v dan...

Po hrbtu preznojen,
v čevljih drsi,
pod čelado je znoj,
luč slabo gori,
šiht je,
domov se mudi.

Trd, črn je kruh,
čaj in meso.

IZPOVED

Kot vsak pošten čelak,
pošteno kopljem rjavega,
priden sem in... ubogam,
včasih preznojen sem,
včasih suh.

Doma imam otroke,
njihov je kruh
... petnajstega.

Kot vsak pošten čelak,
pridno kopljem rjavega,
včasih pa pride,
ko rad vse pozabim,
zato usekam plavega.

V plavem
pa vino in pir,
kričanje...
in v kričanju mir.

Njen beli predpasnik me mami.

Potem vse izgine,
se vrnem domov,
njena solza v očeh me predrami.

Kot vsak zgleden čelak,
pridno kopljem rjavega,

včasih pa pride,
ko rad vse pozabim,
zato usekam plavega.

SONCE NAD OBLAKI

Povsod nad prevotleno zemljo rase
življenje sončno in prepolno smeha,
otroški smeh nikoli ne preneha
in bela jata kaže nove čase.

Skoz' svetle šipe iščeš blago zase,
veselo se zasučeš v glasbi meha,
sosedine noge - so že pregreha.
Živimo lepo... Kdo bi gledal vase?

In vsi, ki so na dušo pozabili,
pod sabo ne občutijo votline,
ne vedo, da so knapi zanje rili,

iskali premog, našli bolečine,
gradili svet in penzijo dobili.
Ne rečejo: "Postani knap, moj sine!"

USPAVANKA

Krabumbra-krabumbra-krabumbra, vse dni
mu v srcu odmirajo rože,
ki vsi jih dobimo, ko stopimo v dan.

Nisem več hotel verjeti besedam,
sam sem prisluhniti hotel ropotu,
kradljivcu rudarjevih sončnih sanj,
ki izginjajo iz njega iz dneva v dan.

Nisem več mogel verjeti besedam,
sam sem prisluhniti moral ropotu,
merilcu samote in dolgih noči,
utrujenim rokam merilcu moči.

Krabumbra-krabumbra-krabumbra, vse dni
mu poje v zboru od vsake strani
in mehko srce v ropotu otopi.

Pripis avtorja

Dragi prijatelji, bi menda že lahko napisal...

Najprej bi rad razčistil eno stvar. Večkrat sem že mislil klicati v uredništvo, a ne zaupam preveč telefonskemu kontaktiranju. Pa tudi misel je takole bolj zbrana in nihče mi ne prekinja njenega toka.

K stvari! Nekoč, boljše rečeno pred nekaj dnevi, sem ogovoril tovariša Krejana, predsednika uredniškega odbora Rudarja in Informatorja, s katerim lahko kontaktiram vsak delovni dan, da bi izvedel kaj več o sprejemanju moje poezije (jo že tako imenujem) v uredniškem odboru. Hotel pa sem mu tudi malo nakazati željo, da bi mogoče dobil kakšno materialno pomoč rudnika ali kombinata za morebitno izdajo moje pesniške zbirke. ko bo zrela. Žal pa sva se zapletla okrog nagrajevanja mojih prispevkov, kar pa mene sploh ne zanima, njega pa očitno bolj, ker me je po tistem še nekajkrat vprašal za znesek, a mu nisem vedel odgovoriti. Ne spomnim se, zdi pa se mi, da sem vam nekoč že pisal, da se nagradam odrekam in jih poklanjam tisti organizaciji, ki je že nekaj let pred vsakim novim letom postavila skrinjice za zbiranje denarne pomoči ob okenca, kjer dobivamo plačo. (Letos jih ni, ker se je nekaterim iz odbora te organizacije in od bolj "naprednih" ljudi v našem kombinatu dokončno zazdelo, da tak način zbiranja pomoči še malo ni "eleganten" - in sploh ni prav, da tako na široko v bogati občini opominjamo na revščino. Op. ur.)

Ker me je nekaj "prijatelj" vprašalo tudi, "koliko" denarja sem zaslužil in "kam bi rad zlezel", vas prosim, da pod moje pesmi, ki jih boste še objavili, napišete znesek, ki bi ga naj dobil zanje.

Toliko o tem!

Osebo pa sem zelo zadovoljen z objavo mojih zadnjih pesmi. (V Informatorju št. 20, ki je izšel dne 16. 10. 1981! Op. ur.) Posebno še s tistim iskrenim knapovskim nasmehom. Mislim, da je to bil zadetek v polno, saj ste na nazoren način sugerirali bralcem, da vse in vedno le ni tako črno, kot to poje moja pesem, je pač njeno rojstvo vedno povezano s takšnimi ali drugačnimi stiskami. Niti nisem preveč posrečeno izbral pesmi, ki sem jih vam takrat poslal. Moj problem, a ne? Vaš tehnični problem pa je gotovo ta, da morate kakšno pesem cepiti na dve strani... No dobro, sem se že pomiril in sprijaznil! Zato pa sem se odločil, da tokrat dobite pesmi, za katere mislim, da so še kar v redu, saj mi sicer čas "črta" precej pesmi.

Štiri od pesmi, ki sem vam jih poslal tokrat, so bile že drugje objavljene: Šiht in Izpoved v reviji Mentor, s sonetoma Uspavanka in Sonce nad oblaki pa sem skupaj s drugimi svojimi vezanimi in proznimi deli sodeloval pri letošnjem natečaju za pesnike in pisatelje začetnike, v njem "dosegel prvo mesto" in si s tem pridobil pravico za udeležbo na srečanju literatov, ki bo februarja prihodnjega leta v Gradišču v Slovenjskih Goricah.

Malo sem že postal gostobeseden, kajne? A ko se že ravno hvalim, naj povem še to, da bo v kratkem izšla pri OZKO (občinski zvezi kulturnih organizacij) Titovo Velenje druga številka revije Hotenja in da bo v njej objavljene tudi nekaj moje poezije; med drugim bo objavljena tudi tista: "Skala. Koliko tisoč let?..." Sem pa tudi pomagal pri urejanju te publikacije. Zgolj informativno vam lahko povem še, da bo nekaj stvari objavil v njej tudi naš delavec Stane Žula.

Srečno!

Peter Rezman

Naš pripis

Iz zajetih mnenj v uredniškem odboru naših glasil in naključnih pogovorov z delavci iz našega kombinata, pa tudi iz drugih velenjskih organizacij združenega dela, lahko, tovariš Rezman, naredimo sklep, da so vaša pesniška občutenja in razmišljanja pri srcu mnogim delavcem, ki razmišljajo, zakaj sploh živijo. Zavaljo tega gre pri besedah, ki sta si jih izmenjala s tovarišem Krejanom, verjetno bolj za nesporazum. Res pa je, da se morajo nesporazumi o javnih zadevah - kar vaše objavljene pesmi gotovo so - razčiščevati javno, z javnimi sredstvi medsebojnega obveščanja ljudi - ne pa "pod mizo", kakor se dandanes marsikje dogaja. /Uredništvo/

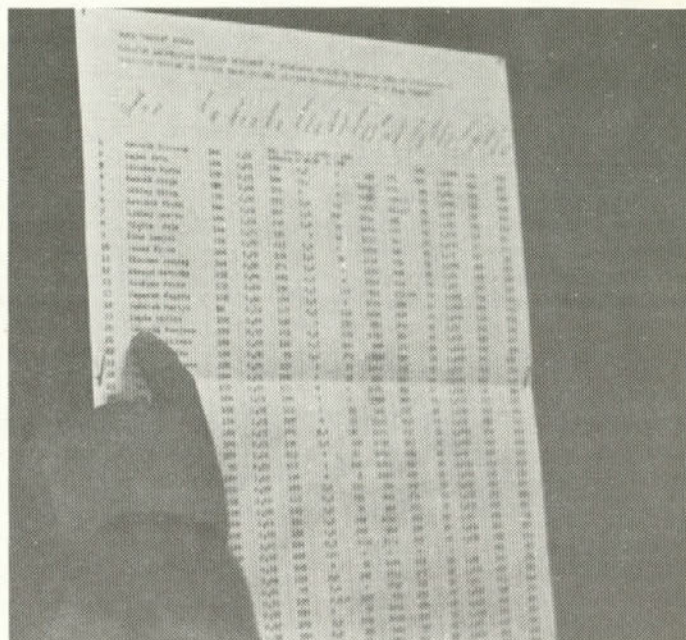
Nadaljevanje natečajnih fotografij s strani 35!

4

5

6

7

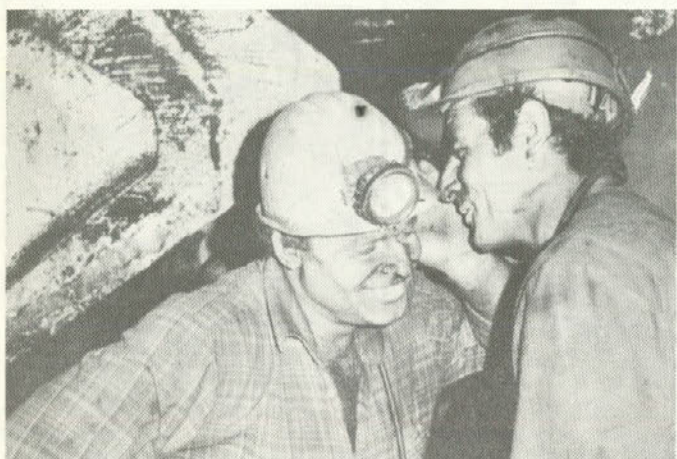
RUDAR - INFORMATOR: Glasilo kolektiva sestavljene organizacije REK Titovo Velenje (T. Velenje - Rudarska 6, telefon h.c. 851 100)

Za izdajanje glasila skrbi uredniški odbor. Odbor sestavljata:

- delegacija samoupravnih organov in družbenopolitičnih organizacij: Ivan Krejan (RL - J. mehanizacija) - namestnik Ivan Jelen (RL - J. Škale), Anton Ribarič (RL - DSSS) - namestnik Vili Kerin (RL - J. Preloge), TE Šoštanj - Maks Lomšek (namestnica Zinka Moškon), ESO - Alojz Filipančič (namestnik Dragan Čelofiga), Plastika - Janez Kovačič (namestnik Roman Rebernik), EFE - Mile Maksimovič (namestnica Milena Gril), Avtopark - Anton Sever (namestnik Branko Kranjčec), Tiskarna - Silvo Pešak (namestnik Marko Boruta), Družbeni standard - Dragica Pohar (namestnik Jože Mirtič), Avtomatska obdelava podatkov - Irena Likar (namestnica Mira Uranc), Zavarovanje - Niko Pečovnik (namestnik Josip Malinovič), DSSS SOZD - Branko Ledinek (namestnica Anica Pristovšek);
- delegacija delavcev in njihovih stalnih sodelavcev pri glasilu: Konstantin Kuzmin (DSSS SOZD - odgovorni urednik), Rafael Batič (DSSS SOZD - glavni in tehnični urednik), Bojan Ograjenšek (DSSS SOZD - novinar reporter), Draga Borovnik (DSSS SOZD - novinarka lektorica), Vesna Kores (DSSS SOZD - tajnica in stavka glasila), Lojze Ojsteršek (DSSS SOZD - fotografske storitve), Drago Bahun (DSSS SOZD - tajništvo samoupravnih organov SOZD), Nada Dermol (referentka za informiranje v TE Šoštanj), predstavnik OK SZDL Velenje.

Predsednik uredniškega odbora: Ivan Krejan • Naslov uredništva: Titovo Velenje - Prešernova 10 (DSSS SOZD - telefon h. c. 851 100, interno 260 - soba 58 nad pošto T. Velenje).

Tiska DO Tiskarna REK Titovo Velenje (T. Velenje - Celjska cesta, telefon 850 566 ali 851 630) • Glasilo prejemajo vsi člani kolektiva brezplačno • Izhaja po potrebi • Naklada v višini števila zaposlenih + 100 izvodov.

8

9

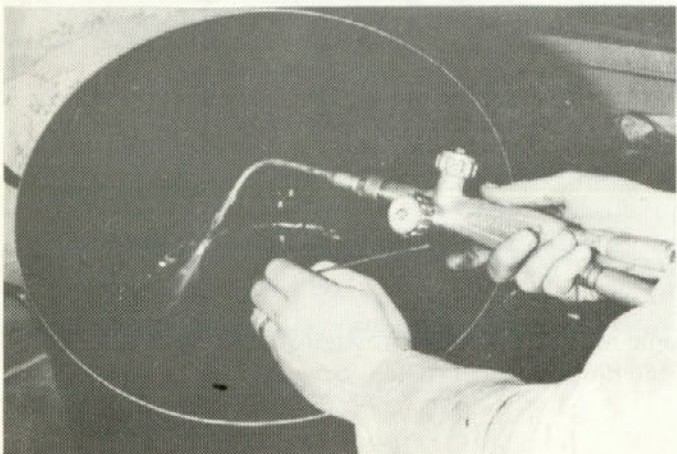
12

13

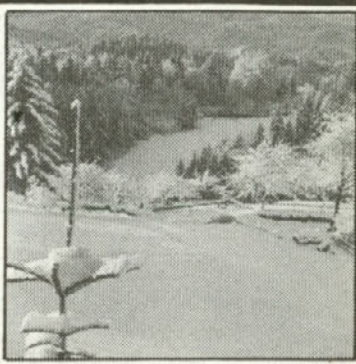

10

11

Novoletna nagradna križanka

Sestavi in nariši LoM	VRSTA ENERGIJE	TEHNIŠKI POKLIC	BOGASTVO GOZDOV	INDUSTR. MESTO V ZAHODNI SIBIRIJI	PTICA UJEDA	ŽRTVENIK	KRATICA PRI NASLOVU	ZVEZEK SNOPIČ (listov)	REKA NA PIRENEJ POLOTOKU	OZEK KONEC POLOTOKA				
VRSTA LETAJA														
ILEGALITE- TA														
VPAD, IZKRCANJE							MILANO			Ivan Tavčar				
Rdeči Križ			UNIČEVAL- KA ŽELEZA SLOV. OPER. PEVKA (otro)				SARAJEVSKO TRGOVIN. IZDRUŽENJE					STROKOVN- JAK ZA POLITOLO- GIJO	ŠPANSKO ŽENSKO IME	ŽEN. IME (Kolumbo- va ladja)
POMEMBEN ČEŠKI KRALJ iz (3. stolet.)							SODRUG V TRPLJE - NJU							
ŽENSKO IME											DOBA, VEČNOST			
Normativ Osebnih Dohodkov				MESTO V KENIJI							DEL VERIGE			
UČITELJ ETIKE											POLJSKA MEJNA REKA			
ITALIJAN. SLIKAR (Guido)											V ŠVICARSKA GORA		SKUPNI IZ- RAZ ZA VRSTO ŠPORTNIH PANOG	ANGLEŠKI FILMSKI REŽISER (Dr. Živago)
MESTO V LIBIJI											NOBELIJ in ALUMINIJ PREPROSTO KMEČKO VOZILO			
PRIREDNI VEZNIK			URAN REKA											
ČEŠKO MOŠKO IME (Raška)					MENIČNA JAMSTVA	BIVŠI FRANCOS- KI POLITIK (kolaboracion)	MONARH	VRSTA PREDIVA (Les. valno)						
GORSKI REŠEVAL- ČOLN				PTICA SEVERNIH MORIJ				POJEM IZ OROGENE- ZE						
				ZVARJENO MESTO				ZELIŠČE GRŠKA ČRKA				TONA NASILNA TATVINA		POJEM IZ GEOMETRIJE
				OBRI										
				SKANDIJ						MOŠKO IME				
										TOVARNA V DOMŽALAH PREDZAD- NJA ČRKA ABECEDA				
								KDOR IZDRAVI Z IZOPATIJJO						

SLOVARČEK ZA POMOČ PRI REŠEVANJU • ESINO - manjša reka na Pirenejskem polotoku • GHAT - libijsko mesto ob alžirski meji • IGARKA - industrijsko mesto v SZ ob reki Jenisej • KITUI - mesto v Keniji 150 km vzhodno od Nairobija • LEAN - David, rojen 1908, znan angleški režiser • RENI - Guido, 1575-1642, italijanski slikar in kipar

Rešitve s svojim točnim naslovom pošljite v uredništvo Rudarja do 20. januarja 1982. Izmed pravih rešitev bomo tri nagradili s knjigami v vrednosti okrog 290, 180 in 120 dinarjev. /Uredniški odbor/

Srečno!

Prijetno silvestrovanje!